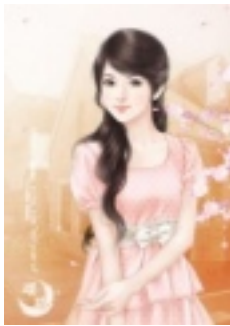

Mười Giờ Tối, Ngày Thứ Sáu

Contents

Mười Giờ Tối, Ngày Thứ Sáu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	21
5. Chương 5	29
6. Chương 6	36
7. Chương 7	44
8. Chương 8	50
9. Chương 9	57
10. Chương 10	62

Mười Giờ Tối, Ngày Thứ Sáu

Giới thiệu

Anh, là điển hình của chòm sao thiên yết, không có việc gì thì đừng có mà trêu chọc anh! Bởi vì – co

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-gio-toi-ngay-thu-sau>

1. Chương 1

Cuối mùa thu, thứ Sáu, đêm Đài Bắc có vẻ diễm lệ huy hoàng.

Kim đồng hồ mới chỉ 10 giờ, trời vẫn chưa khuya hẳn, rất nhiều tâm tình khát vọng đang xôn xao, như thể bình minh chưa đến họ chưa thể bình ổn.

Mưa bụi tà tà rơi xuống, trong khu dân cư cao cấp, một chiếc tắc xi dừng lại phía trước toà nhà lớn, cô gái thân hình thon thả xuống xe, bật ra chiếc ô màu lam nhạt.

Trên mặt cô đeo chiếc kính râm, mặc áo khoác, cử chỉ đoan trang, mặc dù có chút muốn che giấu hình dáng của chính mình, nhưng ở đây trai thanh gái lịch, thành phố ngập trong vàng son, chỉ có thể xem như một hình ảnh vô cùng bình thường, chưa từng khiến ột người qua đường chú ý.

Cô thanh toán tiền xe, lấy ra cái chìa khóa mở cửa, thông dong tiến vào trong toà nhà.

“Tĩnh!” Thang máy tới lầu 13 vang một tiếng, cửa mở, cô ra khỏi thang máy xung quanh là bốn mặt kính, vào tầng này duy nhất chỉ có một cửa.

Bên trong cánh cửa màu đen là một nơi sang trọng tiện nghi, khoảng 70 mét vuông, mọi thứ đều mang vẻ sạch sẽ mà tao nhã, người không thấy mùi người, có lẽ là vì chủ nhân nơi này cũng ít khi tới đây, tiền là thứ duy trì trạng thái cho nó được tốt nhất, bất cứ lúc nào cũng có thể nghênh đón chủ nhân về.

Người con gái theo đường quen, đi thẳng vào phòng ngủ, bỏ bao tay, bao da và kính râm ra gọn gàng đặt lên bàn, hiển nhiên cô không phải chủ nhân căn phòng này, cô chỉ là khách qua đường thôi.

Cô đi đến phòng tắm rộng thênh thang chậm rãi cởi quần áo trên người, một cách cẩn thận, tắm rửa, xong xuôi còn không quên kì cọ lau lại nhà tắm, như thể chưa từng có người dùng qua cái phòng tắm này.

Khi cô lau tóc ra khỏi phòng tắm, kim đồng hồ đã chỉ mười một giờ, cô tự nhiên mở tủ quần áo bên trái ra; tất cả đều là áo ngủ của phụ nữ, cô thay một bộ màu trắng trong số đó vào, sau đó ngồi ở mép giường.

“Haizz!” Cô nhẹ nhàng thở dài một hơi, cảm giác trong lòng chán nản.

Đêm nay, anh lại về muộn.

Có phải giống như trên báo nói, anh sắp cùng với vị thiên kim đại tiểu thư kia kết hôn không? Vì thế mà gần đây anh mới lăm lăm việc hệ trọng? Và có phải không lâu nữa, cô sẽ không cần thứ sáu nào cũng tới đây không?

Có lẽ..... ngay tại đêm nay, anh sẽ nói với cô câu kia..... Muốn dùng lời nói đó để chấm dứt tất cả?

Không, không thể! Cô lắc đầu, cô tuyệt đối không để cho anh có cơ hội này!

Chờ anh trở về, “trước” khi có câu nói kia, “trước” khi mọi sự kết thúc, cô không hy vọng mình bị vứt bỏ, lúc này đây, cô nhất định mạnh mẽ lên.....

Nghĩ nghĩ, nghĩ đến khi đầu có chút hỗn loạn, cô nằm gối đầu lên gối, mắt nặng dần, chậm rãi chìm vào mộng đẹp.

Trong mộng, cô không mơ thấy cô là người nói chia tay trước, ngược lại mơ thấy hình ảnh xa xôi chín năm trước, khi đó cô mới mười tám tuổi, hơn nữa là lần đầu tiên nhìn thấy anh.....

Ở hành lang dài trong đại học Đài Loan, khai giảng sau thứ Sáu đầu tiên.

“Vũ Dung, cậu nhất định phải theo tớ đây! Tớ van cậu đấy, dù gì cậu cũng phải cứu tớ! Không thì tình cảm chúng mình tốt đến đâu, ba năm giao tình của chúng mình cũng dừng ở đây luôn!” Chu Thục Quyên lôi kéo tay bạn tốt, lại còn vừa lăm nũng vừa đe dọa nói.

Nửa giờ trước, Chu Thục Quyên vẫn quần quít lấy Triệu Vũ Dung, làm cho cô không khỏi nhăn mày, “Tớ không biết gì về chụp ảnh đâu”.

“Tớ cũng không hiểu mà!” Chu Thục Quyên nói đồng dục, “Nhưng mà, thế thì có làm sao? Dù sao tớ cũng không phải thật sự muốn học chụp ảnh, tớ chỉ là muốn đi xem cái anh học trưởng kia thôi! Anh ấy đã năm thứ tư rồi, nếu chúng ta bỏ qua cơ hội lần này, về sau chắc chắn không còn được nhìn nữa.”

Vũ Dung nhìn người bạn tốt của mình, đôi lúc cô thật đúng là không hiểu tại sao hai người có thể trở thành bạn tốt được.

Cá tính hai người đặc biệt khác xa nhau, từ trung học đã chung lớp ba năm, năm nay tốt nghiệp Trung học Dương Mai xong, lại cùng nhau học năm thứ nhất đại học, tuy rằng thi không cùng khoa, nhưng luôn

đi cùng, hỗ trợ nhau, giờ còn muốn cô đi cùng để nhìn một tên xa lạ nữa..... Đây thật sự không phải là tác phong của cô.

“Tớ không muốn tham gia công tác đoàn gì đâu;” Cô khó xử tìm lấy cớ.

“Ai muốn cậu tham gia công tác đoàn nào? Tớ cũng không có thể coi là tham gia mà! Chẳng qua là muốn đi xem cái nhân vật kia thôi!, tớ nghe bạn cùng lớp của bọn mình nói, anh học trưởng đó quả thực là quyền rũ chết người nhé! Anh ấy nhen! Không chỉ bộ dạng cao to, còn đẹp trai, hơn nữa tài hoa dào dạt, trong nhà lại giàu nứt đổ đổ vách, về sau còn được kế thừa trăm ngàn gia sản ý!”

Dù đã qua tuổi mười tám, nhưng cô đã không còn cái gì gọi là giấc mơ của một cô gái nữa, bởi vì cô đã sớm nhìn đã đám đàn ông thường hay lui tới với mẹ mình! Từ khi cha cô qua đời cách đây ba năm, đám đàn ông ra vào nhà cô đều không tên nào có lương tâm. Cảm giác đó đủ để cho cô xoá sạch ảo tưởng về con trai.

Chu Thục Quyên nhìn sắc mặt Vũ Dung vẫn không đồng ý, đành phải sử dụng tuyệt chiêu trí mạng, gồng người lên để rặn ra một chút nước mắt, làm bộ như hai mắt đầm lệ nói: “Vũ Dung, chúng ta chí ít cũng là chị em tốt của nhau mà..... Chẳng lẽ cậu nhẫn tâm nhìn tớ một người cô đơn tham gia nhóm chụp ảnh? Rồi, mọi người chú mục nói..... Tớ cố ý muốn đi gặp mặt anh đẹp trai sao? Cậu..... Cậu sẽ không tàn nhẫn với tớ vậy chứ?” (Cam: Bà này chỉ được cái giống mềnh hí hí)

Vũ Dung nhìn cô nói đáng thương ghê người, tuy biết tính chân thật không cao, nhưng lại khó có thể nhẫn tâm cự tuyệt.

“Đi mà! Tớ xin cậu đấy, đừng nhẫn tâm với tớ vậy mà! Lần sau cậu muốn thân cận ai, hoặc là muốn kết hôn, tớ tuyệt đối sẽ không hai lời giúp cậu ngay! Bất kể cậu muốn mình làm trinh thám, hay là phù dâu, giúp việc hay bà mối, tớ một câu cũng không oán hận!” Chu Thục Quyên một bên dùng lời ngon tiếng ngọt nhẹ nhàng dụ, một bên lăm lăm kéo lê Vũ Dung tới phòng công tác đoàn đang trước.

Vũ Dung thấy mình không có biện pháp, cứ như vậy chịu đựng đi tới cửa phòng của nhóm chụp ảnh.

“Từ đã! Đợi tí, tớ phải sửa sang lại dung nhan một chút!” Chu Thục Quyên vui vẻ sờ sờ má tóc ngắn xinh đẹp của mình. Mặt hưng phấn đỏ ửng.

Vũ Dung nhìn bạn tốt tươi tỉnh, trong lòng cũng có một ít an ủi, ít nhất cô còn có thể làm cho Thục Quyên vui vẻ.

Chu Thục Quyên đi qua cửa, không nghĩ tới vừa mở ra, đã thấy người ta tấp nập, như thể chỉ có một loài tất cả đều là con gái, hơn nữa làm thành một cái vòng tròn, không biết là nói chuyện với ai. Thế này thì khác xa một trời so với tinh cảnh Chu Thục Quyên vừa rồi tưởng tượng! Nhóm chụp ảnh không phải đông nam sinh nhất sao? Sao lúc này lại như là nhóm của con gái vậy, toàn là giọng mềm mại cười duyên của nữ sinh?

“Hi! Các bạn tới đăng kí sao? Mình là trưởng nhóm hoạt động của đội chụp ảnh.” Một người đeo kính, diện mạo nhã nhặn đi về phía các cô, thoạt nhìn anh trông giống như người đặc biệt có thể làm an tâm.

“À Chúng tôi nhìn trước một chút.” Chu Thục Quyên có chút hoảng hốt nói.

“Nếu mà không đăng kí, thì không có cửa đâu đấy! Các cậu xem có nhiều thành viên mới vậy, đợi lát nữa là không có phần hai cậu đâu.” Cậu trai thân thiết nói.

“Hả! Chúng tôi đây lập tức đăng kí!” Chu Thục Quyên lập tức hoảng lên, cô không muốn ngay cả một cơ hội tiếp xúc với người nổi tiếng cũng không có.

“Thục Quyên.....” Vũ Dung lập tức muốn kháng nghị, nhưng dưới ánh mắt cầu xin của Chu Thục Quyên lại mềm lòng.

Quên đi, cô trong lòng thở dài nghĩ, dù sao sau khi đăng kí chỉ cần không tham gia hoạt động là được, vì tâm nguyện của bạn tốt, một chút việc nhỏ ấy cần gì phải so đo?

Vì thế, hai người ngay dưới sự chỉ đạo của vị học trưởng kia, điền đầy đủ tờ đăng kí.

“Thật tốt quá, từ nay về sau các cậu chính là một thành viên của đội chụp ảnh, mình gọi là Từng Minh Huy, là trưởng nhóm của đội chụp ảnh, có vấn đề gì thì tới tìm mình là được!” Cậu trai cười sáng khoái.

Chu Thục Quyên thầm nghĩ muốn hỏi vị nào là Tất Duy Lâm, nhưng lại ngượng ngùng khi trực tiếp mở miệng như vậy.

Ngay lúc mọi người đang nháo nhào sôi nổi, một số giọng nói đột nhiên vang lên, “Mọi người đã đông đủ, thời gian cũng không còn nhiều, mời đội trưởng nói mấy câu đi!”

“Các vị, xin cho chúng tôi tràng pháo tay nhiệt liệt nào.”

Mọi người đều vỗ tay, ánh mắt chờ mong hướng lên bục giảng nhưng riêng Triệu Vũ Dung không chút quan tâm để ý, dù sao cô cũng không phải tới nhìn cái người nổi tiếng kia, vì thế, cô yên lặng đi đến giá sách, đứng sau lưng Chu Thục Quyên, tùy tay cầm lấy một album ảnh lật xem.

Đám con gái phân tán ra, một chàng trai cao lớn đi lên bục, tầm mắt đảo qua mọi người, trời sinh ra đã có khí thế của người lãnh đạo nên tất cả đều im lặng.

“Chào mọi người, tôi là Tất Duy Lâm, là đội trưởng.” Anh nói với giọng trầm thấp ổn định.

Cô gái nào trong mắt cũng lộ ra vẻ sùng bái, chỉ trừ người đang chuyên chú cho album ảnh Triệu Vũ Dung.

“Ở đây tôi chỉ muốn nói mấy câu, ai muốn thật sự chụp ảnh thì có thể lưu lại, nhưng vì mục đích khác thì tốt nhất nên lập tức rời đi, bởi vì các bạn biết đấy, nơi này không phải nơi vớ vẩn, lại càng không phải nơi khoe khoang mình phong tình.” Tất Duy Lâm nói vừa thẳng vừa sắc bén, làm ột số cô gái đỏ mặt, bao gồm cả Chu Thục Quyên .

Mọi người xôn xao đứng lên, bắt đầu có người trong lòng dao động .

“Về sau tôi sẽ không thường xuyên ở trong đội, chỉ phụ trách chỉ đạo một số chương trình học về chụp ảnh, các bạn có thể đi theo tôi, nhưng trừ bỏ chụp ảnh, không còn có việc gì khác.” Tất Duy Lâm tâm cao khí ngạo, một chút cũng không thêm để ý mình đang chọc tức bao nhiêu thành viên nữ, những người khác cũng không dám có điều kháng nghị, bởi vì Tất Duy Lâm hàng năm đều phát biểu như vậy, nhưng đây xác thực là một kiểu phương pháp đào thải người.

“Tôi đã nói xong, chỉ có vậy.” Anh ung dung gạt đầu một cái, tiếng vỗ tay lập tức vang lên, còn bao gồm cả tiếng thở dài của nữ sinh tan nát cõi lòng.

“Vũ Dung, cậu đang làm cái gì thế? Học trưởng Tất Duy Lâm nói xong rồi nha! Mau vỗ tay đi!” Chu Thục Quyên về mặt sinh động, chạy nhanh tới thúc thúc bả vai của bạn tốt.

Vũ Dung ngẩng đầu khỏi tập sách, trong lúc hoảng hốt, còn chưa biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ nghe thấy bốn phía ồn ào đánh trống reo hò. Sau đó, cô nhìn thấy, trên bục giảng có một tên hiền ngang, y như quốc vương đang nhận sự sùng bái kính ngưỡng của đám thần tử. Nhưng mà, ánh mắt lạnh lùng của anh lại nhìn về phía cô, suốt đời cô chưa bao giờ gặp qua vẻ trầm như vậy, ánh mắt sâu như vậy, nó không khỏi làm cô rung mình một cái.

Nhiều người kỳ quái, không hiểu được thái độ của họ, trực giác Vũ Dung thấy họ không thích mình nên cô cũng không thích người có ánh mắt như vậy.

Chu Thục Quyên lại hưng phấn mà nói: “Oa! Học trưởng Tất Duy Lâm như thế đang nhìn bên chúng ta nha! Thực may mắn!”

Vũ Dung không trả lời, tùy ý lật lật tập sách, cực kì trùng hợp, phát hiện ra có một ảnh phong cảnh được đoạt giải, phía dưới viết ba chữ: Tất Duy Lâm. Xem ra, anh có vẻ rất vĩ đại, nhưng mà, thế cũng không liên quan tới chuyện của cô, không phải sao?

Trong tiếng ồn ào, Tất Duy Lâm vẫn đứng trước một cô gái trầm lặng.

Cô vừa tiến đến đã khiến cho anh chú ý, đơn giản là vì cô không thêm để ý đến anh. Trong ấn tượng của anh cô là một người không mở miệng, kể cả tiếng xì xào thầm thì giống như đám chị cùng cha khác mẹ với anh gây ra cũng chưa bao giờ làm cho tai anh được thanh tĩnh, bởi vậy mà đối với cô gái này anh không khỏi tò mò. Khi anh đứng trên bục giảng, phát hiện ra một nơi khác thường thì đó là cô, vì cô không nhìn anh! Anh rất hiểu điều kiện của mình tốt đến thế nào, luôn làm cho đám con gái ngày đêm mong nhớ, hay luôn gây ấn tượng đẹp với mọi người, anh đã sớm quen thói mọi người chú ý vào mình.

Nhưng chưa bao giờ từng có một cái cô gái như vậy, không nói một lời, còn không thèm nhìn cả anh, cứ như là quyển sách trên tay kia còn hấp dẫn hơn cả anh vậy!

Từ đầu tới cuối, cô chỉ vì người bên ngoài nhắc nhở mà ngẩng đầu nhìn anh một cái, lộ ra vẻ không có hứng thú, sau đó lại cúi đầu chuyên chú vào quyển sách.

Chết tiệt! Cô nghĩ cô là ai? Không ai có thể bỏ qua anh như vậy được! (Cam: Ông này tự kiêu thấy ớn!)

Vẻ mặt lãnh đạm của cô làm cho Tất Duy Lâm phiền lòng, từ trên bục giảng đi xuống, anh lập tức hỏi trưởng đội hoạt động Từng Minh Huy, “Đây cô gái kia là ai?”

Từng Minh Huy quay trái quay phải, “Trời ơi, trong văn phòng ít nhất có đến năm, sáu mươi người con gái, cậu muốn nói người nào?”

“Bên giá sách, đang cúi đầu đọc sách.”

“À! Tôi nhìn thấy rồi!” Từng Minh Huy nóng lòng gật đầu nói: “Hai cô kia là người vừa mới đăng kí thành viên, người đang nói chuyện tên Chu Thục Quyên, khoa tâm lý, còn người đang đọc sách kia tên Triệu Vũ Dung, khoa giáo dục.”

“Triệu Vũ Dung.....” Tất Duy Lâm miệng nỉ non nhớ kỹ tên này.

“Làm sao vậy? Có vấn đề à?” Hiếm khi thấy Tất Duy Lâm lại hỏi đến một cô gái! Từng Minh Huy không khỏi có chút kinh ngạc.

Tất Duy Lâm lắc đầu, “Không.”

Không có vấn đề gì, chỉ là cô im lặng thật sự không giống người thường, và cô không thèm liếc mắt nhìn anh, chỉ như vậy mà thôi, không có vấn đề gì..... Bởi vì..... Anh sẽ tự giải quyết vấn đề này.

※ ※ ※

Đầu học kì, nhóm chụp ảnh lần đầu tiên đón người mới đến hoạt động, Chu Thục Quyên đương nhiên tham gia, hơn nữa còn đăng kí hộ Triệu Vũ Dung tham gia cùng.

“Thục Quyên, tớ nói rồi tớ không tham gia hoạt động đâu.” Vũ Dung vừa nghe tin này, lập tức cự tuyệt.

Lúc này, vừa vặn tan học khoá văn hoá, Chu Thục Quyên kéo Vũ Dung đến phòng học trao đổi, “Đừng vậy mà! Cuối tuần này cậu lại không có việc gì, vì sao không đi chơi với mình chứ?”

“Tớ thà ở lại ký túc xá học bài còn hơn.”

“Đọc sách gì chứ? Giờ có thi thố gì đâu, cậu phải nghỉ ngơi một chút chứ?” Chu Thục Quyên khuyên nhủ.

“Dù sao tớ cũng không đi đâu, cậu rút lại hộ tớ đi.”

“Rốt cuộc cậu nghĩ cái gì thế? Đây là của cuộc sống đại học của chúng ta nha! Vì sao không giải trí một chút chứ? Tớ biết cậu không có tí hứng thú với chụp ảnh, nhưng chúng ta phải đi ngắm núi, ngắm biển, cái này là tất yếu mà!” Chu Thục Quyên thật sự không hiểu Vũ Dung trong lòng suy nghĩ cái gì.

Chơi? Vũ Dung hoàn toàn không có cái kiểu tâm tình này, cô cảm thấy mình giờ giống thầy sư vậy, tuyệt đối không động tâm. Tối hôm qua gọi điện thoại cho đương Dương Mai, mẹ cô – Phan Lệ Ảnh lại khóc, lại bị người đàn ông đó lừa gạt.

Lừa tiền, lừa tài, lừa lợi còn chưa tính, lừa tình càng không thể tha thứ, không thứ gì có thể bù lại được điều đó.

Chu Thục Quyên không biết bạn tốt đang nghĩ ngợi gì, vẫn cứ khuyên bảo: “Được không? Về sau tớ sẽ không miễn cưỡng cậu, chỉ cần lần này cậu theo tớ là được rồi, tớ xin cậu đó!”

Vũ Dung lờ tiếng thuyết giáo của Chu Thục Quyên, từ chối cho ý kiến.

Lúc này, Từng Minh Huy lại đột nhiên đi vào phòng học, “Ê! Thực khéo, các bạn đều ở đây cả à?”

“À! Chào học trưởng! Chúng em vừa mới tan học, lát nữa các anh muốn học ở đây sao?” Chu Thục Quyên lập tức miệng cười nói.

“Đúng vậy! Sao? Các bạn đều tới hoạt động chứ?”

“Đương nhiên rồi! Em làm sao có thể không đi chứ?” Chu Thục Quyên đã sớm hỏi thăm, lần này Tất Duy Lâm cũng sẽ đi theo chỉ đạo mà!

“Thế Vũ Dung có đi không?” Từng Minh Huy lại hỏi.

Vũ Dung nhú mày, cô rất ghét ai kêu cô thân thiết vậy, huống hồ, cô lại không quen anh.

“Cái đây nói sau!” Vũ Dung không muốn làm cho Chu Thục Quyên không vui ở đây.

“Bạn nhất định phải đi nhé! Hoạt động này rất vui mà!” Từng Minh Huy vội nói. Đã không ít thành viên nam muốn mượn cơ hội tiếp cận hai học muội đáng yêu thanh tú này.

Vũ Dung lười nói, quay đầu nói với Chu Thục Quyên: “Thục Quyên, tớ đi trước.”

Vũ Dung cúi đầu đã ra khỏi phòng học, trong lúc vô tình va phải một người, hai người thiếu chút nữa ngã thành một đường, may mà một đôi tay khoẻ khoắn giữ lấy bả vai của cô, làm cho cô không bị té ngã. Tay thật lớn như thể bóp nát bả vai cô vậy. Vũ Dung bị va đầu choáng váng một chút, tay nhỏ bé không tự giác dán lên trước ngực đối phương, khi cô muốn đẩy người lạ quá mức thân cận này ra, lập tức cảm giác được nhiệt độ cơ thể đối phương truyền từ lòng bàn tay đến rất nóng, như thể làm tay cô phát phỏng.

“Thật xin lỗi, “Cô ngẩng đầu, thấy một khuôn mặt quen, nhưng cô đã quên tên của anh.

“Học trưởng Tất Duy Lâm!” Chu Thục Quyên lập tức tiếng thét chói tai.

Vũ Dung lui lại mấy bước, ui! Đúng rồi, anh chính ta là cái tên đội trưởng tiền nhiệm nổi danh và cô còn nhớ rõ mình không thích anh.

Tất Duy Lâm trên mặt nhìn không ra biểu tình, chỉ gật đầu một cái.

“Học trưởng, hoạt động lần này anh cũng đi đúng không? Anh chỉ đạo chúng em đúng không?” Chu Thục Quyên hỏi một vấn đề kỳ thật đã sớm có đáp án, cô chỉ là thuần túy muốn gây chú ý với Tất Duy Lâm mà thôi.

Từng Minh Huy xem Tất Duy Lâm không nghĩ mở miệng, liền thay trả lời nói: “Đúng vậy! Cho nên các người đều phải đi mới được thôi!”

Nghe xong lời này, Tất Duy Lâm lập tức có phản ứng, ngẩng đầu nhìn phía Vũ Dung, “Triệu Vũ Dung, em không đi à?”

Hừ! Anh ta làm sao mà biết tên mình nhỉ? Vũ Dung trong lòng cảm thấy một trận kinh ngạc, nhưng vẫn nhẹ nhàng gật đầu.

“Vì sao? Ăn chơi chán rồi à? Hay là căn bản em chỉ tham gia nhóm cho vui thôi?” Miệng anh bất giác cười có chút trào phúng, như là đã sớm hiểu được năng lực đám con gái này.

Từng Minh Huy cùng Chu Thục Quyên giật nảy mình, không hiểu được Tất Duy Lâm vì sao lại cố ý chọc vào tật xấu của Vũ Dung?

Anh ta cố ý muốn khiêu khích! Vũ Dung nhận thấy được điểm ấy, cắn cắn môi dưới, vẫn không muốn cùng anh đối chọi gay gắt, “Tôi không phải trả lời anh.”

Tất Duy Lâm hừ lạnh một tiếng, mím môi nói: “Hôm đó nhìn cô lật xem album ảnh, còn tưởng rằng cô cũng có ý tập thật sự. Hoá ra cũng chỉ vậy mà thôi.”

Vũ Dung nắm chặt quyển sách giáo khoa trong tay, ức chế muốn đánh người, nhưng vẫn nhẫn nhịn không móc lại, “Đa tạ anh đã quan tâm, tôi còn không biết vì sao mình lại chăm chú đến thế?”

Tất Duy Lâm lông mi nhàn thành một đường, cô gái này dám đá lại anh? Cô quả thật không giống người thường, không hổ là người anh coi trọng!

“Cô là muốn lật mềm buộc chặt ư? Tôi thừa nhận cô rất thông minh.”

Làm ơn! Người này tự kiêu quá đáng! Anh nghĩ mọi cô gái đều thích anh sao? Có lẽ trong một trăm cô gái, có chín mươi chín người sùng bái anh, hâm mộ anh, nhưng cô Triệu Vũ Dung lại cố tình là một người còn lại đấy!

Cả đời Vũ Dung chưa từng tức giận quá như thế, bật thốt nói: “Có lẽ tôi lạt mềm buộc chặt thật đấy, nhưng đáng tiếc, đối tượng lại không phải là anh, anh làm ơn đừng hiểu sai ý.”

Giải cho cái miệng nhỏ mà sắc bén! Rõ ràng đáng về thì thanh thuần dịu dàng vậy mà cứng đầu cứng cổ biết bao! Được lắm, thế thì cô chính là tự đi tìm phiền toái, tự tìm khổ thôi!”

Tất Duy Lâm sắc mặt nhất thời trầm xuống, trong mắt để lộ tia sáng, “Tôi có thể biết người vĩ đại hơn cả tôi là ai chẳng?”

“Vĩ đại hơn so với anh? Không, tuyệt đối không, anh chỉ nên so với người hiểu chút lễ phép thôi.” Cô cố ý nói tương kích.

“Triệu Vũ Dung! Cô nói một lần nữa xem!” Anh đứng bật dậy, thân thể cao lớn tản ra vẻ uy hiếp ánh mắt lạnh băng cơ hồ làm cho người ta chết rét.

“Tôi đã nói rất rõ rồi đấy, trong lòng anh tự biết!” Vũ Dung ngẩng đầu, không chút sợ hãi nhìn chằm chằm anh, ánh mắt hai người gặp nhau, như thể sắp kích hỏa đến nơi.

Chu Thục Quyên đã sợ hãi, cô cũng không thích thấy đánh nhau xuất hiện, lập tức nắm tay Vũ Dung, “Vũ Dung, cậu đang nói bậy bạ gì đó? Đừng cùng học trưởng âm ỷ, chúng ta đi học mau kéo muộn, đi thôi!”

“Là anh ta khinh người quá đáng!” Vũ Dung vẫn thấy tức.

“Tôi sẽ đợi đón người mới cho đến khi cô tới mới thôi, nếu cô dám!” Tất Duy Lâm trầm giọng nói. “Thực xin lỗi, chúng tôi đi trước.” Chu Thục Quyên lôi kéo tay Vũ Dung, một bên xin lỗi một bên chạy ra khỏi phòng học.

Nhưng mà, lời nói Tất Duy Lâm lại quanh quẩn ở trong lòng Vũ Dung, làm cho cô có loại cảm xúc không phục. Cô không sợ anh đâu! Cô sẽ chứng minh cho anh xem!

Ngoài phòng học, Chu Thục Quyên lo lắng nhìn bạn tốt, đây là cô lần đầu tiên thấy Vũ Dung tức giận, cô rất sợ, “Vũ Dung, đừng nóng giận, chúng ta còn phải đi lên học sử đấy! Cậu bớt giận được không?”

Vũ Dung không nói không rằng, tùy Chu Thục Quyên lôi kéo tay cô đi về phía trước, trong lòng hiểu được cô và Tất Duy Lâm kết thù rồi! Lần đầu tiên nhìn thấy anh cô đã cảm thấy anh rất đáng ghét, lần thứ hai gặp nhau lại thêm dầu vào lửa!

Một ngày nào đó, bọn họ nhất định sẽ có lần thứ ba xung đột, nhưng cô tuyệt không nhận thua!

Mà trong phòng học, chờ Chu Thục Quyên cùng Vũ Dung rời đi, Từng Minh Huy mặc danh kỳ diệu nhìn bạn cùng lớp bốn năm, “Cậu làm sao vậy? Không giống cậu bình thường chút nào.”

Theo Từng Minh Huy hiểu, tuy Tất Duy Lâm đối với con gái rất ít nhẹ nhàng, nhưng nhiều nhất cũng chỉ là lãnh đạm đối đãi, chưa từng nhìn thấy anh như vậy [Cam: đây là lời bà tác giả nhả lời nói nóng giận, thần sắc nghiêm nghị] như là đang đấu đá với kẻ thù vậy.

Tất Duy Lâm không có trả lời chỉ hừ một tiếng.

“Cậu có vẻ không tốt lắm, không phát sinh chuyện gì đấy chứ?” Từng Minh Huy có dự cảm đặc biệt.

“Không có gì!” Tất Duy Lâm găm nhẹ nói, hai mắt lạnh lùng trừng mắt về phía trước.

Không có việc gì à? Không, việc rất lớn mới phải!

2. Chương 2

Chương 2

Có lẽ vì muốn chứng minh mình có gan nên Vũ Dung tham gia hoạt động chào thành viên mới.

Chạng vạng thứ sáu, nhóm chụp ảnh tập trung bên xe du lịch, nhưng không gặp Tất Duy Lâm, thở dài nhẹ nhõm một hơi kỳ thật cô không muốn nhìn thấy anh, quyết định đến, chỉ là vì nhất thời tức giận mà thôi.

Nhưng màn đêm buông xuống, xe du lịch hai tầng đang đi thì dừng trước một biệt thự xa hoa rộng lớn, Triệu Vũ Dung đang sướng lại trở nên kinh ngạc.

Chu Thục Quyên từ xe đi ra, mang theo một tin xấu.

“Vũ Dung, cậu đừng kích động nha! Vừa rồi học trưởng Minh Huy nói với tớ, biệt thự nghỉ mát này là của nhà học trưởng Tất Duy Lâm đấy!”

Vũ Dung không khỏi nhúu mày, diên thật, sao lại trốn không thoát móng vuốt của anh ta thế này?

Chu Thục Quyên nói: “Vì thế mà anh ấy đã chờ chúng ta bên trong rồi, tí nữa cậu đừng có cãi nhau với anh ấy đấy. Tớ thề, về sau tớ không dám miễn cưỡng cậu đi theo tớ nữa!”

“Chỉ cần anh ta đừng có chọc tớ là được.” Vũ Dung quật cường nói.

“Haizz! Cậu nói như vậy, ngược lại tớ càng cảm thấy khủng bố hơn.” Chu Thục Quyên chỉ có thể phát ra được câu này.

Tất Duy Lâm đi ra nghênh đón mọi người, trên mặt vẫn không có biểu tình gì, anh mặc quần áo đơn giản, nhưng vẫn nhìn ra được toàn là đồ hàng hiệu.

Tùng Minh Huy nói với anh: “Ngượng ngùng, quá rầy rồi.”

Tất Duy Lâm gật gật đầu, chỉ dẫn mọi người vào bên trong, khi anh thấy Vũ Dung, cũng không nhiều, cùng lắm thì chỉ có khóe miệng nhếch lên vẽ mĩ mai cười. Lại nữa rồi, cái kiểu cười rõ ghét! Vũ Dung lần đầu tiên có ý nghĩ muốn tát một người.

Mọi người đi vào trong, thấy căn biệt thự xa hoa đẹp đẽ, không khỏi chắc chắn, tán thưởng liên tục, chỉ có Vũ Dung đứng một bên không lên tiếng. Biệt thự có rất nhiều phòng, lần này có đến năm mươi người tham gia, vậy mà vẫn đủ để hai người một phòng! (Cam: Thế thì có khủng quá không?)

“Mọi người chạy nhanh đi tìm phòng ỉn đi! Một giờ sau tập hợp. Bữa tối bắt đầu lúc bảy giờ, đừng đến muộn đấy!” Tùng Minh Huy vừa phân phát chìa khóa vừa nói.

“Thật tốt quá! Hai chúng ta ngủ một phòng ỉn!” Chu Thục Quyên cầm chìa khóa, kích động kéo Vũ Dung đi tìm phòng.

Vũ Dung lại không chút hứng thú, cô cảm thấy tới nhà anh như có một cảm giác không được tự nhiên, giống như chỉ cần bên cạnh anh, sẽ có cảm giác không thể tự do hô hấp.

Cho dù thế nào đi nữa, hai người vẫn đi vào phòng đã, rồi tự sửa sang lại hành lý. Vũ Dung ngồi xe bị say, nên vào phòng tắm tắm rửa một cái.

Chu Thục Quyên hưng phấn ngồi cũng không xong, nói vọng qua bên cửa vào phòng tắm với Vũ Dung: “Nơi này thật tuyệt! Tớ đi ra ngoài xem tí, đợi lát nữa tớ về tìm cậu nha!”

“Ừ.” Vũ Dung ngâm mình trong làn nước ấm trả lời.

Nửa giờ sau, cô đã thay xong quần áo, vừa ra khỏi phòng tắm, không ngờ phát hiện Tất Duy Lâm đang ngồi ở bên giường, hơn nữa cửa phòng lại bị mở! Vũ Dung kinh ngạc mở to hai mắt, cũng không lập tức phản ứng gì, bỏ ngón tay trên tóc xuống, ngón tay nắm chặt khăn mặt, mơ hồ để lộ ra một chút hồi hộp.

“Xuống ăn tối đi, tôi tới gọi cô đây.” Anh nói như là không có gì xảy ra vậy.

Cô chần chờ một chút, mới cứng rắn nói, “Vâng.”

Nếu cô đã biết, thì anh có thể đi rồi chứ? Nơi này tuy là nhà của anh, nhưng giờ cô là người giữ phòng mà! Anh nghĩ mình là chủ nhân thì có thể tự tiện vào phòng người khác sao? May là cô không vấy bẩn người một cái khăn tắm rồi bước ra đây, nếu mà thế giờ chỉ sợ cô đã kêu to, và chẳng ai đi tin anh và cô còn trong sáng nữa.

Nhưng, anh vẫn chỉ ngồi ở bên giường, nhàn nhã tự do tự tại, thậm chí còn sờ sờ sàng đường hoa văn trên giường, như thể đây chính là phòng ngủ anh vậy, còn thoải mái mà hỏi: “Tự tôi đến thông báo riêng với cô, không nói một tiếng cảm ơn à?”

Nói như thế thì cô làm sao mở miệng được? Cô còn không quên anh bêu riếu cô thế nào đâu! Nhìn cái vẻ tự kiêu không ai bì nổi của anh, trong lòng cô cảm thấy chán ghét, cô chưa bao giờ dễ dàng tức giận thế, tất cả đều là tại anh khiêu khích!

“Tôi không nghĩ sẽ nói.” Cô xoay người đưa lưng về phía anh, cầm lấy lược máy móc chải tóc trước gương.

Anh đứng dậy đi sau lưng cô, từ gương cô có thể nhìn thấy vẻ bí hiểm trên mặt anh, cho đến tận khi cảm thấy quá mức tiếp cận, cô lập tức toàn thân cứng ngắc.

“Anh muốn làm gì?” Giọng của cô hàm chứa vẻ nghi ngờ.

Anh đột nhiên vươn tay, giữ chặt mái tóc vẫn còn đang ẩm ướt, làm cho cô không khỏi đau ngắt đầu lên, trong mắt có chút bất ngờ, nhưng tức giận thì còn nhiều hơn.

“Buông ra tay anh ra!” Cô không hờn không giận nói.

“Dám không nghe lời tôi nói, cô là người đầu tiên! Nhưng một ngày nào đó, tôi sẽ cho làm cho cô phải nghe lời tôi!” Miệng của anh bất giác hiện lên vẻ tàn khốc.

“Mơ đi!” Cô không để ý mái tóc đau đớn, ra sức giãy tay anh, xoay người lại trừng anh, vẻ cuồng vọng của anh làm cho cô kinh hãi, nhưng cô tuyệt không tỏ ra một chút lùi bước.

“Mọi người đều nghe lời tôi, cô cũng không phải ngoại lệ!”

“Anh bị điên rồi!” Cô phát giác anh là một tên cực đoan vô cùng quái dị, cặp mắt kia không phải của người bình thường, có lẽ ngay từ đầu cô nên phát hiện ra, giờ đây hối hận vì đối nghịch với anh hình như đã quá muộn.

“Cô muốn nói như vậy cũng được thôi, nhưng mà cô còn chưa tận mắt thấy tôi điên thế nào đâu.” Anh cười nhạt, hai tay đút túi, thoải mái hưởng hương vị cao ngạo.

“Tôi không hứng thú muốn nhìn.” Cô hừ một tiếng.

“Nhưng lại có một số việc mà cô không thể chọn lựa đâu.” Anh nói như là lời tiên đoán.

Vũ Dung nghi hoặc lườm anh, hai người đối diện, mắt giao nhau như sắp phóng ra lửa.

Đúng lúc, cửa bật mở, Chu Thục Quyên đã trở lại, thấy Tất Duy Lâm, tất nhiên lại hét chói tai.

“Học trưởng, sao anh ở chỗ này?” Chu Thục Quyên hiển nhiên vui vô cùng.

“Ăn cơm được rồi.” Tất Duy Lâm thản nhiên nói, xoay người ra khỏi phòng.

Chỉ đáp một câu như vậy mà Chu Thục Quyên cứ mãi say mê, si ngốc nhìn bóng dáng Tất Duy Lâm đến thất thần.

Mặt Vũ Dung cũng trắng bệch, khi Tất Duy Lâm rời khỏi phòng, hai chân cô lập tức nhũn ra vô lực, sụp ngồi xuống giường,

Chu Thục Quyên quay đầu, thấy Vũ Dung sắc mặt không tốt, lúc này mới hỏi: “Triệu Vũ Dung, cậu không sao chứ? Nhìn cậu cứ như sắp té xỉu đến nơi vậy! Vừa nãy có xảy ra chuyện gì à?”

“Không, tớ không sao, thật đấy.” Vũ Dung cố gắng trấn định, không tính nói ra chuyện vừa rồi, chỉ tổn làm Chu Thục Quyên sợ mà thôi. Hơn nữa, cho dù nói ra thì chắc cũng chẳng có ai tin lời cô đâu! Chung quy thì địa vị của Tất Duy Lâm trong đội cao như thế, ai nấy đều ngưỡng mộ anh, sợ hãi anh, ai có thể tưởng tượng được anh có bộ mặt tà ác, quái dị chứ?

“Không có việc gì là tốt rồi, đi thôi! Chúng ta đi ăn cơm, tớ vừa mới tuần tra qua biệt thự, đang đói meo nè” Chu Thục Quyên cười rạng rỡ, không có phát giác lòng bạn tốt đang âm thầm bóng đen.

Cô đáng chết! Cô dám chết hấp dẫn anh! Tất Duy Lâm một mặt mắng một mặt đi về hướng đại sảnh, nghĩ cảnh tượng cô vừa tắm xong, nhìn không được hung hăng đắm vào tường hai đấm!

Vốn là muốn châm chọc cô vài câu, làm cho cô điên tiết, vì trước mặt anh Tất Duy Lâm không thể có người kiêu ngạo hơn anh được! Nhưng, vừa nhìn thấy cô chải mái tóc đẹp dịu dàng, anh lại chỉ có một ước muốn ôm ghì lấy cô, khi anh phát hiện ra mình có cảm xúc này, thì anh từ xấu hổ chuyển thành giận dữ, đột nhiên kéo lấy tóc cô!

Đáng giận, anh nhất định phải đảo ngược tình thế! Anh biết có đầy con gái thèm anh, chỉ cần anh ám chỉ thôi, thì đêm nay sẽ có khối cô đến gõ cửa phòng anh, mà anh cũng không phải không có kinh nghiệm, anh luôn để tình dục được phát tiết hết, dù sao trong bóng đêm, đàn bà nào chả giống nhau!

“Được, quyết định vậy đi!

Tất Duy Lâm bước vào đại sảnh, thấy đám thành viên đều đã ngồi, bao gồm cả Vũ Dung đang ngồi góc.

“Đội trưởng đến đây, chúng ta ăn cơm đi!” Từng Minh Huy mời. Tuy Tất Duy Lâm là đội trưởng tiền nhiệm, nhưng mọi người vẫn tôn xưng anh vì đều là đội trưởng cả, đương nhiệm hay không không quan trọng.

Bữa tối ngay từ đầu, mọi ánh mắt của các cô gái đều tập trung vào Tất Duy Lâm, mà anh cũng đồng ý sồn ra vài câu, bởi vì anh muốn lựa chọn trong đó một người làm ấm giường mình đêm nay.

“Nhóm trưởng, mai chúng ta đi chỗ nào chụp ảnh thế?”

“Đồ ăn ngon thật, là đầu bếp nhà học trưởng Tất làm ạ?”

“Duy lâm, anh có muốn thêm một chút canh nóng không?”

Từng cô gái không hẹn mà cùng chuyển hướng tới Tất Duy Lâm, liếc mắt thu hút sự chú ý của anh. Nhưng mà, Vũ Dung vẫn không thèm đảo mắt qua Tất Duy Lâm, tình huống này rất nhanh đã làm cho đám con trai cảm thấy ngạc nhiên.

Vũ Dung vốn có vẻ thanh tú, vậy mà cô lại không để ý tới Tất Duy Lâm, thoáng chốc, đám con trai đều vây đến bên cô, liên tiếp ân cần với cô, tay rót cà phê, miệng không ngừng nói giỡn, có người còn đánh đàn ghi ta chỉ để giành được nụ cười của giai nhân.

Vì thế, trong đại sảnh rộng lớn, đám cô gái thì vây quanh Tất Duy Lâm còn đám con trai phần lớn lại vây quanh Vũ Dung, hình thành một cảnh tượng kì lạ.

Đứng ở giữa, Từng Minh Huy nhìn choáng váng, lắc lắc đầu nói: “Quái, mình chưa bao giờ thấy đội chụp ảnh lại có loại tình huống này?”

Đúng vậy, đây là một bầu không khí quỷ dị.

Tất Duy Lâm mắt lạnh nhìn thấy tất cả, thấy được đám con trai đang vây quanh Vũ Dung bao phủ lấy thân ảnh cô, chỉ có thể thoáng nghe giọng cô dịu nhẹ, đôi khi còn phát ra tiếng cười duyên.

Đáng giận, cô dám ở trước mặt anh mà trêu hoa ghẹo nguyệt, anh sẽ không bỏ qua cho cô đâu! Trong lòng anh yên lặng quyết định, đêm nay anh muốn Chu Thục Quyên. Một nửa là vì cô hẳn đã mê mẩn anh, một nửa cũng bởi vì cô là bạn của Vũ Dung. Hừ! Để xem mĩ nữ nào cần mĩ nữ nào?

“Chúng ta đi ra ngoài một chút.” Anh trực tiếp nói với Chu Thục Quyên. Chu Thục Quyên vừa mừng vừa lo, đương nhiên gật đầu ngay tắp lự, làm cho những cô gái khác ghen tị oán hận.

Vũ Dung nhìn Chu Thục Quyên cùng Tất Duy Lâm đi ra ngoài, trong lòng lập tức cả kinh, lo lắng cho an nguy của Chu Thục Quyên, lại không thể theo đi, đành phải lấy cớ nói đau đầu, về phòng nghỉ ngơi trước. Ngồi trong phòng, cô ở bên cửa sổ đau khổ chờ đợi, hy vọng Chu Thục Quyên mau chóng trở về, cô nhất định phải nói cho Chu Thục Quyên, cái tên Tất Duy Lâm kia chả phải loại gì tốt đẹp cả!

Rốt cục, gần 10 giờ, Chu Thục Quyên mang theo nụ cười sung sướng sáng lạn, như là một con bướm lang lang bay về phòng.

“Cậu không sao chứ?” Vũ Dung vội hỏi.

“Tớ vui lắm ý! Tớ nói cho cậu, Tất học trưởng muốn tớ tới phòng nói chuyện phiếm, tớ muốn đi tắm rửa một cái, đêm nay cậu cứ ngủ trước đi nhé! Khả năng khuya tớ mới về!” Chu Thục Quyên nhìn không được mặt ngọt ngào đỏ ửng, cười tới mức trên mặt nổi lên vẻ thẹn thùng.

“Cái gì?” Vũ Dung nhất thời không thể tiêu hóa hết tin tức này.

“Tớ đi tắm rửa, không muốn để Tất học trưởng đợi lâu.” Chu Thục Quyên không hề nhiều lời, đi vào phòng tắm.”

“Thục Quyên!” Vũ Dung muốn khuyên vài câu, Chu Thục Quyên đã mở vòi hoa sen, nghe không thấy lời Vũ Dung nói.

Làm sao bây giờ? Vũ Dung hoảng hốt nghĩ, Tất Duy Lâm tuyệt đối không có lòng tốt đâu, cô nhất định phải ngăn cản chuyện này, nếu không cô chính là người phải tận mắt thấy bi kịch đổ lên đầu Thục Quyên mất!

Cô lo lắng 1 phút, liền lập tức ra quyết định, cô phải trực tiếp đi tìm anh nói chuyện.

“Cốc cốc!” Tiếng đập cửa vang lên, Tất Duy Lâm mặc quần áo ở nhà ra mở cửa phòng, lại thấy Vũ Dung đứng ở đó. Về nén giận của cô cùng hành động nửa đêm đến phòng con trai không hề làm xao động người bên trong.

“Cô có chắc là cô không gõ sai cửa phòng đấy chứ?” Miệng anh bắt giắc giường lên nụ cười lạnh, lại là kiểu cười làm cho Vũ Dung nhìn đã muốn đánh người.

“Tôi tới tìm anh.”

“Đáng tiếc người tôi chờ không phải cô, sao lại chưa thấy Thục Quyên tới nhỉ?” Anh ra vẻ nhìn xung quanh.

“Anh rốt cuộc muốn thế nào đây? Tôi sẽ không để anh thương tổn tới Thục Quyên đâu!” Giọng cô không nhịn được mà vang to lên.

“Đừng kích động, vào đây đi! Nếu không mọi người lại bắt đầu truyền tin đồn của tôi và cô đấy.” Anh kéo tay cô, để cô đi vào trong phòng, sau đó lại khóa trái cửa.

“Sao phải khóa cửa?” Cô dùng sức gạt tay anh ra, độ ấm trên tay anh làm cho cô cảm thấy bất an.

“Chẳng may có người xông vào, chỉ sợ sau này thanh danh của cô sẽ không được tốt!” Anh miệng giảng giải, cứ như thật sự suy nghĩ cho danh dự của cô.

Cô không tin anh sẽ tốt như vậy đâu! Quên đi, đây không phải việc mà cô tới, cô nhất định phải hỏi rõ dụng ý của anh ta!

“Rốt cuộc, anh tìm Thục Quyên làm gì?”

“Việc này cô quản được à?” Anh nhàn nhã đi đến quầy bar phía trước, rót ỉnh một chén rượu.

“Thục Quyên là bạn tốt của tôi, anh đừng có mà trêu chọc cô ấy!”

“Cô ấy thích tôi, tôi chẳng qua chỉ là làm cho cô vui vẻ thôi. Anh nhấp một ngụm rượu whisky, rất cay, cũng thích hợp với tâm tình anh bây giờ.

“Anh anh sẽ không làm điều xằng bậy với cô ấy đấy chứ?” Cô không thể không nghĩ đến khả năng này.

Anh hừ một tiếng, “Xằng bậy? Đó là của cách nói của cô, đối với tôi mà nói, chẳng qua chỉ là đôi bên có lợi thôi.”

Nhìn vẻ tự đại của anh, Vũ Dung không thể tin tưởng lời anh nói được, “Tôi sẽ không cho anh làm như vậy!”

“Thật không? Vậy cô muốn thế nào? Cô muốn bắt mình đến thay thế cô ấy à? Anh nói câu này không giống như câu hỏi, ngược lại giống như là một câu mời mọc, hơn nữa là một loại khát cầu.

Nhìn trong mắt anh có dục vọng trắng trợn, Vũ Dung nhin không được run run, cái tên này thực sự rất nguy hiểm, ở cùng anh một giây cũng làm cho cô cảm thấy khó chịu!

“Anh đừng có mà suy nghĩ linh tinh! Tôi không để Thực Quyên tới tìm anh đâu, lại càng không để cho anh chạm vào một cái lông tơ của tôi!” Vũ Dung khó thở tức giận, xoay người muốn ra phòng.

Tất Duy Lâm bắt lấy tay cô, “Còn muốn chạy? Không đơn giản như vậy!”

“Anh muốn làm gì? Tôi hét lên đây!”

“Em không có cơ hội đó đâu.” Anh uống một hớp lớn ực ki, rồi cúi đầu ngăn chặn môi của cô, đẩy hớp rượu đó vào miệng cô.

Vũ Dung chưa bao giờ động vào rượu, lần này đột nhiên bị dính rượu nặng, tuy cô cố gắng tránh thoát anh, miễn cưỡng lui ra phía sau hai bước, nhưng lại phát hiện chân mình mềm nhũn, giống như không thể đứng vững, đầu cũng choáng váng nhìn không rõ cảnh trước mắt.

“Anh dám” Đây là lần đầu tiên cô uống rượu, cũng là lần đầu tiên cô bị hôn.

Anh tiến tới nắm lấy thắt lưng cô, làm cho thân thể cô mềm mại kề sát trước ngực anh, khẽ nhếch khóe miệng cười đến gian tà, “Là em chui đầu vào lưỡi nhé.”

Cô không dám tin tưởng mắt với anh, nhưng mắt lại dần dần mơ hồ, giống như thấy có tới mấy tên Tất Duy Lâm.....

“Để anh nhìn thấy dáng vẻ say rượu của em đi! Nhất định sẽ rất thú vị.” Không đợi cô trả lời, anh liền uống một hớp lớn rượu whisky, tiếp tục đem rượu truyền đến miệng cô, rượu chảy dọc theo khóe môi cô xuống, anh lợi dụng đầu lưỡi liếm sạch.

“Đừng Cái tên ác ma này” Vũ Dung phát ra giọng bực tức, ý thức dần mờ nhạt, như thể chìm sâu xuống đáy biển, vô lực, không thể giãy dụa, chỉ đờ đờ người ra.

“Uống một ngụm nữa đi! Cái này sẽ giúp em ngủ thật ngon.” Cô bắt lực ngoảnh đầu, nhưng khuôn mặt nhỏ lại bị anh giữ chặt, che môi cô lại, từ từ rót chất lỏng thơm nồng vào cô.

“Tôi không muốn uống..... Tôi thấy đầu choáng váng.....” Cô thật sự không chịu được cái thứ hoa mắt chóng mặt này!

Anh chỉ cười yếu ớt, ôm thân thể mềm mại của cô, cứ một ngụm lại một ngụm bắt cô uống hết, cho tận đến khi cô nhắm mắt lại, ngã nhào vào lòng anh mới thôi.

“Em trốn không thoát đâu, tiểu hạt tiêu.....” Đầu ngón tay của anh lướt qua cái cổ trắng nõn, tựa như con ma cả rùng rợn máu, muốn cắn cô một ngụm thì cửa lại truyền đến tiếng đập cửa, Tất Duy Lâm đặt Vũ Dung lên giường, lấy chăn phủ đi, rồi đi ra mở cửa.

“Học trưởng, em đến rồi đây.” Ngoài cửa là Thực Quyên sau khi đã tắm rửa, trên người cô thoang thoang hương nước hoa.

Miệng anh bất giác nhếch lên: “Cô tới chậm.”

“Hả! Vì sao?” Cô đã nhanh chóng rửa mặt chải đầu rồi mà! Tất Duy Lâm hé mở cửa ra một ít, Chu Thực Quyên có thể mơ hồ thấy trên giường một người đang nằm, hơn nữa đó là một cô gái, điều này làm sáng tỏ hết thảy.” Đã thông suốt chưa?”

Chu Thực Quyên ánh mắt phiếm hồng, không nghĩ tới học trưởng lại đối với cô như vậy, giấc mộng của cô đã tan tành.....

Cô chưa nói câu thứ hai đã xoay người bỏ chạy, thầm nghĩ chạy trốn thật xa, rồi xa ác mộng sau lưng, nhưng ở trên hành lang, ngoài ý muốn cô gặp được Từng Minh Huy. Từng Minh Huy đột nhiên bị va phải, may là anh giữ được thăng bằng, hai người mới không bị té ngã. Bàn tay to của anh giữ vai cô hỏi, “Học muội, em làm sao vậy?”

“Em..... em.....” Chu Thực Quyên kích động hồ ngôn loạn ngữ.

“Em khóc à?” Anh phát hiện trên mặt cô có làn nước mắt trong suốt, hoảng sợ, “Ai bắt nạt em?”

Chu Thục Quyên lắc lắc đầu, cái gì cũng nói không nên lời. Nhìn cô lã chã rơi lệ, Từng Minh Huy cũng không yên lòng, “Đừng như vậy, anh đưa em về phòng nhé! Có cái gì thì từ từ nói với anh.” Anh đem Chu Thục Quyên về phòng, Chu Thục Quyên vẫn nói không nên lời, chỉ tựa vào vai anh khóc.

Từng Minh Huy hỏi không ra nguyên do, chỉ dịu dàng trấn an: “Được rồi! Em không cần nói gì cả, cứ khóc hết mình đi! Nhưng mà, đừng khóc nhiều làm mệt tới người nha!”

Nghe từng Minh Huy thấp giọng an ủi, Chu Thục Quyên mới chậm rãi bình phục. Cuối cùng, Từng Minh Huy đặt cô lên giường nằm, giúp cô tắt đèn bàn,

“Em ngủ một giấc đi! Tỉnh lại có lẽ sẽ cảm thấy tốt hơn nhiều.”

“Cám ơn..... Học trưởng”.

“Đừng cảm ơn anh, anh là đội trưởng, quan tâm em cũng là điều tất nhiên.” Từng Minh Huy thân thiết mỉm cười, đây luôn là cung cách xử sự của anh. Từng Minh Huy mỉm cười làm cho Chu Thục Quyên an tâm hơn, “Thật à? Anh vẫn quan tâm em sao?” Cô hỏi mơ mơ màng màng, như một đứa nhỏ bất lực. Ngay tại giờ khắc này, từng Minh Huy lại phát giác mình có một lòng bảo hộ với vị học muội này cảm giác thương yêu, đây là cảm giác anh chưa bao giờ cảm thụ qua.

“Nếu như em muốn.” Anh bắt giác trả lời.

Nghe thấy lời này, cô rớt cục cũng nhắm mắt, người khóc mệt quá mà thiếp đi.

Từng Minh Huy lặng lẽ rời đi phòng, giúp cô đóng cửa phòng lại, trong lòng có một cổ ngọt ngào. Thản nhiên mà ấm áp. Còn Chu Thục Quyên vẫn không phát hiện, đêm đó Vũ Dung không có trở về.

“Ưm.....”

Nằm ở trên giường cô gái than nhẹ, Tất Duy Lâm khóa cửa, xoay người đi đến trước giường, phát hiện cô vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại, hiển nhiên cô chỉ là không thấy thoải mái mà thôi.

Anh nhìn mặt của cô, ngây ngốc một hồi, vẫn không biết phải xử trí cô thế nào. Sau đó. Tay anh như là có ai sai khiến, chủ động cởi nút thắt ngay trước ngực cô ra, một nút lại một nút, từng bước rút hết trói buộc trên người cô.

Đẹp, cô quả nhiên rất đẹp!

Thân thể xinh đẹp anh không phải chưa thấy qua, nhưng thứ trước mắt này, lại ẩn hàm một linh hồn quật cường, làm cho anh phải thưởng thức.

Anh tránh ra xa một chút, hai tay hợp thành hình một cái màn ảnh, tư thế giống như một nhiếp ảnh gia muốn bắt trụ hình ảnh đẹp nhất.

Ý tưởng này làm anh ngây ra một lúc, quay đầu nhìn máy ảnh trên bàn. Đúng vậy! Tại sao lại không chứ? Anh vốn là một cao thủ chụp ảnh. Làm như thế anh sẽ bắt giữ được khoảnh khắc xinh đẹp này!

Vì thế, anh cầm lấy máy chụp ảnh, thêm phim, loang loáng ánh flash, cứ như vậy suốt một đêm, anh rớt cục cũng tạo ỉnh một tác phẩm vừa lòng nhất.

Bất quá, anh cũng không tính để cho người khác thấy. Cô sẽ là của anh, chỉ một mình anh. Từ đầu đến chân, hoàn toàn chính chính!

Anh chưa từng có cảm giác với người nào như vậy, anh muốn cô trở thành của anh!

※ ※ ※

Sáng sớm hôm sau, Vũ Dung tỉnh lại, đầu đau như búa bổ cảm giác đầu tiên chính là sống không bằng chết. Cô mệt mỏi mở hai mắt, sáng sớm ánh mặt trời đã rọi vào phòng, không biết mấy giờ rồi? Đây là đâu? Sao lại xa lạ vậy? Cô vừa quay đầu lại thấy một chàng trai áo đen ngồi trên ghế cạnh giường, là Tất Duy Lâm.

Anh đang ngủ, máy ảnh ở một bên, thần sắc có vẻ như rất mệt mỏi, lông mày anh khi ngủ cũng nhíu lại. Cô cúi đầu nhìn mình, may thật, cô vẫn còn mặc quần áo, giống với cô tối hôm qua trước khi tới phòng này, có lẽ Tất Duy Lâm cũng chưa làm chuyện gì thất đức với cô.

Nhưng vì sao? Vì sao anh muốn cô uống rượu? Chỉ đơn thuần muốn trừng phạt cô thôi sao? Làm hại cô giờ hoa mắt chóng mặt, nôn nao chực phun, anh đúng là dám dùng bất cứ thủ đoạn, quả thực tựa y như.... quỷ vậy!

Cô bỏ chân ra, chậm rãi xuống giường, muốn thừa dịp anh đang ngủ say mà trốn.

Nhưng hai chân vừa đứng lên, cô phát hiện mình không thể đi vững, bước một bước đã trượt, đổ ập sang một hướng.

“A!” Cô khẽ kêu một tiếng, mắt thấy sắp ngã vào người Tất Duy Lâm.

Nghe được tiếng thở nhẹ của cô, Tất Duy Lâm cảnh giác mở hai mắt, hai tay phản xạ ôm lấy Vũ Dung, làm cho cô ngã ngồi lên đùi của anh.

“Sáng sớm đã yêu thương nhưng nhớ anh rồi à?” Anh trêu tức nói.

“Anh.....” Hai gò má cô đỏ lên, “Đây không phải là do anh làm hại à! Anh dám ép tôi uống rượu, tôi phải ọi người thấy bộ mặt thật của anh!”

Ngón tay anh mơn trớn khuôn mặt đỏ bừng của cô, “Đi nói đi! Nói em qua đêm trong phòng anh, nói anh dùng miệng ép rượu whisky cho em, cố gắng nói cho từng người nhé, vì dù sao mọi người cũng rất thích nghe chuyện mà.”

Cô gạt ngón tay anh ra, “Tôi từ trước tới nay không vô sỉ như anh!”

Anh cúi đầu cười, “Về sau..... em sẽ càng hiểu rõ anh hơn.”

“Một chút cũng không muốn!” Cô ra sức đẩy anh, nhịn cơn choáng váng xuống Vũ Dung về phòng nằm lên giường, bởi vì say rượu, mà vẫn cảm thấy mơ mơ màng màng, giờ mới là năm giờ sáng, có lẽ cô còn có thể nghỉ ngơi một chút, nếu không, đầu cô ong ong sắp nứt ra rồi.

Tám giờ. Chu Thục Quyên mông lung tỉnh lại, thấy bên cạnh có người, hô lên: “Vũ Dung? Cậu tỉnh chưa?”

“Ơi.....” Vũ Dung phát ra tiếng đáp lại mơ hồ, cô đau đầu kinh khủng, hơn nữa còn gặp ác mộng.

“Tối qua mấy giờ cậu về?”

“Tớ..... Tớ về muộn một chút, khi đó thấy cậu đã ngủ say rồi.” Vũ Dung không thể không nói dối.

Chu Thục Quyên cũng không ngờ, “À! Tớ nhất định là ngủ như chết.”

Vũ Dung không nói, lại nghe thấy Chu Thục Quyên thở dài một hơi.

Vũ Dung hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tớ quyết định rời khỏi đội chụp ảnh.”

“Vì sao?” Vũ Dung ngạc nhiên hỏi.

Chu Thục Quyên bất đắc dĩ nói ra nguyên nhân, “Vốn người khác nói với tớ là học trưởng rất ong bướm, nhưng tớ vẫn không tin, cho tới tối hôm qua tớ đi tìm anh ấy, thấy trong phòng anh ta đã có một cô gái khác nằm trên giường, tớ tận mắt thấy, giờ mới biết cái gì là phong lưu, cái gì là tàn khốc.”

“Cậu Cậu có nhìn rõ cô gái đó là ai không?” Vũ Dung bắt đầu có chút hoảng hốt.

“Không có.” Chu Thục Quyên lắc đầu, “Điều đó cũng không quan trọng, người thích Tất học trưởng nhiều lắm, ai cũng có khả năng. Dù sao hy vọng của tớ thực đã bị bóp chết rồi, tớ nghĩ, tớ không thích hợp với người như anh ấy.”

“Ừ.” Vũ Dung không biết nên nói cái gì, chỉ có thể gạt đầu phụ họa.

“Hôm nay vốn đã muốn lên trên núi chụp ảnh, nhưng tớ không thích đi nữa,” Chu Thục Quyên nói.

“Tớ đây cũng không đi.”

“Không, Vũ Dung, cậu vẫn phải đi chứ! Cậu không cần ở lại giúp tớ đâu, tớ tin là trong nhóm có rất nhiều nam sinh muốn tiếp cận cậu.” Chu Thục Quyên thật tình nói. Vũ Dung cũng rất kiên trì, “Tớ đau đầu, thật sự không muốn đi, hơn nữa, đối với đám nam sinh này tớ cũng không hứng thú. Thục Quyên, về sau chúng ta đừng bao giờ quan hệ với nhóm chụp ảnh này nữa nhé.”

“Cám ơn cậu, Vũ Dung, nếu không có cậu nói chuyện với tớ, tớ thật không biết nên làm cái gì bây giờ.”

“Khách khí cái gì? Chúng ta là chị em tốt mà!”

“Nói cũng đúng, hơn nữa cuộc sống đại học của chúng ta mới bắt đầu không bao lâu, giờ còn suy tính gì? Lần sau tớ tham gia nhóm khác là được, tớ tin là, một ngày nào chúng ta sẽ tìm được người đáng giá trong lòng.” Chu Thục Quyên đã khóc một đêm, giờ ngược lại cảm thấy sáng khoái nhẹ nhõm.

“Cậu chắc chắn làm được.” Vũ Dung chân thành chúc phúc bạn tốt.

“Cậu cũng thế!” Chu Thục Quyên khẳng định nói.

Vũ Dung mỉm cười đáp lại, nhưng ở sâu bên trong tâm cô lại tuyệt không cảm thấy như vậy

3. Chương 3

Chương 3

Cứ như vậy, hoạt động hai ngày đón người mới đến cũng xong, Vũ Dung và Chu Thục Quyên không thấy cũng không xuất hiện trong nhóm chụp ảnh, mặc cho Từng Minh Huy tới khuyên các cô thế nào, cũng không thể thay đổi quyết định của hai cô. Cuộc sống Tất Duy Lâm cũng giống hai cô, không hề gặp, cũng không hề có tin tức của anh.

Giờ Chu Thục Quyên đang tham gia vào nhóm ghi ta, Vũ Dung vất vả lắm cũng tìm được cậu học trò nhỏ để dạy thêm, cuộc sống đại học của hai người đã bắt đầu đi vào qui luật.

Qua một tuần, lại là đêm thứ Sáu, Vũ Dung theo La Tư Phúc trên đường ra khỏi biệt thự, lúc này đã hơn chín giờ, cô vừa mới dạy thêm xong, giờ chuẩn bị đi đón xe buýt về ký túc xá. Gió đêm nhẹ thổi, trên đường người đến người đi, như thể toàn bộ là trai gái đi tìm vui, nhưng Vũ Dung cũng không cảm thấy cô tịch, thậm chí cô còn rất thích cảm giác thanh bình này.

Đang đi, một chiếc ô tô màu đen đột nhiên dừng lại bên cạnh cô, khiến cô chú ý.

Cửa kính xe mau chóng hạ xuống, một giọng nói lạnh lùng vang lên, “Lên xe.”

Vũ Dung kinh ngạc trợn to mắt, bởi vì người đó đúng là người đã một tuần không thấy Tất Duy Lâm! Ông trời ơi, tên quỷ này vì sao mãi mà âm hồn không tiêu tan? Chỉ cần thấy anh, cô chắc chắn chẳng gặp phải chuyện gì tốt.

Cô ngẩng ra một lúc, lập tức quyết định đi về phía trước, không thềm để ý tới.

Xe của anh chậm rãi đi theo, tiếp tục nói, “Tôi có cái này cho em xem, em mà không xem sẽ hối hận đấy.”

“Tôi nhìn tôi mới hối hận ý!” Cô nhin không được đáp lời.

Chiếc xe đằng sau bắt đầu ấn còi, Tất Duy Lâm không thềm để ý, vẫn thong thả đi như trước, “Chúng ta mà cứ đi chậm như vậy thì có thể làm cho cả cái tỉnh Đài Bắc này tắc đường mất.”

Cô lườm anh một cái, “Anh đừng có mà làm loạn, tôi không lên xe đâu. Tiếng còi càng lúc càng lớn, dòng xe bị tắc càng lúc càng nhiều, cảnh sát giao thông rốt cục cũng đi tới, thoát nhìn tức giận tận trời, “Làm cái quỷ gì thế? Lên xe thì lên xe đi, đừng có mà ở đây làm tắc nghẽn giao thông!”

“Tôi..... Tôi.....”

Vũ Dung còn chưa kịp giải thích, Tất Duy Lân đã mở miệng nói: “Cảnh sát tiên sinh, bà xã tôi không muốn tha thứ cho tôi, cũng không chịu theo tôi về nhà, tôi làm sao yêu cầu cô ấy đây?”

Cảnh sát nghe xong, lập tức chuyển hướng sang Vũ Dung nghiêm nghị nói: “Tiểu thư, hai người muốn âm ỷ gì thì về nhà mà âm ỷ! Còn giờ thì, cô nhanh lên xe cho tôi, tôi cho hai người một phút phải rời khỏi đây.”

“Tôi với anh ta không phải loại quan hệ này!” Vũ Dung dùng sức lắc đầu phủ nhận.

“Làm ơn lên xe đi, về nhà rồi cùng thảo luận lại quan hệ của các người sau!” Cảnh sát giúp cô mở cửa xe, dùng một đôi mắt như muốn giết người trừng cô.

Vũ Dung mắt thấy mình không còn lựa chọn, đành phải cắn răng lên xe.

“Vô cùng cảm kích!” Tất Duy Lân cảm tạ anh cảnh sát, nhanh chóng phóng xe ra khỏi hiện trường.

“Anh rốt cuộc muốn gì? Tôi muốn xuống xe.” Vũ Dung vừa lên xe đã muốn xuống.

“Tôi chỉ là muốn cho cô xem vài thứ, xem xong rồi về thôi.” Về mặt của anh quay lại sự lạnh lẽo, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô lấy một cái, toàn bộ tinh thần chuyên chú vào điều khiển xe.

Vũ Dung lại nhận thấy trong mắt anh lóe lên tia kì lạ. Như thể là đang chờ mong có chuyện phát sinh vậy.

Xe đưa bọn họ tới một khu dân cư, chậm rãi lăn vào bãi đỗ xe.

“Đây là đâu?” Vũ Dung nhin không được hỏi.

“Nhà của tôi.” Anh chỉ nói hai chữ này, rồi lập tức dừng xe lại.

Vũ Dung nháy mắt trong lòng dâng lên một chút hoảng sợ, sao cô có thể ngu ngốc theo anh đến đây vậy? Đây há chẳng phải là chui đầu vô lưới sao? Cô lập tức mở cửa xe muốn chạy trốn.

“Cứu mạng!” Vũ Dung kêu lớn, nhưng trong bãi đỗ xe không có đến một người.

Tất Duy Lân chỉ chạy hai bước, đã kéo cô tới trước ngực, dùng sức bắt lấy hai tay của cô, bức cô đi vào thang máy, ấn nút tầng 13.

“Buông! Cái tên tiểu nhân vô sỉ này!” Trong thang máy, Vũ Dung vẫn giãy dụa không thôi, cô không tin quản lý lại không phát hiện một cảnh tượng như vậy.

Nhưng Tất Duy Lân chỉ thản nhiên nói một câu, “Đừng có choáng, đây là khu trung cư lớn của nhà chúng tôi, tất cả bảo vệ đều nhận ra được tôi, không ai sẽ đến cứu em đâu.” (Cam: Ông này hoá sói rồi!)

Cô ngây dại, trời, hoá ra đây là phạm vi của anh ta!

“Đỉnh!” một tiếng, tới tầng 13.

Anh lôi kéo tay cô, đem cô kéo vào cánh cửa duy nhất, bên trong là một nơi rộng rãi, có thể nhìn ra được là kiểu thiết kế sang trọng, thưởng thức không giống như bình thường. Nhưng Hình như không có người khác ở trong này, chẳng lẽ phòng lớn như vậy chỉ có một mình anh ta ở?

“Lại đây.” Tất Duy Lân tiện tay đặt chìa khóa lên sofa, lôi kéo cô vào phòng ngủ.

“Đợi chút, anh dẫn tôi tới chỗ này làm gì?” Cô bối rối dừng bước.

“Tôi nói rồi, tôi muốn cho cô xem cái này.” Giọng anh không chút cảm tình nói, mở cửa phòng ngủ ra.

Cửa vừa mở ra, Vũ Dung liền thất thần, mở to hai mắt nhìn không thể nói. Bởi vì, trong phòng ngủ bốn vách tường, bao gồm trần nhà, tủ quần áo, cửa sổ, tất cả đều có những bức ảnh lớn, mà người trong ảnh là cùng một cô gái, đang nằm, lộ ra trọn vẹn nửa thân trần. Mà người đó lại chính là cô!

Tuy rằng, mỗi một bức đều là ảnh chụp mê ly mà mộng ảo, không có một tia mang ý tình dục, chỉ là..... Mặc cho xinh đẹp thế nào, làm cho người ta tán thưởng thế nào, cô vẫn không thể chấp nhận mình là nữ nhân vật loạn thế đó!

Anh nhìn dáng vẻ cô trọn mắt há hốc mồm, phát ra tiếng cười nhỏ đắc ý,

“Hắn là một tác phẩm đẹp nhỉ? Đến tôi còn cảm thấy vừa lòng nữa là.”

“Anh vậy mà đây..... Đây là cái gì..... chuyện xảy ra lúc nào?” Cô nói không ra tiếng, đây là một sự thật đả kích quá lớn, dù là ai đi chăng nữa cũng không thể chấp nhận được, cô chưa té xỉu là một kì tích đấy.

Tất Duy Lân lộ ra vẻ mặt như cũ, “Tôi hôm đó em uống say, tôi vốn chính là muốn cho em một cái trừng phạt nho nhỏ, dạy cho em hiểu kết cục khi phản kháng tôi là thế nào. Nhưng mà em thật sự rất đẹp, làm tôi không thể ngăn cản mình giữ lấy hình ảnh đó.” (Cam: anh thực sự cũng rất bệnh!)

“Anh quá đáng rồi đấy! Tôi có thể kiện anh!” Cô tức giận đến mức cả người run run.

“Em dám sao? Trước đó, có thể tôi sẽ tung bộ ảnh này ra!” Anh nhún vai, tuyệt không cảm thấy có cái gì đáng sợ.

“Anh dám!” Cô bất khả tư nghị với anh, lần đầu tiên hiểu được anh đúng là tên cầm thú không nhân tính.

Anh lấy ngữ khí dừng dừng nói: “Sao lại không dám? Ngẫm lại xem, nếu đem thứ ảnh này dán lên nơi công cộng, để ọi người ngẫm, tôi nghĩ, cuộc sống đại học của em chắc là xong luôn ha?”

Dưới ánh mắt âm trầm của anh, Vũ Dung bắt đầu cảm thấy rét lạnh, “Anh..... anh thế cuối cùng anh muốn gì?”

Anh đi đến bên giường ngồi xuống, ung dung nói: “Tôi đã ngắm bộ ảnh này một tuần, em đoán xem, tôi sẽ nghĩ muốn cái gì đây?”

Anh khàn khàn nói. Ánh mắt sâu thẳm, làm cho cô run run. Cô lắc đầu, cố gắng đuổi liên tưởng đáng sợ trong đầu. Không, không phải, ý của anh ta không phải thế này! Thế rất là ti tiện!

“Tôi sẽ không chịu để anh uy hiếp đâu!” Cô ra vẻ kiên cường nói.

“Cái đó thì không phải do em.” Anh nằm đến gối đầu lên hai tay, nhìn ảnh chụp trên trần nhà, “Tôi đã tra ra, nhà em ở Dương Mai, chỉ còn một mình mẹ em, nếu tôi đem đồng ảnh này tới nhà em, hẳn là rất thú vị. Đến lúc đó, em ở trường học trốn không thoát, về nhà lại bị khinh bỉ, ánh mắt đàm tiếu của hàng xóm, không biết em sẽ sống thế nào đây? Nói không chừng lại quay đầu đến cầu tôi đây!”

Vũ Dung không thể tưởng tượng ra cái thảm cảnh tuyệt vọng như vậy, cô cố gắng lâu như vậy, mới thi vào được khoa và trường mình mong muốn, mới rời xa Dương Mai nơi có gia đình mà cô căm ghét, vậy mà nay hết thấy lại bị hủy trong tay anh

“Vì sao nhắm vào tôi?” Cô không hiểu.

“Thứ nhất, em không nhìn anh, thứ hai, em không nghe lời, và thứ ba, em rất đẹp.” Anh bình tĩnh nói ra nguyên nhân.

Vũ Dung chán hẳn, không thể trả lời.

“Lại đây.” Lời nói của anh mang theo sự uy nghiêm vương giả, làm cho người ta phải phục tùng.....

Vũ Dung chỉ từng bước về phía trước, đột nhiên cứng ngắc dừng lại.

“Cởi đồng trời buộc đó ra.” Ngay cả hoạt động anh cũng lười.

Vũ Dung hít sâu một hơi, tự hỏi mình thật sự phải chịu sự bài bố của anh vậy sao? Chẳng lẽ không có biện pháp khác?

Thấy cô còn do dự, anh nói rất chậm, nhưng mỗi lời là một sự uy hiếp kinh khủng, “Em có thể kiện, đạt được mục đích tố tụng; Nhưng vậy em cũng sẽ thân bại danh liệt, tổn thất tới tiền đồ. Hay là, em ngoan ngoãn nghe lời tôi, như vậy, chẳng có ai nhìn thấy đồng ảnh đó, chỉ có em biết tôi biết. Em chọn lấy một đường? Tôi chỉ cho em một phút suy nghĩ.”

Kim đồng hồ chạy vô cùng thông thả, rốt cục đã hết sáu mươi giây, mỗi giây như thể đập vào trong lòng Vũ Dung.

Cô đến từ một gia đình nhỏ bé đơn lẻ, là một cô gái chỉ có thể dựa vào hai tay mình mà sinh tồn, đọc sách cách duy nhất giúp cô. Cho nên, chẳng may những bức chụp lộ thể đó bị công khai ra ngoài, không ai

giúp cô tổ tụng hầu tòa, cũng không có ai có thể đưa cô sang nước ngoài để thay đổi môi trường học cả, giờ phút này, cô tất nhiên là không còn đường sống mà lựa. Cuối cùng, dưới ánh mắt nóng rực của anh, cô khuất phục, cắn răng. Hai tay cởi bỏ từng nút thắt, không tiếng động thoát quần áo xuống. Hai phút sau, trên người cô ngoại trừ chiếc vòng cổ bạc, không còn bất cứ thứ gì.

Trong mắt Tất Duy Lân, dự vọng dần dần nổi lên, “Nhìn qua cứ như em là từ trong tranh bước ra vậy.”

Cô nhin không được bắt đầu run run, đây là lần đầu tiên cô cởi trần trước mặt con trai..... Không, nếu tính cả lần trước ở biệt thự thì đây có lẽ đã là lần thứ hai. Nhưng, lần này cô còn tỉnh .

Tất Duy Lân nhìn cô thật lâu, trong phòng im lặng có chút quỷ dị, cô như thế sắp kìm không được hét chói tai rồi. Làn da cô trắng mịn lộ ra trong không khí se lạnh, có thể cảm nhận được ánh mắt nóng rực từ anh.

Rất cục, anh mở miệng , “Đi tắm rửa một cái đi, tôi thích người sạch sẽ.”

Lời này không nghi ngờ gì là một loại ép buộc, anh đã coi cô trở thành một vật phẩm tầm thường.

Vũ Dung cắn chặt môi, không để mình yếu đuối, cô tuyệt đối không ở trước mặt người đàn ông này mà nhu nhược, cho dù cô thua, cũng phải thua một cách tôn nghiêm. Cô đi vào phòng tắm, mở nước, tắt cả các động tác đều thông thả hết sức, như là muốn tranh thủ một chút tự do cuối cùng.

Bồn nước đã dư sức chứa hơn mười người, nhưng giờ phút này cô vẫn cô đơn nằm trong, giống như giữa đại dương mênh mông rộng lớn, cô cút một con thuyền.

Qua một giờ, cô mới ra khỏi phòng tắm, lấy khăn vây quanh thân mình trần trụi.

Trong phòng đèn đã tắt, mắng tối đen còn lại làm cho người ta hít thở không thông, cô lặng lẽ đi đến bên giường, nghe được tiếng hít thở của anh, hiển nhiên anh vẫn luôn chờ cô . Anh không lên tiếng, trong bóng đêm mơ hồ thấy thân ảnh cô liên duỗi hai tay kéo cô xuống, làm cho cô đột nhiên té trên giường.

Vũ Dung bắt mình không được hét chói tai, lại càng không cho phép chính mình khóc sụt sùi .

Anh cúi đầu cảm nhận hơi thở của cô, bàn tay to tháo khăn mặt ra, tùy tiện đặt một bên, lấy ngón tay thăm dò đường cong của cô, chạm rãi mơn trớn từng tấc da thịt.

Đây là lần đầu tiên của cô sao? Không có hoa tươi ngon nết, không có lời yêu thương nỉ non, chỉ có bóng tối vô tận, cùng với một tên xa lạ mà nguy hiểm. Vũ Dung nhắm chặt đôi mắt, tự nói với mình đây chỉ là ác mộng. Tất Duy Lân hiển nhiên cũng không muốn nói nhiều, chỉ dùng tay anh, môi anh, thân thể anh, dịu dàng mà bá đạo biểu thị quyền công khai của anh.

Không kháng được, nhưng anh không thô bạo như cô tưởng tượng, ngược lại lại tạo ra ma pháp trên người cô khó có thể nói thành lời, thậm chí cô phải dùng chí lực to lớn lắm mới có thể làm mình không phát ra tiếng rên rỉ.

Anh cảm nhận được cảm xúc áp lực của cô, điều này lại mang đến cho anh một loại khoái hoạt kì lạ, làm cho anh càng muốn tra tấn cô, đùa bỡn cô, như thế phải làm cho thân thể cô bị bức tới điên.

“Em đang run đấy, “Anh cười cợt nói.

Vũ Dung tiếp tục duy trì trầm mặc, nhưng lại run nhiều hơn.

“Không muốn nói chuyện hả? Anh tiếp tục vậy, nếu em không lên tiếng, anh sẽ không dừng lại .” Anh lần xuống nơi mẫn cảm chưa từng bị người khác chạm qua.

Cứ coi như là một loại trừng phạt đi? Vũ Dung mê muội nghĩ, cũng không cho phép chính mình đầu hàng.

Tiếng thở dốc của anh bên tai cô, thân thể anh mồ hôi ẩm ướt mà cực nóng, mùi hương của anh thoảng qua cô mang theo luồng xúc cảm, như là muốn để lại ấn ký của anh trên người cô, anh khê cắn thêm lần nữa, mút lấy da thịt cô cho đến khi cô đỏ lên, nóng bừng.

Không..... Đây tuyệt đối là ác mộng, nếu không, vì sao trong cơ thể cô lại có thứ gì xao động, nảy lên vậy?

“Vẫn không nói lời nào? Thật sự không cần anh dừng lại?” Anh cố ý lấy ngón tay mơn trớn môi anh đào của cô.

Vũ Dung cắn ngón tay anh, không nói gì về ngoài đã đủ thể hiện kháng nghị rồi.

“Giỏi cho cái miệng nhỏ lợi hại, nhưng không sao, tôi thích em như vậy.” Anh lấy ngón tay thăm dò vào khuôn miệng ẩm ướt của cô.

Khi cô sắp không chịu nổi cảm giác xa lạ, anh dừng động tác lại, rời khỏi người cô, làm cho cô thoáng có chút mất mát. Điều này..... thật kỳ quái

Anh lấy BCS ra, miệng cảnh cáo:“Tôi chỉ dùng lần này thôi, về sau em phải uống thuốc ngừa.”

Về sau? Vũ Dung không rõ ý tứ hai từ này.

“Sao lại có về sau?” Cô ngây ngốc hỏi.

Anh không lập tức đáp lại, chỉ cúi đầu cắn đầu vai cô một chút, tách hai chân sớm đã mềm nhũn của cô. Sau đó, khi hai người vừa kết hợp, Vũ Dung phát ra tiếng kêu đau, anh dừng động tác, nhưng vẫn ở bên trong cô, không chịu rời khỏi.

“Đau.....” Cô không nghĩ tới sẽ đau như vậy, vì sao phụ nữ lại phải chịu đựng cái đau này? Cô không hiểu.

Hai tay của anh nhanh vòng ôm lấy thân thể mảnh mai của cô, rồi anh lao vào làm cho cô nghĩ mình sắp hôn mê tới nơi rồi, nhưng lại không theo ý nguyện của cô, ông trời ơi! Có khi té xỉu đi còn hay hơn!

“Dừng nhúc nhích, tôi sẽ không để em lùi bước.” Giọng nói của anh có chút cảm xúc đè nén ghé vào bên tai cô nói:“Em phải quen tôi đi bởi vì sau này chúng ta sẽ không rời khỏi nhau đâu”

Cô vô lực dựa vào đầu vai anh, chẳng nói gì nên lời. Cô chạm tới giữa trán anh mồ hôi đổ xuống, nóng nóng , mặn mặn , là một loại hương vị nam tính thuần túy. Giờ phút này, cô bị ôm chặt trong lòng anh, nhưng anh vẫn còn trong cơ thể cô, đây là sex giữa nam và nữ sao?

“Mở mắt ra, nhìn cho rõ, chúng ta đang ở bên nhau.” Anh nâng khuôn mặt nhỏ của cô, dịu dàng hôn lông mi.

Ngoài cửa sổ ánh trăng rơi vào, cô mở to mắt nhìn, mơ hồ thấy bọn họ thân thể dây dưa, bằng phương thức kết hợp vô cùng thân mật, đối với việc này cô chỉ có thể phát ra âm thanh than nhẹ.

Haizz! Anh thật sự là vô sỉ, anh muốn hoàn toàn hàng phục cô Hàng phục thân thể của cô Còn cả ý chí của cô nữa

Anh liếm vành tai mịn màng của cô, làm cho cô run run, tiếng nói ảm trầm truyền tới tai cô, đi thẳng vào trái tim yếu mềm,“Lần đầu tiên nhìn thấy em, tôi đã ảo tưởng tới giờ khắc này”

“Vì..... Vì sao?” Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày này!

Anh không đáp chỉ cười, chờ cô từ từ thích ứng, bàn tay to của anh trong lúc đó lại thi triển ma pháp không cưỡng lại được, thổi bùng ngọn lửa trong thân thể cô.

“Dừng” Cô lắc đầu, muốn cự tuyệt khoái cảm xa lạ này.

“Vậy đã chịu không nổi? Thật mất cảm.” Anh nói xong, cũng nhịn không được thở dốc.

“Mau..... Dừng lại.....”“Cô cơ hồ muốn ghen ngào.

“Cô bé đáng thương, em không biết chính mình muốn gì đâu.” Anh đã xâm nhập đến tận cùng, hoàn toàn có được cô; móng tay cô nhanh ghì lấy bờ vai của anh, hẳn là cào đau anh, nhưng trong cái đau lại làm cho anh đạt khoái cảm, rốt cục, hai người đều rung rung, hai người bám víu lấy nhau, rồi anh bắt đầu tiến lên, ra vào, cho tận đến khi hai người bị nhấn chìm trong dục vọng.

Thời khắc qua đi, anh để cho cô dựa vào ngực anh nghỉ ngơi, trong giọng nói mang theo một tia thương hại,“Nhìn em như thể sắp hôn mê rồi này.”

Cô không phản bác, bởi vì cô quả thật rất muốn hôn mê, mùi hương hoan ái gắt gao bao chung quanh cô, loại hương vị thần bí này trộn với mồ hôi nóng rực làm cho cô lâm vào mê man.

“Em có thể ngủ, nhưng phải nhớ một việc” Anh một đằng vuốt ve mái tóc dài, một đằng nói: “Em là của tôi, hiểu không?”

“Hiểu” Cô mơ hồ đáp lại, căn bản không nghe thấy anh nói gì. Cô chỉ nghe được tiếng tim đập của anh. Tiếng anh hô hấp, như là cánh hoa bị dập, thâm trầm mệt mỏi rất cực làm cho Vũ Dung mê man, trong lòng cô nghĩ, sau ác mộng nhất định phải tỉnh lại. Ngủ đi! Ngủ đi! Chờ hừng đông mọi việc sẽ qua đi

※ ※ ※

Trời đã sáng, Vũ Dung hoảng hốt tỉnh lại. Cô phát hiện mình bị đặt trong một phòng xa lạ, nhưng bốn phía ánh lửa thể đã biến mất, tất cả thoạt nhìn đều rất bình thường, không có dấu vết của ác mộng đêm qua.

Nhưng mà, thân thể cô lại nói lên tất cả, dấu hôn trên người, hai chân có chút đau. Môi sưng đỏ, đều xác minh kích tình quá nửa đêm qua. Tất Duy Lâm không ở trong phòng, nhưng hơi thở anh lại có mặt khắp nơi. Cô vừa quay đầu, thấy trên tủ đầu giường có tờ giấy, mặt trên viết: “Tuần sau buổi tối thứ sáu, mười giờ gặp. Bên cạnh là một cái chìa khóa, hiển nhiên là của cái phòng này.

Ngoài ra, còn có ảnh, đó là cô khi đang nằm trên giường ngủ say, thời gian là buổi sáng hôm nay. Nhìn ảnh chụp mình khuôn mặt bình thản, mái tóc dài rối tung, đôi môi đỏ mọng chu ra, tựa như dáng vẻ của một cô nhân tình!

Cô không hề nghĩ ngợi liền xé nát tấm ảnh, biến thành các mảnh li ti. Cô đi vào phòng tắm, tắm rửa sạch sẽ, cũng không dám hồi tưởng lại việc anh làm.

Chẳng lẽ, đúng như anh nói, bọn họ sẽ không chấm dứt sao?

※ ※ ※

Đúng vậy! Tựa như lời Tất Duy Lâm bọn họ sẽ không chấm dứt!

Vào một ngày nào đó, bởi vì mệnh lệnh đe dọa của Tất Duy Lâm, mỗi buổi tối thứ sáu đúng mười giờ, cô đều phải có mặt trong căn phòng này, tắm rửa một giờ, thay áo ngủ anh mua, rồi nằm trên giường chờ đợi anh đến. Anh có lẽ đã ở thư phòng chờ đợi, hoặc có lẽ đêm khuya về trễ, nhưng anh cũng không nhiều lời thanh minh, chỉ là yên lặng trong bóng đêm cởi quần áo, lên thẳng giường ôm lấy cô, dù cô có đang ngủ hay không thì, đôi môi anh rất nhanh đánh thức cô dậy, còn hai tay của anh luôn thích gì làm nấy, làm cô chỉ muốn bỏ trốn.

“Vì sao..... mỗi lần đều phải vậy?” Cô từng hoang mang hỏi, khó có thể lý giải dự vọng của anh.

“Không cho phép hỏi nhiều, tóm lại anh muốn!” Anh chặn môi cô, đêm đó đặc biệt muốn cô hoàn toàn. Sau đó, cô cũng không dám hỏi nhiều, bởi vì cái giá phải trả là một tuần toàn bộ xương sống, thắt lưng tới chân đều đau.

Một tháng sau, cô tỉnh lại trong buổi sớm cuối tuần, phát hiện trên bàn có hé ra một quyển sổ tiết kiệm cùng con dấu, hiển nhiên là anh quà anh “mua” cho cô, làm cho cô có thể tùy tâm đi làm chuyện mình thích.

Cô đứng dậy, nhưng không có động vào, mà anh cũng không hỏi nhiều, như thể chỉ cần ném tiền cho cô là đủ rồi, về phần cô có dùng hay không, anh không cần biết.

Mặc dù có đôi khi anh không ở Đài Bắc, anh vẫn gọi điện thoại về lúc mười giờ, qua ống nghe điện thoại nghe được giọng nói: “Ngoan lắm, em không có muộn.”

Cô không trả lời, chỉ hít một hơi, không nghĩ tới dự vọng của anh lại khủng bố đến mức này!

“Đi tắm rửa, không cho phép đóng cửa lại.” Anh ra lệnh. Cô làm theo, sau đó một giờ sau, anh lại gọi, “Thay áo ngủ, lên giường đi.”

Cô không thể cãi lời, bởi vì cô đã ném qua kết cục, chỉ cần hơi chút không thuận theo ý của anh, lần sau đến, anh sẽ làm cô cả đêm ngủ không ngon. “Nói với anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cô nhẹ giọng nói.

(Cam: Xin lỗi em chen ngang tí, anh nam9 hơi BT và đáng ghét, sau này còn đáng ghét hơn, nếu ai bị dị ứng ra ngoài vẫn còn kịp!!)

Điện thoại ngắt, Vũ Dung trong bóng đêm chìm vào mộng đẹp, một người ngủ ở cái giường lớn thế này, không khỏi có chút cô đơn. Nhưng, cô tuyệt đối sẽ không nhớ anh, bởi vì..... Cô hận anh!

Tám tiếng sau, điện thoại lại gọi tới, “Dậy đi.”

Cô mông lung mở to mắt, “Tôi phải đi.”

“Thứ Sáu tuần sau gặp.” Anh treo điện thoại.

Đúng vậy, thứ Sáu tiếp theo, rồi thứ Sáu tiếp theo nữa, mỗi thứ sáu, thoát cũng không thoát được thứ Sáu, trong bóng đêm bọn họ có được nhau, nhưng chưa bao giờ là trao đổi tình cảm, chỉ là thân thể kết hợp, chỉ là kích tình thuần túy, thờ dục, nhiệt độ cơ thể cùng chìm trong dục vọng.....

4. Chương 4

Chương 4

Thời gian mau chóng trôi qua, Vũ Dung đã là năm hai, Tất Duy Lâm cũng đã nhận làm ở sở nghiên cứu.

Mặt ngoài, Vũ Dung không khác gì những người bình thường, vẫn đúng tiêu chuẩn cuộc sống sinh viên. Nhưng bên trong, cô không bao giờ tham gia nhóm hay hoạt động tập thể nữa, nhất buổi tối thứ Sáu. Cô có muốn cũng chẳng được.

Chu Thục Quyên đã tìm được một anh bạn trai tri âm, chính là người đầu tiên cô gặp ở nhóm chụp ảnh, người con trai đầu tiên bắt chuyện với cô Từng Minh Huy. Cái gọi là “Chúng lí tâm tha thiên bách độ, hồi thủ na nhân khước tại đẳng hỏa lan san xứ” cũng như hoàn cảnh họ vậy! (Dịch đoạn trên: Giữa đám tìm người trăm ngàn độ, bỗng quay đầu lại, người ngay trước mắt, dưới lửa tàn đứng đó.)

Đôi khi Chu Thục Quyên đến chỗ Vũ Dung chơi, muốn thứ Sáu cùng tới với Từng Minh Huy chơi một đêm, nhưng luôn bị Vũ Dung cự tuyệt: “Tớ phải đi dậy thêm.” Chu Thục Quyên không chấp nhận cái loại lý do này, “Dậy xong rồi thì đi! Dù sao 10 giờ chúng ta mới xuất phát mà, tới núi Minh Sơn ngắm ánh mặt trời, nghe gió biển thổi, một chút thôi!”

Chu Thục Quyên nói làm cho Vũ Dung lung lay hứng khởi, nhưng cô vẫn chỉ có thể lắc đầu.

“Không được, tớ dậy xong đã mệt lắm rồi, tớ không đi đâu.”

“Thật không? Được rồi! Tớ cũng không miễn cưỡng cậu, đành phải tuân thủ lời hứa, nhưng lần sau nhất định phải đi chơi với bọn tớ đấy!”

Vũ Dung gật gật đầu, “Nhất định.”

Chu Thục Quyên là cô bạn tốt nhất của cô, ở thành phố Đài Bắc này, cô cô đơn một mình giữa biển người, thực rất cảm kích có một người như Chu Thục Quyên, làm cô còn một chút ý tưởng tốt đẹp về con người.

Cũng bởi vậy, Vũ Dung tìm một ngày lễ, cùng Chu Thục Quyên và Từng Minh Huy đi chơi xuân giải sầu.

Bề ngoài Vũ Dung xinh đẹp, khí chất trầm tĩnh, tự nhiên hấp dẫn không ít người theo đuổi, nhưng, cô đều kiên quyết cự tuyệt.

Chu Thục Quyên kéo Vũ Dung đến một bên hỏi: “Sao thế? Đám nam sinh lần này, cậu cũng không thích à?”

“Tớ không muốn kết giao với bạn trai.” Vũ Dung miệng là nói vậy, trong lòng lại nghĩ, cô căn bản không có cơ hội, cũng không có tư cách đi làm quen bạn trai.

“Đừng khẳng định thế! Trước lạ sau quen có gì đâu?” Chu Thục Quyên đối với tình trạng bảo trì độc thân của cô bạn, thấy mình có chút trách nhiệm!

“Không cần, thật sự.” Vũ Dung vẫn phản đối.

Mặc kệ Vũ Dung có duy trì khoảng cách với bạn nam thế nào, vẫn luôn có mấy tên đặc biệt không chịu hết hy vọng, Lưu Nghị Châu chính là một trong số đó. Anh là học trưởng nhóm điện cơ, giỏi giang tất nhiên không cần phải nói, hơn nữa có một lòng bền bỉ không ngừng.

Phương thức theo đuổi của anh cũng không giống người thường. Ngoại trừ hoa tươi, điện thoại, mời đi chơi, anh còn có thể viết thư cho cô, một anh chàng học điện, lại có được tâm hồn thi nhân, Vũ Dung không thể không kính trọng anh vài phần.

Rất cục, một ngày vào năm thứ hai đại học, dưới sự cầu xin đau khổ của anh, cô đáp ứng cùng anh đi xem phim.

“Được rồi! Đi xem cũng vui.” Cô gật đầu nói.

“Thật ? Em vừa mới nói là được đúng không?” Lưu Nghị Châu mở to đôi mắt hỏi.

Vũ Dung mỉm cười, lại gật đầu. Tuy thời gian anh mời là buổi tối thứ sáu, nhưng phim chỉ chiếu từ sáu giờ đến tám giờ, cô vẫn còn kịp đi tới chỗ Tất Duy Lâm.

“Thật tốt quá!” Lưu Nghị Châu cơ hồ muốn nhảy dựng lên hoan hô.

“Đến lúc đó gặp.” Vũ Dung nói lời từ biệt, trở về ký túc xá.

Sâu trong nội tâm cô, cô sớm hiểu được điều đó không có khả năng đem lại kết quả gì Thời thanh xuân của cô, cô thật sự rất muốn ném thử cái có tên là hẹn hò, cái có tên tình yêu trong sáng? Đây chính là giấc mộng nho nhỏ của cô gái mười chín tuổi, thần vận mệnh hẳn là không nỡ tay hủy nó đi chứ?

Giữa trưa, các bạn cùng phòng trong kí túc xá đều ra ngoài, Vũ Dung mời Chu Thục Quyên đến một nơi để uống trà.

Cô đem chuyện hẹn hò nói cho Chu Thục Quyên, Chu Thục Quyên lập tức tán thành, “Vũ Dung, cậu rất cục đã thông suốt, tớ cứ nghĩ cậu lại muốn xuất gia làm ni cô cơ!”

Vũ Dung mỉm cười nhợt nhạt, “Chỉ là xem phim thôi mà.”

“Đây là một bước nhỏ của người khác, nhưng lại là bước nhảy vọt của cậu đấy!”

Vũ Dung thấy cô nói có đạo lý, liền gật gật đầu, đưa Chu Thục Quyên về, cô lại hỏi: “Kể chuyện cậu và từng Minh Huy học trưởng đi!”

“Anh ấy đối với tớ vẫn tốt lắm!” Chu Thục Quyên ngọt ngào cười nói.

“Vậy cậu đối với anh thế nào?” Vũ Dung thích nghe chuyện bọn họ, bởi vì điều này làm cho cô cảm thấy nhân gian vẫn còn có hi vọng .

“Đương nhiên cũng tốt lắm! Nhưng mà.....” Chu Thục Quyên tươi cười lập tức lại hóa thành sầu khổ, “Anh ấy đang đi nghiên cứu, công việc bề bộn, không có thời gian với tớ.”

“Sao? Áp lực rất lớn à?” Vũ Dung nhấp ầm một ngụm trà hoa lai.

“Ừ! Anh nói phải xem một đồng sách lớn, tiêu hóa còn chả kịp! Đã thế quan trọng nhất là, có tên siêu cấp vô địch thiên tài ở lớp học bọn họ, cho nên ông thầy cũng bắt họ làm theo yêu cầu giống hần!”

“Chà!” Vũ Dung đã muốn mơ hồ đã đoán ra đó là ai .

“Người đó chính là Tất Duy Lâm cậu cũng biết , Minh Huy nói học trưởng ở đại học đều xếp thứ nhất, sau khi đi nghiên cứu, lại hoàn toàn chuyên chú vào việc học, ngay cả đám nữ sinh trước kia hay quần quít lấy anh, anh cũng không quan nữa, quả thực như thế là cuộc sống của một Liễu Hạ Huệ vậy. (Ông Liễu Hạ Huệ này chắc ít người không biết, nói chung là ông này trong sáng, thanh đạm, không ham nữ sắc) Tớ cảm thấy rất khó mà tưởng tượng à! Hơn một năm trước tớ còn nhìn thấy anh ấy ở trên giường với một cô gái.

Không nghĩ tới trong khoảng thời gian này, Tất học trưởng cải biến nhiều như vậy.” Chu Thục Quyên giờ đã không còn cảm giác với Tất Duy Lâm, nhưng vẫn cảm thấy anh thực kì lạ.

“Không hiểu được là vì sao?” Vũ Dung thấp giọng hỏi, như là đang hỏi chính mình.

“Minh Huy nói có thể là anh ấy muốn kế thừa gia nghiệp! Cậu biết không? Tất học trưởng là con riêng đấy. Mẹ anh là vợ bé, sinh Tất học trưởng không lâu thì mất, ba anh ấy đem anh ấy mang về Tất gia, để cho anh trở thành đứa con duy nhất của Tất gia; Nhưng Tất phu nhân, con gái bà ta đều gây khó dễ với anh. Xa lánh anh, cho nên anh phải đặc biệt nỗ lực phấn đấu, muốn có biểu hiện tốt giành được sự tín nhiệm của ba, sau này anh mới có thể lên làm người thừa kế được!”

“Thật à?” Vũ Dung nhất thời khó mà tin được chuyện này.

“Không lừa cậu đâu, đây đều là chuyện Minh Huy nói cho tớ biết. A! Tớ hiểu được, khó trách Tất học trưởng lại ở một mình bên ngoài, Minh Huy nói anh từ khi học đại học tới nay, luôn là một thân một mình, rất ít về Tất gia, đại khái là anh không muốn nhìn thấy những người đó!”

Vũ Dung bắt đầu chậm rãi hiểu ra, hóa ra sau lưng con người cao lớn, lạnh lùng lại còn có một nguyên nhân như vậy

“Tớ cảm thấy chân tướng Tất học trưởng cứ như siêu sao vậy, mỗi ngày đều đi học bằng xe thể thao màu đen, không phải ở phòng nghiên cứu, thì ở thư viện, không thì trở về nhà riêng, thế mà anh không điên nhì?” Chu Thục Quyên hỏi thật sự rất hồn nhiên, nhưng cũng có cái đúng.

Vũ Dung cố làm cho giọng nói bình thường, “Có lẽ anh ta đang chuyên tâm vào việc học đấy!”

Chu Thục Quyên nhún vai, “Minh Huy còn nói, Tất học trưởng là chòm sao bò cạp, không có việc gì thì tuyệt đối đứng trên choker anh ấy, bởi vì một khi tức giận, ai cũng không thể chịu nổi! Hơn nữa, anh ấy có nhóm máu AB, mẫu người đa tính cách, đủ khủng bố chưa! May là lúc trước tớ chỉ nhất thời thần tượng với anh ta, tớ nghĩ, tớ căn bản không thích hợp với một người đáng sợ như vậy, tớ thích hợp với Minh Huy hơn.”

Chu Thục Quyên như là âm thầm thở dài nhẹ nhõm một hơi, không phát hiện sắc mặt Vũ Dung biến trắng xanh.

“Chà! Trà này pha ngon thế.” Chu Thục Quyên nói được mấy câu, lại cầm lấy chén trà uống.

Ngẩng đầu, cô thấy sắc mặt Vũ Dung không tốt, “Cậu làm sao vậy?”

“Có chút choáng váng đầu mà thôi.” Vũ Dung tìm cái lý do nói.

“Chúng ta không nói chuyện Tất học trưởng nữa, nghĩ đến anh ta mà cảm thấy hơi sợ. Nói tới Lưu Nghị Châu đi! Anh viết thư cho cậu, cho tớ xem được không?”

“Được!” Vũ Dung đáp như vô lực.

Cô kéo từ ngăn tủ ra tờ giấy viết thư, tuyệt không giữ lại đưa hết cho Chu Thục Quyên, bởi vì cô rất rõ ràng, bức thư này cô kiểu gì chả tiêu hủy

※ ※ ※

Đến buổi tối thứ Sáu, Triệu Vũ Dung đi qua đi lại trong ký túc xá, thiếu chút nữa là gọi điện cho Lưu Nghị Châu hủy bỏ lần hẹn hò này rồi, bởi vì những lời Thục Quyên nói với cô thật sự làm cô rất lo sợ. Nếu như bị Tất Duy Lâm biết chuyện hẹn hò của cô, có trời mới biết anh ta sẽ phản ứng thế nào?

Hay là thôi đi! Cô quyết định buông tay cho tâm nguyện nho nhỏ lần này! Nhưng hành động của cô quá chậm, Lưu Nghị Châu đã hưng phấn tới mức đến sớm nửa giờ, đứng dưới cửa chờ sẵn, không thể không ra.

Hai người đi vào rạp Tây Môn Đình Quốc, Lưu Nghị Châu tìm vị trí cho cô trước, rồi nói: “Em ngồi ở đây chờ anh một chút, anh đi mua đồ uống.” Anh tận tình chăm sóc, rất chu đáo, Vũ Dung cố giữ nội tâm bất an, mỉm cười gật đầu.

Không có việc gì, cô nói với chính mình một lần nữa, chẳng qua là xem một bộ phim mà thôi, cô lại không làm chuyện xấu gì, hà tất phải sợ như vậy? Nhưng mà, trong lòng cô vẫn còn một chút mơ hồ sợ hãi.

Một lát sau, khi ngọn đèn trong rạp chiếu tắt đi, trên màn ảnh bắt đầu chiếu phim, Lưu Nghị Châu vẫn chưa trở về. Bên trái Vũ Dung tự nhiên có một người ngồi xuống, mới đầu cô không để ý. Nhưng mà người nọ lại đột nhiên vươn tay, cầm tay trái của cô.

Cô kinh ngạc cơ hồ kêu ra tiếng đến, một giọng nói trầm thấp vang lên bên tai cô, “Im nào.”

Giọng nói này..... giọng nói này chẳng lẽ là..... anh? Vũ Dung thấy lạnh lạnh sau lưng, không thể tin vào chính tai mình, nhưng mà cảm giác của ngón tay kia truyền đến nhiệt độ của cơ thể anh ta, xác thực quả thật chính là Tất Duy Lâm buổi tối thứ sáu!

Sao anh lại biết hành tung của cô, sao anh lại đến nơi này? Sao anh lại không chịu buông tha cho cô?

Vũ Dung đang trong lúc bối rối, Lưu Nghị Châu đã trở lại, đưa cho cô một ly chocolate nóng.

“Uống đi! Có thể thân thể sẽ ấm áp lên đấy, nơi này gió mạnh quá.” Lưu Nghị Châu ngồi xuống bên phải cô. (Cam: Khổ thân anh Nghị Châu)

“Cám ơn.” Giọng Vũ Dung mơ hồ không nghe thấy.

Phim bắt đầu chiếu, đây là một bộ phim lãng mạn, phù hợp cho lễ tình nhân nhất, bởi vậy người xem phim hầu như là đôi uyên ương. Cảnh trong phim rất đẹp, cảm giác hẹn hò cũng vui lắm, Vũ Dung uống một ngụm chocolate nóng, đắng nhẹ phải có tư vị ngọt ngào, nhưng cô lại chỉ cảm thấy vô cùng chua xót.

Đơn giản là trong bóng tối, tay Tất Duy Lâm vẫn dùng sức nắm lấy tay cô, thủy chung không chịu buông ra.

Màn cuối cùng trong phim là một cái kết cực hạnh phúc, người xem đều phát ra tiếng tán thưởng thỏa mãn, sau đó đứng lên rời rạp hát.

“Hay nhỉ?” Lưu Nghị Châu mỉm cười hỏi.

“Vâng, “Cô chỉ có thể phát ra giọng nói mỏng manh.

Bởi vì dòng người đông khó có thể đi lại, Lưu Nghị Châu kéo tay phải của cô, nửa ngượng ngùng, nửa nói giỡn: “Chớ có để lạc nha!”

Nhưng dù đám người chật chội thế nào, Vũ Dung vẫn bị tách khỏi Lưu Nghị Châu. Bởi vì tay trái của cô bị Tất Duy Lâm gắt gao cầm, anh giữ bả vai cô, dùng lực lôi kéo, đã mang cô đi theo hướng khác.

“Vũ Dung? Vũ Dung?” Lưu Nghị Châu trong lúc hỗn loạn tuột tay cô, hoảng hốt tìm bóng dáng Vũ Dung.

Nhưng, anh vĩnh viễn cũng không tìm được.....

※ ※ ※

Ra khỏi rạp chiếu phim, Tất Duy Lâm không nói một tiếng lôi kéo Vũ Dung, trực tiếp đi về bãi đỗ xe.

Chỉ có thể dùng từ “Quăng” để miêu tả khi anh hất mạnh cô vào trong xe, sau đó cũng tự động ngồi lên xe, dùng sức đóng cửa, tạo ra tiếng vang lớn.

Vũ Dung biết nên duy trì trầm mặc, đừng để chọc giận anh. Cô lén lút hít sâu một cái, liệu mạng trần an mình không cần sợ hãi, đừng lo lắng quá, nhưng hai tay cô nhịn không được bắt đầu run run.

Cảnh đêm ở ngoài cửa vút qua, tốc độ Tất Duy Lâm lái xe thật kinh người, cho tận đến khi xe đến tòa nhà lớn, ngừng trước cửa, Vũ Dung mới dám thở ra một hơi dài.

Tất Duy Lâm không lập tức xuống xe, hai mắt vẫn nhìn tay lái, như là đang khống chế cơn tức giận, nhưng lại không làm được. Vũ Dung đoán không ra anh muốn giải quyết thế nào, nhưng cô có dự cảm rất kinh khủng.

Cuối cùng, anh gõ tay lái, phát ra tiếng vang kinh hồn, Vũ Dung sợ tới mức so bả vai, thiếu chút nữa là nhảy lên như con thỏ sắp chết.

“Đáng giận!” Anh cắn răng mắng một tiếng.

Anh trừng mắt nhìn cô một cái, đi xuống xe, vòng sang mở cửa xe cầm lấy tay phải của cô, lực lớn tới mức sắp bẻ gãy tay cô. Anh thô lỗ giúp cô đi vào thang máy, lên thẳng tầng 13, sau đó ôm lấy cô, trực tiếp bước vào phòng ngủ, để cô lên chiếc giường ngủ rộng lớn.

Vũ Dung cảm thấy đầu choáng váng, giãy dụa muốn đứng lên thì lại thấy Tất Duy Lâm lấy một chiếc dây từ tủ quần áo ra, thần sắc ác liệt, không biết muốn làm cái gì.

“Anh..... anh muốn thế nào?” Cô không khỏi mở miệng hỏi.

“Là em không nghe lời, tôi không thể không phạt em.” Anh chậm rãi đến gần bên giường.

Cô lùi bước một chút, thử giải thích, “Tôi chỉ là..... đi xem phim với bạn, xem xong rồi về Tôi vẫn sẽ đến đây mà”

Anh âm trầm trên mặt hiện lên chữ nguy hiểm, “Em muốn tôi chạm vào tay người đã bị người khác chạm qua? Hôn môi người khác đã hôn qua?”

“Tôi với anh không phải loại quan hệ này!” Cô vội vàng biện bạch.

“Rất nhanh sẽ thế thôi!” Anh hét lớn.

Vũ Dung bắt đầu cảm thấy oán giận, nhịn không được phản bác: “Cho dù là thế thì sao nào? Tôi cùng lắm cũng chỉ là người đàn bà hôm thứ sáu của anh; thời gian khác, tôi nghĩ tôi muốn ở một chỗ với ai thì sẽ ở với người đó!”

Anh không trả lời ngay, chỉ tiến đến ngăn chặn thân thể cô, bắt đầu cột hai tay cô vào đầu giường, làm cô không thể nhúc nhích.

“Buông! Anh điên rồi có phải không?” Vũ Dung không thể tin được anh ta sẽ làm ra loại sự tình này, tuy rằng anh lấy anh nude uy hiếp cô bắt cô lên giường với anh, nhưng anh chưa bao giờ từng có hành vi đáng sợ như thế.

Anh thối lui một chút, thân thủ cởi chiếc áo sơ mi đen ra, “Em là của tôi, thứ Sáu cũng vậy, mà thời gian khác cũng thế.”

“Vì sao? Vì sao anh lại muốn khống chế tôi như vậy?”

“Có một số thứ tôi không bao giờ chia sẻ với ai khác, bao gồm quyền lực, thanh danh và đàn bà.”

Nhìn hai mắt anh điên cuồng, Vũ Dung hiểu được anh đang nói thật, điều này làm cô cảm thấy vô cùng khủng hoảng!

Anh tắt đèn, trong bóng đêm sờ soạng thân thể cô, động tác của anh vẫn nhiệt tình như trước, nhưng đêm nay lại còn thêm kịch liệt, cuồng loạn, như thể phải vét sạch người cô, phải sở hữu cô hoàn toàn.

“Buông..... Buông.....” Hai tay Vũ Dung bị cố định ở bên giường, chỉ có thể kinh hoảng kêu.

Anh hừ lạnh một tiếng, hai tay lại ở trên người cô tạo ra lửa, “Là em làm cho tôi thành vậy, để có toàn bộ em, tôi sẽ không tiếc nhót em tại đây trong gian phòng này, nếu em dám can đảm lại đi trêu chọc nhưng tên khác, thì xử phạt không chỉ là thế này thôi đâu!”

Thân thể của cô rung rung, chỉ có thể bám lấy anh tùy anh va chạm, trêu chọc, thăm dò, cô đã hiểu được từ lâu chống cự là dư thừa.

“Đừng..... đừng như vậy.....” Cô vẫn là nhịn không được cầu xin, bởi vì anh đang liếm hôn chỗ mẫn cảm nhất của cô.

“Tôi muốn như vậy, tôi muốn em và tôi cùng phát điên mới cam tâm!”

Anh đối với nhược điểm của cô quá quen thuộc, dễ dàng khiến cho cô toàn thân vì dục vọng mà run rẩy. Anh cố ý diễn màn dạo đầu thật dài, Vũ Dung đắm chìm trong vô số cơn lốc xoáy khêu gợi, cơ hồ muốn ngất đi, cho tận đến khi anh cũng không thể chịu nổi tra tấn như vậy nữa, mới tiến vào cơ thể cô, để cho hai người được tạm thời giải thoát.

“Nói, nói em là của tôi!”

“Tôi..... Tôi không phải của bất cứ ai” Bất chấp ý loạn tình mê, cô vẫn quật cường.

“Tôi sẽ cho em nhớ kỹ chính mình là ai !” Anh cố ý tra tấn cô, đùa cô, không cho cô thỏa mãn, cũng không quên cho cô ân cần, anh rất giỏi trong việc đùa giỡn thể này.

Vũ Dung cắn chặt môi dưới, cơ hồ sắp mở miệng cầu anh, nhưng cô chỉ có thể phát ra tiếng nức nở, như là một con mèo nhỏ bị nguy mà bất lực.

Anh nhìn cô yếu ớt, trong lòng cũng bị mềm hoá. Bàn tay to sờ lên đôi môi đỏ mọng, đem ngón cái chọc vào miệng cô làm cho cô ngậm nó, “Đứa ngốc, em vẫn không đáng yêu như vậy.....” Nói xong, anh nói to hơn, một lần lại một lần xâm chiếm vùng ấm áp xinh đẹp của cô, hai người càng ngày càng mạnh mẽ chuyển động mong đến ngưỡng giải thoát.

Một giây đạt tới cao trào, Vũ Dung không tự giác cắn chặt ngón tay cái của anh, toàn thân thoáng chốc đều cứng ngắc, đây là điều gì mà làm người ta vừa khó nhịn lại vừa chờ mong chấm dứt, cô cơ hồ cảm thấy cảm giác ngọt ngào nhưng có chút đắng đắng. Vũ Dung nghĩ, đây là trừng phạt đêm nay của anh ta! Chắc thế là đủ! Vì thế, cô thử muốn tránh xa một chút.

“Đừng nhúc nhích, “Anh còn chưa muốn rời khỏi, tiếp tục dấn vào chỗ mềm mại bên trong, “Em là của tôi, thân thể của em nói cho tôi.....” Anh thở hổn hển nói bên tai cô.

Cô không còn lời nào để nói, chờ anh cởi bỏ trói buộc hai tay cô xong, cô xoay người đưa lưng về phía anh, cả người như là sắp tan ra, thậm chí muốn chìm vào mộng đẹp khôn cùng.

Nhưng anh lại nhét cô vào trong lòng từ phía sau, thấp giọng cảnh cáo: “Mệt mỏi phải không? Còn sớm lắm! Đêm nay em đừng có mong được ngủ.”

Anh nói được thì làm được, đêm đó, anh muốn cô suốt một đêm, đây là phương thức trừng phạt của anh.

Mỗi khi cô nhịn không được nhắm mắt lại, hô hấp dần dần vững vàng, anh sẽ lại cố ý đụng chạm nơi mẫn cảm của cô, làm cô không thể không tỉnh táo lại, đối mặt với một màn đấu tranh ngọt ngào.

“Tôi còn muốn em.....” Anh hôn dọc sống lưng cô.

Vũ Dung còn đang nửa mộng nửa tỉnh, vô lực phản kháng, cũng vô lực phản ứng, chỉ có thể từ từ nhắm hai mắt tình phát ra kháng nghị mỏng manh, “Đừng..... Đừng như vậy..... tôi mệt lắm.....”

“Là tự em chuốc lấy thôi.” Anh nói lãnh khốc vô cùng, lại dùng động tác nóng bỏng hai tay vẽ ra vòng tròn, như chế tạo ra dòng điện trên người cô.

“Cầu xin anh.....” Vũ Dung không tự kìm hãm được vịn vẹo thân mình, cô sắp bị nóng bỏng rồi.

“Về sau còn dám không nghe lời nữa không?” Anh khê cần của cô vành tai.

“Không dám” Một lần là đủ rồi, cô không muốn lặp lại cái cảm giác hoảng sợ ở rạp chiếu phim.

“Ngoan.” Anh chiếm được đáp án mong muốn, vẫn không chịu buông tha cho tra tấn trong đầu cô.

Đúng vậy, anh luôn lấy chinh phục cô làm vui, mỗi khi cảm giác được cô bị hòa tan, anh sẽ phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, mà khi tiếng vọng kia vang lên ở bên tai cô, cô tưởng mình nghe thấy tiếng ác ma triệu hồi.....

Từ đó về sau. Vũ Dung hoàn toàn ngoan ngoãn, cô gặp nam sinh không đổi sắc mặt, chính vì vậy cô có danh hiệu “Băng sơn mỹ nhân”, ngay học sinh bình thường cũng không dám tiếp cận cô.

Cô không thể không cô độc, không thể không lãnh đạm, chỉ vì có người giám thị cô, không có lúc nào là không soi xét, có mặt khắp nơi.

Cứ như vậy, xuân đi thu đến, chín năm trôi qua. Tất Duy Lâm làm xong nghiên cứu ở sở, kết thúc hai năm thử việc, anh vào công ty nhà, mặc dù mới ba mươi tuổi, nhưng anh đã nhậm chức vị tổng giám đốc, thực tế là người lãnh đạo, quả là nhân tài.

Còn Vũ Dung đâu? Cô học xong nghề giáo, thông qua cuộc thi, tiến vào bộ giáo dục đảm nhiệm công chức, chuyên nghiệp mà công việc hiệu quả, sự tập trung làm cho cô nhanh chóng lên chức tổ trưởng, hai mươi bảy tuổi tổ trưởng nữ, đây là chuyện chưa bao giờ có.

Mặt ngoài, cô cùng đồng sự không lằng nhằng, đúng giờ đi làm, tâm lực cống hiến hết vào công việc, nhưng hàng tháng cô đều phải đến khoa phụ sản một lần, kiểm tra có mang thai không, rồi lấy thuốc tránh thai ột tháng.

Còn nữa, mỗi buổi tối thứ sáu, cô đều đi vắng, đối mặt với nghi vấn của đồng sự, cô chỉ nói, “Em đi học nấu nướng.”

Cô không có nói sai, cô thật sự đi học nấu nướng, nhưng trước chín giờ một chút, cô đi thẳng vào khách sạn, theo thói, chờ đợi Tất Duy Lâm về.

Anh vẫn không giảm nhiệt tình với cô, mỗi lần tắt đèn xong, trong bóng đêm anh tận tình cùng cô triền miên, chưa bao giờ cho cô ngủ quá nhiều. Có khi làm cô cảm thấy, trong bóng đêm anh cần bản là hai người. Cho dù ngẫu nhiên thời gian đến cô đang “bị”, anh vẫn phải hôn cô cho đủ, sờ cho đủ, xong xuôi mới ôm cô chìm vào giấc ngủ.

Bất quá, sáng tám giờ thứ bảy, anh sẽ không xuất hiện.

Có khi, cô sẽ tỉnh lại trước tám giờ, một người nằm ở trên giường, bởi vì thân thể toan đau mà không thể nhúc nhích, cứ như vậy yên lặng nhìn anh mặc quần áo. Gọi điện thoại, nhưng hai người cũng không nói chuyện với nhau, giống như người xa lạ. Nhiều nhất anh cũng chỉ là bỏ lại một câu: “Thứ Sáu tuần sau gặp.”

Khi anh đi công tác, vẫn muốn cô ở lại đây, máy tính cùng máy chụp, trăm ngàn hình ảnh của cô, dù anh có ở một nơi khác vẫn nằm trong tay anh.

Anh chính là gần như biến thái khổng chế cô, nhưng anh chỉ cần đêm thứ Sáu.

Mà nay, trên báo không ngừng đăng tin tức anh muốn kết hôn, đây là đám hỏi hai gia tộc, hai công ty lớn, có sức ảnh hưởng lớn vậy đương nhiên là tâm điểm của vạn người.

Nhìn báo viết, Vũ Dung lần đầu tiên vì chính mình muốn đứng lên. Hai mươi bảy tuổi, có lẽ nhân sinh của cô nên chuyển từ thứ sáu hắc ám đó sang một nơi khác thôi

※ ※ ※

“Cạch!”

Cửa bị mở ra, rồi đóng lại. Vũ Dung nằm trên giường lập tức bừng tỉnh, đúng lúc đồng hồ báo thức vang lên, mười hai giờ. Hóa ra cô mới ngủ có một giờ, nhưng lại nằm mơ tới nhiều như vậy..... Đây là cái gọi là cảm giác trước khi ly biệt sao?

Tất Duy Lâm cước bộ bước vào phòng ngủ, trong bóng tối, cô có thể nghe thấy tiếng anh cởi quần áo sau đó, anh một câu cũng không nói nằm đến bên người cô.

Anh vươn tay, lập tức cởi áo ngủ trên người cô, dụng ý vô cùng rõ ràng, mặc kệ cô đợi bao lâu, mặc kệ cô có đang ngủ hay không, tóm lại, anh muốn cô!

Cô ngửi được mùi nước hoa của phụ nữ khác, đó là điều cô luôn luôn không có tư cách hỏi.

Nhưng, lần này cô lại mở miệng nói: “Chờ một chút.”

Anh dừng động tác, cô rất ít khi nói chuyện ở thời điểm này, trừ phi đó là chuyện trọng yếu.

Cô hít sâu trước, cố lấy dũng khí, “Trước khi bắt đầu, tôi nghĩ..... nên cho anh biết một việc, chúng ta phải kết thúc thôi.”

“Em nói cái gì?” Anh nheo lại mắt, hoài nghi chính mình sở nghe được .

“Chúng ta như vậy cũng không phải biện pháp..... Thẳng ra mà nói..... Tôi muốn đi xem mắt , là ta đồng sự tôi giới thiệu , đối phương tốt lắm..... Rất thành ý, hơn nữa..... Tuổi tôi cũng không nhỏ , tôi..... Tôi

muốn..... có một gia đình của riêng mình.” Cô không biết luyện tập bao nhiêu lần, mới có thể thuận lợi nói ra những lời này.

Anh trầm mặc một lát, Vũ Dung cơ hồ nghĩ anh muốn phát hỏa .

“Em dựa vào cái gì lại nghĩ tôi sẽ thả em đi?

“Tôi biết anh sắp kết hôn , đến lúc đó..... Sao còn có thể duy trì..... quan hệ như vậy? Chúng ta nên kết thúc, rồi đi trên con đường của riêng mình mới phải.”

Anh lại trầm mặc, lần này lâu hơn, càng làm cho người ta cảm thấy hít thở không thông, “Em đã quyết định chuyện này lâu rồi phải không?”

“Tôi” Cô nhất thời lặng tiếng, không dám trực tiếp trả lời, “Tôi biết năm đó..... là tôi trêu chọc anh, nhưng qua nhiều năm như vậy, anh trả thù còn chưa đủ sao? Tôi..... tôi thật sự mệt mỏi.”

“Mệt mỏi? Hay chính là chán ghét nhỉ?” Ngữ khí anh nói luôn có vẻ châm chọc, “Tôi biết. Kỳ thật tôi cũng đang muốn tìm cơ hội nói với em, chúng ta nên kết thúc.”

“Thật?” Giọng nói của cô không tự giác toát ra vẻ vui sướng, rồi cô lập tức cảm giác được hai vai của cô bị anh nắm chặt.

“Sao thế? Em rất vui phải không?” Anh cực kỳ không vừa lòng!

Cô không dám trả lời, e sợ chọc giận anh, “Tự do” có khả năng sẽ bị hủy.

“Đã là lần cuối cùng, vậy thì, để cho tôi lưu lại cái gì đó đặc biệt đi!” Anh cúi đầu, trừng phạt đôi môi hé mở của cô. Vũ Dung nhắm mắt lại, thừa nhận nụ hôn nóng rực, cô không phải không động tình, đây đã là lần cuối, cô không thể phủ nhận với chính mình, anh luôn có khả năng làm cô trở nên không giống bản thân mình.

Anh cúi đầu xuống, lướt lên thân thể mềm mại, thô lỗ đưa tay vào áo ngủ cô, rồi triển miên dịu dàng vỗ về chơi đùa thân thể của cô, làm cho cô giống như hỏa thiêu, có lúc lại lạnh lẽo, cái lạnh nóng lần lượt thay đổi.

“Tốt hơn hồi thiếu nữ, nhưng vẫn hay phát run.” Anh một bên đùa cợt cô, một bên chậm rãi tiến vào cô.

Cô giống như xưa lui lui tới tới, cắn chặt môi dưới, không để mình tiết lộ tình cảm.

Anh lại ra lệnh :“Hô lên đi, đây là lần cuối cùng, hô lên cho tôi nghe đi!”

Cô lắc lắc đầu, lại lập tức làm cho anh phát hỏa, lực bên hông tăng mạnh, anh xâm nhập tra tấn cô, nhất định phải làm cho cô kẻ cận điên cuồng.

Cô rút cục buông tay, móng tay cào lấy lưng anh, “Đừng”

“Tôi muốn, tôi muốn nghe, nghe tiếng em không thể khống chế được” Mồ hôi anh ẩm ướt, thân thể bao trùm thân thể mềm mại của cô, nhưng sự mềm mại của cô cũng ôm trọn lấy thứ cứng rắn của anh.

“Vì sao..... luôn..... Không buông tha tôi?” Giọng của cô phát ra, nhưng ngay lập tức cô cắn đầu vai anh nhịn xuống tiếng rên rỉ.

“Vì sao? Tôi cũng muốn biết, vì sao tôi lại muốn em?” Trong giọng nói của anh cất giấu áp lực gì đó.

Anh đem áp lực hóa thành động tác, không ngừng xâm chiếm thân thể của cô, sau lần nữa anh tiến vào, Vũ Dung cơ hồ sắp hôn mê.

Cô nhịn không được nhẹ giọng cầu xin tha thứ, “Đừng như vậy, dừng lại. Dừng lại.”

“Em sẽ không muốn ta ngừng , nói, nói em muốn ta tiếp tục!” Anh cưỡng bức cô.

Khoái cảm quá độ vọt tới trong đầu, Vũ Dung đã quên chính mình là ai, “Cầu anh”

“Cầu anh cái gì?”

“Cầu anh Làm cho nó chấm dứt.....”

Không chịu nổi quá nhiều kích thích, Vũ Dung thật sự đã hôn mê.

※ ※ ※

Sáng sớm Thứ Bảy Vũ Dung vẫn như thường tỉnh lại, có thể Tất Duy Lâm đã không còn ở trong phòng, tình cảnh này vẫn giống nhau trong chín năm nay, chuyện tồi qua như một cảnh trong mơ vậy.

Nhưng khi cô quay người lại, thấy đầu giường có tờ giấy ghi chép, mặt trên viết: Thứ Sáu tuần sau, cô không cần đến đây.

Bên cạnh còn có hể ra tờ chi phiếu, ô chữ còn chỗ trống, tùy cô muốn điền bao nhiêu.

Vũ Dung đứng lên, tắm rửa trong phòng tắm, hồi tưởng tất cả về chín năm qua, chính cô cũng không dám tin, thế nhưng nó lại có thể dễ dàng chấm dứt như vậy.

Cô xé nát tờ giấy cùng chi phiếu, quăng vào thùng rác, sau đó lấy chìa khóa trong chiếc ví da, cũng định quăng tiến thùng rác. Động tác đơn giản, đã giải quyết xong tất cả điều phức tạp trong chín năm.

Cô thay quần áo, mặc chỉnh tề, đi ra khỏi phòng ngủ, cô quay đầu nhìn thoáng qua, không biết vì sao, cô lại cảm thấy có chút mất mát, giống như rời bỏ cuộc sống chín năm, cũng rời bỏ một bộ phận trong mình.

Nhưng, cô nói với chính mình, đây chỉ là tạm thời, tuyệt đối tuyệt đối là tạm thời. Mặt khác con đường mới chắc chắn sẽ thích hợp với cô! Vì thế, cô xoay người rời đi, không ỳnh quay đầu lần nữa.

5. Chương 5

Chương 5

Cuộc sống của Vũ Dung khi thiếu Tất Duy Lâm tựa như chim chóc được thả khỏi lồng giam, có thể hít thở không khí tự do, làm cho cô lúc nào cũng bài hát vui vẻ của Beethoven.

Nhưng đêm thứ Sáu đầu tiên không phải gặp anh, cô vẫn không dám lập kế hoạch gì, chỉ học xong buổi nấu ăn là về thẳng nhà trọ ngay, ngày ngồi trên sofa. Thời gian tích tắc trôi qua, điện thoại không vang lên, chuông cửa cũng không kêu chói tai, không có chuyện gì phát sinh, chỉ có con mèo nhỏ cô nuôi đang ở bên chân kêu nhỏ, muốn cùng chủ nhân chơi đùa.

Vũ Dung vẫn không dám tin việc này là thật, cô thật sự không phải đi tìm Tất Duy Lâm nữa, thật sự không còn phải chịu sự uy hiếp của anh, thật sự có thể tự do vào thứ Sáu. Như bình thường đúng mười hai giờ, cô nằm trên giường ngủ không làm gì, cô cảm thấy từ đây cuộc sống mới bắt đầu.

Cuối tuần, cô cùng Lâm Sĩ Kiêu hẹn buổi chiều đi nghe hòa nhạc, rồi cùng nhau ăn bữa tối.

Lâm Sĩ Kiêu là đối tượng giới thiệu cho cô, anh ta là nhân viên công vụ, kỹ sư bảo vệ môi trường, năm nay ba mươi tuổi, tuần tú lịch sự, thật thà thành khẩn. Quan trọng nhất là, anh ta tạo cho Vũ Dung một cảm giác an toàn, đây là cảm giác mà cô chưa bao giờ cảm nhận qua.

Lâm Sĩ Kiêu khác hẳn Tất Duy Lâm, anh thân thiết ôn hòa, cử chỉ có lễ, là người đàn ông điển hình chuẩn mực, còn nguyên nhân kết giao thất bại của anh cũng là vì đám đó cảm thấy anh không đủ khôi hài.

“Triệu tiểu thư, cô thật sự không thấy tôi rất không thú vị sao?” Khi Lâm Sĩ Kiêu tới đón Vũ Dung, lại thắc mắc hỏi vấn đề này trên xe.

Vũ Dung mỉm cười trả lời, “Tuyệt không thấy vậy.”

“Nhưng đối tượng xem mặt trước kia của tôi.....” Lâm Sĩ Kiêu không tin tưởng lắm vào mình.

“Tôi là tôi, cô ấy là cô ấy.”

“Vậy cô cảm thấy tôi rốt cuộc có điểm nào tốt vậy?” Lâm Sĩ Kiêu đánh bạo truy vấn. Trong lòng anh thực thích Vũ Dung, muốn biết cô có cùng cảm nhận hay không.

Vũ Dung vỗ vỗ tay anh đang lái xe, “Lâm tiên sinh, tôi tin tưởng anh có rất nhiều ưu điểm, chỉ là ngày xưa không ai nhận ra để thưởng thức mà thôi.”

Lâm Sĩ Kiêu được cổ vũ trong lòng can đảm tăng nhiều, “Triệu tiểu thư, tôi..... Tôi có thể gọi cô là Vũ Dung không?”

“Đương nhiên, Sĩ Kiêu.”

Hai người nhìn nhau cười, trong xe tràn ngập không khí ấm áp.

Chính là như vậy! Vũ Dung nói với chính mình, cô chưa từng được cảm nhận tư vị hẹn hò, cũng không phải e thẹn, lựa lời để nói, đây nhất định là lý tưởng cô đang theo đuổi!

Cô nói chuyện yêu đương ngọt ngào, muốn có một gia đình mỹ mãn, tuy rằng tất cả những điều này đến hai mươi bảy tuổi mới bắt đầu, nhưng cô lại muốn hét lên cảm ơn với ông trời!

Hai người tới rạp quốc gia nghe nhạc cổ điển, Lâm Sĩ Kiêu cố lấy dũng khí, cầm tay Vũ Dung. Đây chỉ là lần thứ ba hai người gặp nhau mà thôi, có lẽ này hành động có chút gấp gáp, nhưng Vũ Dung cũng không có cự tuyệt. Tay Lâm Sĩ Kiêu không giống tay Tất Duy Lâm, không làm cho cô run run, ngược lại làm cho cô cảm thấy an tâm.

Đừng nhớ anh ta nữa! Cô tự nói với bản thân. Luôn lấy Lâm Sĩ Kiêu so sánh với Tất Duy Lâm, như vậy là không công bằng với Lâm Sĩ Kiêu, chính cô cũng còn ràng buộc, nếu quyết định muốn có cuộc sống mới nên hoàn toàn quên quá khứ đi!

Dùng qua bữa tối, Lâm Sĩ Kiêu lại lái xe đưa cô đi núi Dương Minh xem cảnh đêm, bốn phía tình nhân đều đang thân thiết, hai người bọn họ không khỏi có chút xấu hổ.

“Vũ Dung, tôi..... Tôi có thể chưa nói qua, nhưng, tôi muốn nói cho em..... Tuy rằng lời này có hơi quá sớm, nhưng tôi là thật tình! Tôi sẽ đối tốt với em!”

Vũ Dung cảm động nhìn anh, đây là lần đầu tiên cô nghe được lời ngon tiếng ngọt của đàn ông, hóa ra tình yêu chính là vậy, khó trách có vô số người lại điên cuồng vì yêu!

“Cảm ơn anh, tôi rất vui.” Cô cúi đầu.

“Lễ Giáng Sinh nhanh đến, ngày đó vừa vặn là thứ Sáu, sau đấy lại có nhiều ngày nghỉ, em..... cô có đồng ý đón giáng sinh với tôi không?” Anh lấp bắp hỏi.

Cô cố ý chần chờ một chút, “Thứ Sáu à.....”

“Chẳng lẽ đã có hẹn sao?” Anh khẩn trương hỏi.

Lúc này cô mới nhoẽn miệng cười nói: “Vận khí của anh rất tốt, khóa học nấu ăn thứ Sáu của em kết thúc rồi, từ nay về sau thứ Sáu nào em cũng rảnh.”

“Thật tốt quá!” Anh nhin không được bắt đầu hoan hô.

Nhìn bộ dáng anh mừng rỡ, trong lòng cô cũng vui theo, bởi vì những ngày thứ Sáu ác mộng cuối cùng cũng vĩnh viễn ngủ say bên trong trí nhớ.

※ ※ ※

Rời khỏi Tất Duy Lâm đã được một tháng, thói quen ngày thứ sáu của Vũ Dung thuộc về anh cũng từ từ mờ dần, tin tưởng tự cô có thể tạo dựng một cuộc sống hoàn toàn khác. Hiện tại, trong đầu cô nghĩ, lễ Giáng Sinh ngày kia, Lâm Sĩ Kiêu nói anh đã an bài tốt các tiết mục, nên cô vạn phần chờ mong.

Cô chọn quà tặng là chiếc caravat vàng xám bạc, cái này đại biểu là muốn trói chặt đối phương. Rất lâu trước kia, cô đã nghĩ sẽ làm như vậy, chỉ là cô chưa thể đưa caravat cho đối tượng mà thôi.

Chờ đợi trông ngóng, lễ Giáng Sinh hôm nay rốt cục đã tới, Vũ Dung mặc một thân váy trắng, phối hợp khăn quàng cổ đen trắng, cùng với áo khoác dài màu xanh da trời, thoát nhìn cao nhã mà thanh lệ. Cô cẩn thận trang điểm, chải lại mái tóc dài, còn xịt một ít nước hoa.

Khi Lâm Sĩ Kiêu tới đón cô, thiếu chút nữa choáng váng.

“Làm sao vậy?” Cô biết rõ còn cố hỏi, đây là lần đầu tiên cô trêu đùa đối phương!

“Tòii..... Không có việc gì..... em thật xinh đẹp!” Anh hơi giật mình nói.

Cô mỉm cười trả lời, được con trai ca ngợi thật sướng, hình như Tất Duy Lâm chưa bao giờ nói với cô những lời này. Gì chứ! Sao lại nghĩ đến anh ta? Không cho phép! Cô lắc đầu nói với chính mình.

“Chúng ta đi thôi!” Cô khoác lấy tay anh, có thể cầm tay người yêu như vậy đã là một giấc mộng đẹp của cô rồi.

Lâm Sĩ Kiêu ngây ngốc cười, anh vui tới mức nói không ra lời. Bọn họ đi vào một nhà hàng Pháp nổi tiếng, Lâm Sĩ Kiêu đã đặt bàn cho hai người trong buổi tiệc Noel này.

Anh tôn trọng ý kiến của cô. Không tự tiện gọi món ăn cho cô, dù sao thì đây cũng là lần đầu tiên.

Vũ Dung nói với anh, “Anh không cần đặt tiệc Noel lớn như vậy, em không để ý lắm đâu!”

Lâm Sĩ Kiêu mỉm cười, cầm tay cô nói: “Vũ Dung đêm nay là đêm Noel vui vẻ nhất trong ba mươi năm qua của anh.”

“Em cũng vậy” Đây là lời nói chân thành của cô, cô rất cục đã có thể có một cuộc sống bình thường, nói chuyện tình cảm bình thường.

Ngọn đèn lãng mạn, âm nhạc du dương, món ăn ngon miệng, tất cả đều như một giấc mộng đẹp đang trở thành sự thật làm cho Vũ Dung chìm đắm trong đó không muốn tỉnh lại.

Khi nhân viên phục vụ mang đồ ăn tới, cửa nhà hàng nổi lên một trận xôn xao, vị trí của Lâm Sĩ Kiêu vừa vặn có thể nhìn thấy chỗ cửa, anh hơi mở to mắt nói: “A! Hai người kia sao nhìn quen mặt thế?”

“Là ai?” Vũ Dung không quay đầu lại, cô không phải là người yêu thích xem náo nhiệt.

“Hình như là nhìn thấy trên báo..... À! Anh nhớ ra rồi, là công ty Mang Thị, thiên kim Mang Tiểu Lị, vị bên cạnh kia hẳn là bạn trai của cô ta, nghe nói bọn họ sắp đính hôn.”

Vũ Dung cả người cứng lại, bạn trai Mang Tiểu Lị? Đó không phải là Tất Duy Lâm sao?

Lâm Sĩ Kiêu thu hồi tầm mắt, “Nhà hàng này quả nhiên nổi tiếng, ngay cả người nổi tiếng như bọn họ cũng đến đây ăn, may là anh đặt trước, mới có thể ngồi ở chỗ này cùng em.”

Vũ Dung bắt đầu không cảm giác được thức ăn có vị gì, ăn vào đều cảm giác như muốn nhổ ra hết.

“Vũ Dung, em có khỏe không? Sắc mặt của em không tốt lắm.” Lâm Sĩ Kiêu quan tâm hỏi.

Cô mỉm cười một cách cứng nhắc, “Không có gì, em tự nhiên có cảm giác như là đau dạ dày.”

“Đau lắm à?”

“Em nghĩ..... Đợi lát nữa thì tốt thôi.”

Vũ Dung cố gắng trấn định, tự với mình đừng lo lắng quá, Tất Duy Lâm ắt hẳn sẽ không chú ý tới cô, cho dù anh phát hiện, anh cũng không dám làm gì đâu. Dù sao bọn họ đã chia tay rồi, không phải sao? Giờ anh mang theo bạn gái của anh, cô mang theo bạn trai của cô, tình cảnh này làm sao có thể nói thêm cái gì? Thành phố Đài Bắc nhỏ như vậy, gặp đối phương là chuyện bình thường, cô nhất định phải làm như không nhìn thấy, thế mới là chuyện trước kia đã qua. Vũ Dung không ngừng an ủi chính mình, tiếp tục cùng Lâm Sĩ Kiêu nói chuyện phiếm, dùng cơm, nhưng dạ dày vẫn không nghe lời, đau đớn làm cho cô chịu không nổi.

Lâm Sĩ Kiêu phát hiện điểm này, săn sóc nói: “Mặt em trắng bệch ra này, đừng miễn cưỡng chính mình, nhìn em ra cái dạng này, anh cũng ăn không vô nữa.”

“Thực xin lỗi, em đã phá mất tâm ý của anh.” Cô cau mày nói.

“Đừng nói như vậy, lễ Giáng Sinh năm mà chả có, thân thể khỏe mạnh mới là trọng yếu? Anh đưa em về nhà! Em nghỉ ngơi cho tốt, nếu ngày mai khỏe lại, anh lại mang em ra ngoài.”

Lời nói của Lâm Sĩ Kiêu làm cho cô cảm động không thôi, không nghĩ tới cô có thể gặp gỡ một người con trai tốt như vậy, trước kia cô còn tưởng trời đã bỏ quên cô lâu rồi! Nếu nói Duy Lâm là ác ma do trời phái tới tra tấn cô, thì Lâm Sĩ Kiêu nhất định là người do trời phái tới để bồi thường cô !

“Cám ơn,“Cô gật gật đầu, cố gắng nở nụ cười nói.

Vì thế, bọn họ đứng dậy, Lâm Sĩ Kiêu kéo tay cô , cô cúi đầu, tận lực che khuất chính mình, hai người rất nhanh ra khỏi nhà hàng. Vũ Dung không biết Tất Duy Lâm có thấy cô hay không, bởi vì cô căn bản không dám liếc mắt xem bốn phía, chỉ hy vọng có thể mau rời khỏi nơi đáng sợ này, nơi có mặt anh.

Tóm lại, Lâm Sĩ Kiêu đưa cô về tận nhà,giờ cô đã an toàn .

“Noel vui vẻ!” Lâm Sĩ Kiêu nói với cô từ trong xe.

“Noel vui vẻ! Gặp lại.” Đây được coi là lễ Giáng Sinh vui vẻ sao? Vũ Dung cũng không dám xác định, nhưng cô vẫn vẫy vẫy tay chào anh, nhìn xe của anh biến mất ở đầu một ngõ nhỏ khác.

Vũ Dung nằm đến trên giường, cô trừng mắt nhìn trần nhà, cơn đau dạ dày rất cực đã có dấu hiệu dịu đi. Không có việc gì , cô tự nói với mình, chẳng qua là vì hôm nay là thứ Sáu, mới có thể xui xẻo vậy, chờ ngày thứ sáu trôi qua, mọi sự đều qua hết Nhưng mà, giờ phút này kim đồng hồ đã chỉ vào chín giờ, thứ Sáu vẫn chưa trôi qua.

“Linh! Linh!” Tiếng chuông điện thoại vang lên.

Vũ Dung nhảy dựng lên, hai mắt tròn to nhìn điện thoại, hô hấp nhất thời khó khăn.

Đừng sợ! Cô vỗ vỗ ngực, nói không chừng là Lâm Sĩ Kiêu gọi đến , có khả năng anh còn lo lắng tình trạng thân thể của cô nên gọi điện thoại tới hỏi thăm. Nghĩ như vậy, cô có chút an tâm cầm lấy điện thoại nhẹ nhàng :“A lô!”

“Tôi đã thấy cô.”

Trong điện thoại giọng nói rất lạnh lùng, rất trầm, làm cho lòng của cô thoáng chốc lạnh, ngừng thở. Cô chắc chắn không nghe lầm, đó là giọng của Tất Duy Lâm, giọng nói cô đã nghe suốt chín năm!

Cô không trả lời, tay cầm điện thoại bắt đầu run run, cô thậm chí còn không có dũng khí dập điện thoại, cho dù hai người đã chia tay, nhưng cô vẫn không dám cắt điện thoại của anh.

“Tôi có thứ này muốn trả lại cho cô.”

“Cái gì..... cơ?” Giọng cô run run .

“Đương nhiên là ảnh của cô, cô hy vọng tôi giữ chúng à?”

“Xin anh..... cứ đốt chúng là được” Cô ngay cả xem cũng không muốn xem.

“Cô tin nhiệm tôi vậy? Nghĩ tôi sẽ ngoan ngoãn đốt chúng sao? Hay là cô tới tự làm đi! Lần này làm cho tất cả chấm dứt đi.” Ngữ khí của anh bình tĩnh, như là đang nói một câu hết sức bình thường.

Vũ Dung không nói gặp lại anh, anh nói cũng có lý, nhưng muốn cô bước vào gian phòng kia, muốn cô đối mặt anh, dù thế nào cô cũng không muốn làm chuyện đó.

Anh tựa hồ đoán được tâm tư của cô nên thay đổi thái độ, mở miệng đe dọa:

“Mười phút sau, tôi mà không thấy cô đến gặp, tôi sẽ tìm người đem đồng ảnh này đưa cho người đàn ông kia.”

“Anh không thể.....”

Lời của cô còn chưa nói xong, điện thoại đã đột nhiên bị cắt đứt. Vũ Dung không biết bằng cách nào mình có thể buông điện thoại xuống, tay cô suy yếu không có một chút khí lực. Cho đến khi con mèo nhỏ của cô đi đến bên cạnh,“Meo meo! Meo meo!” kêu vài tiếng, cô mới tỉnh lại. Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Đầu óc cô hỗn loạn, hoàn toàn mờ mịt.

Qua 10 phút, cô miễn cưỡng đứng lên, mặc áo khoác vào, cầm lấy túi xách, nhưng không có dũng khí đi ra cửa, không có dũng khí lại đi gặp anh. Tiếng kim đồng hồ kêu rõ ràng, cô không còn thời gian để chần chờ, vì thế cô cắn chặt răng, chậm rãi nhấc từng bước, mở cửa ra ngoài, xuống dưới lầu vậy một chiếc tắc xi.

“Tiểu thư đi đâu đây?” Lái xe tắc xi hỏi. Cô nói ra địa chỉ quen thuộc, một điểm cũng không cần nhớ lại, giờ phút này, cô có chút oán hận chính mình, bởi vì cô vẫn chưa quên mà lại nhớ hết thấy

“Đến rồi.” Tài xế tắc xi nói.

Vũ Dung ngây người một chút mới hồi phục lại tinh thần, “Cám ơn.” Cô thanh toán tiền xe, lái xe trả lại tiền thừa, quan tâm hỏi: “Tiểu thư, sắc mặt cô không tốt lắm đâu!”

“Tôi..... Tôi không sao, tôi tốt lắm.” Cô ra vẻ trấn định nói. Đúng vậy, cô trông tốt lắm, cô sẽ sống qua ngày thứ Sáu này, cô phải tin tưởng chính mình! Qua đêm nay, cô có thể có được một cuộc sống bình thường, có được tương lai tốt đẹp!

Vũ Dung xuống xe, đi tới đại sảnh, đang định lấy chìa khóa ra mở cửa, thì phát hiện mình sớm đã đánh mất chìa khóa, bởi vậy cô đành phải ấn chuông cửa.

Cửa lớn lập tức mở ra, qua camara, anh đã thấy cô, bởi vậy anh không hỏi liền mở cửa.

Tâm tình Vũ Dung vẫn không yên, tâm tình bất an, đi vào thang máy, đến lầu 13 thì dừng lại.

Cửa phòng ở đã mở, Tất Duy Lâm hiển nhiên đã ở bên trong chờ. Cô lặng lẽ vào nhà đóng cửa lại, trong phòng khách không có ai, thư phòng lại phát ra ánh sáng, vì thế cô hít một cái thật sâu, sau đó chậm rãi đẩy cửa thư phòng.

Tất Duy Lâm an vị ở sau bàn làm việc ngồi trên ghế da tập trung tinh thần nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, tựa hồ như không để mắt đến cô.

Đây lần đầu tiên cô thấy cảnh tượng anh ở trong thư phòng, chín năm đã qua, bọn họ chỉ có chủ yếu gặp nhau ở phòng ngủ, lúc này thấy anh mặc áo phông xử lý công việc, lại càng khác xa với vẻ giản dị tầm thường. Cô đứng ở cạnh cửa, 2 phút sau, anh mới ngẩng đầu lên, nói, “Ngồi đi.”

Vũ Dung chọn vị trí ngồi cách anh xa nhất.

“Một tháng không gặp, xem ra cô sống cũng không tệ lắm.” Anh đứng lên, lấy chai rượu whisky ở trong tủ rót ra một ly.

Cô không trả lời. Cô vừa nhìn thấy rượu whisky liền sợ hãi, gợi lại kí ức mà cô không muốn nhớ tới.

Anh tự rót cho chính mình một ly, như nói chuyện phiếm bình thường: “Người đàn ông kia là đối tượng hẹn hò của cô?”

Cô gật đầu một cách cứng ngắc.

“Cô không tính nói cho anh ta chuyện của chúng ta?”

Cô tất nhiên là dùng sức lắc đầu.

Anh hừ một tiếng, “Xem ra cô cũng phải dấu diếm thôi! Nếu lộ ra, giấc mộng có gia đình mỹ mãn chắc chắn sẽ bị hủy.”

Vũ Dung ngẩng đầu, giọng nói cứng rắn nói: “Ảnh chụp đâu?”

“Muốn tôi trả lại cho cô? Cũng không đơn giản như vậy!”

“Nhưng trong điện thoại anh đã nói.....” Cô hoảng hốt hỏi.

Anh cắt ngang lời cô, “Đừng nhẽ tôi nên trả lại cho cô, nhưng tôi lại thay đổi chủ ý.”

“Anh có ý gì?” Cảm giác lạnh ở sau lưng dâng lên làm cô thấy rùng cả mình.

“Thấy cô rúc vào trong lòng người đàn ông khác, tôi lại..... Thấy không quen!” Miệng của anh hiện lên một nụ cười trào phúng, như là có điểm không nể hà nói: “Thói quen thật sự là một loại đáng sợ, con người bị nó thống trị, tôi cũng không phải ngoại lệ.”

Vũ Dung cắn môi dưới nếu không cô sợ mình lại kêu ra tiếng.

“Lo nghĩ cẩn thận quyết tôi quyết định người phụ nữ mà Tất Duy Lân tôi dùng qua, sẽ không thể để cho người khác đụng vào”

Cái gì? Chẳng lẽ anh muốn nhốt cô cả đời, không cho cô đi tìm hạnh phúc chính mình sao?

“Anh..... anh đừng quá đáng! Tôi là người, không phải là vật, lần này tôi không để anh bắt nạt đâu!”

Mặc cho cô kích động, anh chỉ uống nốt ngụm rượu, sau đó đi đến trước mặt cô nhìn xuống cô, đáy mắt hiện lên tia tàn bạo “cô nên biết đây là điều không có khả năng .”

“Vì sao? Vì sao anh không buông tha tôi?” Cô hét lên.

“Tôi đã nói rồi, thói quen không cho phép.”

“Anh cũng sắp cùng Mang tiểu thư kết hôn mà?”

“Cô ta nếu muốn làm vợ tôi, phải chấp nhận tất cả, bao gồm cả tình nhân của tôi.”

“Anh còn muốn tôi mỗi thứ Sáu đến đây sao? Anh đáp ứng kết thúc rồi mà!”

Vũ Dung tức giận nâng cao giọng nói, điều này làm cho sắc mặt của anh lập tức trầm xuống,

“Đúng vậy, giao dịch ngày thứ Sáu chính xác đã xong, từ giờ trở đi, tôi muốn em chuyển lại đây ở cùng tôi, tôi muốn em làm tình nhân.”

Vũ Dung nghe vậy càng thêm khiếp sợ, cô không thể nhận, cô một chút cũng không thể nhận! Cô ổn định hai chân phát run, kiên cường đứng lên, tuy rằng khoảng cách chỉ có mười cm, nhưng vẫn phải bình tĩnh nói:“Tôi cự tuyệt.”

Anh nhướn mày thoải mái trả lời:“Em có tư cách cự tuyệt sao? Tôi tùy lúc có thể đem đồng ảnh kia công khai, đưa đến văn phòng của em, đưa đến nhà người đàn ông kia, hoặc là..... thành lập một trang web công khai triển lãm, tin rằng hiệu quả có khi còn truyền bá nhanh chóng, quốc tế hóa ý chứ.”

“Anh không thể uy hiếp tôi vậy!” Cô rút cuộc chịu không nổi đối đãi như thế , cô muốn tự do, cô muốn tương lai, cô muốn có cuộc sống mới!

“Tôi vì sao không thể?” Anh hỏi lại.

“Tôi mặc kệ anh có công khai ảnh chụp công ty tôi hay không, tôi không cần !”

“Cho dù em không có công việc? Không có bạn trai?”

“Đúng vậy!” Cô ngang ngạnh, đau lòng quyết tâm,“Tôi chịu đủ rồi, cho dù thân bại danh liệt, tôi cũng muốn rời khỏi anh”

Anh nheo hai mắt lại, khẩu khí có chút không đành, “Em..... hận tôi vậy?” (Ông này hỏi thừa, đương nhiên hận, người edit còn hận nữa là)

“Tôi hận anh! Tôi hận anh thấu xương!” Cô không nghĩ lại nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, cô oán hận loại cảm giác vô lực này.

Anh nhún vai không quan tâm,“Tôi lười quản cảm giác của em đối với tôi, tóm lại, tôi sẽ không để em đi .”

“Tôi sẽ đi ! Tôi muốn rời khỏi Đài Bắc, tôi..... tôi muốn xuất ngoại, tôi muốn vĩnh viễn rời khỏi chỗ này!” Đơn giản đi khỏi đây! Cô còn gì để quyền luyện ở đây chứ?

Nhưng anh rất nhanh bác bỏ ý tưởng của cô ,“Em muốn đi cũng đi không được, tôi sẽ phái người đi theo, hành động của em bị tôi khống chế trong lòng bàn tay.”

Thân thể Vũ Dung run lên,“Anh không thể đối với tôi như vậy, tôi có thể kiện anh làm hại tự do thân thể, tôi thậm chí có thể kiện anh tội danh mấy năm qua lấy ảnh chụp để uy hiếp tôi!”

“Kiện tôi? Đó là một chủ ý tốt lắm, đáng tiếc em không có cơ hội làm như vậy, bởi vì mặc kệ em đến chỗ nào, đều đã có người giám thị em, sẽ không cho em làm chuyện ngu xuẩn .”

Nói như vậy, cô cần bản là bị vây trong thiên la địa võng, không có khả năng đào thoát !

Cô hoảng hốt lắc đầu, “Anh nói thật ư?”

“Chín năm trước tôi đã nói, chúng ta sẽ không chia tay mà.” Anh uống cạn ly rượu, đặt nó qua một bên.

Thoáng chốc Vũ Dung không thể nói được lời nào, không nghĩ tới anh vẫn còn nhớ kỹ câu nói kia? Hơn nữa muốn tiếp tục thực hiện nó? Làm sao có thể? Tại sao có thể như vậy? Vận mệnh sao lại muốn vui đùa cô thế? Vì sao cô luôn trốn không thoát ngày thứ Sáu ác mộng này? Đẳng nhê hôm nay là lễ Giáng Sinh tốt đẹp nhất, là ngày mà cô có được giấc mộng đẹp nhất vậy mà nó lại là ngày mọi hy vọng của cô tan biến, ở chỗ này, chỉ còn lại thân thể mà không có linh hồn.

“Chấp nhận sự thật đi!” Anh lấy khẩu khí bình tĩnh nói.

Cô ngẩng đầu, nhìn vào đôi mắt thâm trầm của anh rồi đột nhiên trong lúc đó toàn bộ tức giận cùng oán giận đều bùng nổ. Cô mặc kệ không nghĩ nhiều, là anh làm cho cô đi đến đường cùng! Cô giơ hai tay, dùng sức đánh vào thân thể anh, “Nếu cho tới bây giờ anh không tính buông tha, anh cần gì phải cho tôi hy vọng tự do? Anh làm cho tôi nghĩ đến tôi có thể có một cuộc sống khác, nhưng giờ anh lại tước đoạt giấc mộng của tôi! Rốt cuộc là tôi thiếu nợ anh cái gì? Vì chín năm trước tôi chống đối anh, trêu chọc anh, tôi phải trả giá lớn như vậy sao? Điều này không công bằng, rất không công bằng”

Cô giơ tay đánh vài cái, Tất Duy Lâm bắt được hai tay của cô, đem cô kéo vào trong lòng mình, một câu cũng không nói.

“Thả tôi đi..... Tôi van cầu anh..... Thả tôi!” Thanh âm của cô bắt đầu nghẹn ngào, không thể ức chế chua xót nẩy lên trong lòng, nước mắt nóng bỏng cũng bắt đầu chảy xuống. Đây là lần đầu tiên, cô ở trước mặt anh mất đi khống chế, không thể khắc chế nước mắt, cho dù là cái đêm cô mất đi trinh tiết, cô cũng không rớt tới một giọt lệ, nhưng giờ này khắc này, cô lại khóc lớn như một đứa trẻ giống như mất đi một món đồ chơi mà cô thích nhất, cô không thể diễn xuất như một người vô tri được nữa rồi.

Nhìn cô khóc lớn, anh vẫn trầm mặc không nói, chỉ nhẹ nhàng dìu cô đến ghế sofa ngồi, để cô dựa vào đầu vai anh khóc. Không biết qua bao lâu, Vũ Dung cuối cùng cũng hơi hết nghẹn ngào, hai mắt đầm lệ mơ hồ ngẩng đầu, một lần khẩn cầu anh cuối cùng, “Thả tôi.”

Hai hàng lông mày anh nhíu chặt, “Không có khả năng.”

“Vì sao? Vì sao?” Cô thật sự không hiểu!

“Đồ vật của tôi, đàn bà của tôi tuyệt đối không có khả năng chia sẻ cùng người khác.” Anh lãnh đạm trả lời.

Chẳng lẽ chỉ vì điều mạo danh kỳ diệu đó mà anh giữ lấy cô, hy sinh hạnh phúc cả đời cùng sự vui vẻ của cô sao? Vũ Dung bắt đầu cảm thấy rét lạnh, người đàn ông trước mắt này căn bản là băng, trong cơ thể anh không có một giọt máu ấm áp. Cô thử đẩy anh ra, cho dù cô không thể thoát khỏi khống chế của anh, cô cũng muốn lại làm một con rối nghe lời!

Tất Duy Lâm lại cố ý ôm chặt cô, “Em nghe hiểu sao? Em là của tôi, trước kia là thế về sau cũng thế.”

“Tôi không cần..... Tôi tuyệt đối không cần.....” Nhìn đến biểu tình kiên trì ngoan cố của anh, cô cũng hiểu được mình không thể chiến đấu với anh được, vì thế nước mắt của cô lại rơi xuống, đây là ủy khuất suốt chín năm cô chịu đựng, thống khổ cùng áp lực, giờ phút này đều hóa thành nước mắt mà tuôn ra.

Nhìn cô khóc sướt mướt nhưng anh không có chút dấu hiệu mềm lòng, chỉ vuốt ve mái tóc dài của cô, thờ dãi nói: “Đứa ngốc, làm gì phải khóc thành như vậy? Khóc đến mù mắt cũng vô dụng, vĩnh viễn tôi không thả em đi, trăm ngàn đời nghĩ phản kháng tôi, em sẽ phát hiện hậu quả không thú vị như vậy đâu.”

“Tôi hận anh.....” Thanh âm suy yếu nhưng hàm chứa oán giận vô hạn.

“Tốt lắm, tôi chỉ sợ em lại yêu tôi ý chứ! Vì chúc mừng chúng ta quay về, uống một chén đi!” Anh cầm lấy bình rượu whisky. Cô mở to hai mắt, lập tức lắc đầu, cô thống hận thứ rượu đó, lúc trước chính là rượu hại cô! (Mọi người nghe mà tránh, rượu không tốt nha)

“Tôi không uống, anh đừng làm vậy với tôi!” Cô dùng sức giãy dụa muốn tránh.

“Đây là phương pháp duy nhất có thể làm em trở nên bình tĩnh.” Anh không cho cô cơ hội trốn tránh, lấy miệng bắt cô uống rượu, tình cảnh này giống như chín năm trước, lịch sử vừa lặp lại? Vũ Dung tập trung ý chí, muốn đào thoát khỏi nơi đáng sợ này, nhưng đối với chất cồn Tất Duy Lâm cho uống, sức mạnh của anh, cô dần dần mất đi ý thức, vô lực giãy giụa.

“Đừng”

“Nghe lời, uống thêm một ngụm nữa.” Anh cúi đầu, cho cô uống một ngụm rượu lớn hơn.

Vũ Dung thực đã lơ mơ, trước mắt như có mười Tất Duy Lâm, người nào cũng vươn tay tóm cô. Không đầy cô xuống vực sâu, cô nhắm mắt lại bất lực ngã vào trong lòng anh, cuối cùng chỉ mơ hồ nghe được một câu: “Trông đáng uống rượu của em vẫn là đáng yêu nhất”

Đáng yêu? Vũ Dung nghĩ rằng mình nghe lầm, câu này chắc chắn không phải do Tất Duy Lâm nói, trong từ điển của anh làm gì có tự nào như vậy.....

6. Chương 6

Chương 6

Ánh mặt trời buổi sớm chói mắt khiến Vũ Dung tỉnh giấc, cảm giác đầu choáng váng, toàn thân lại ê ẩm, khó chịu.

Hôm nay là thứ Bảy, theo lệ thường các buổi sáng thứ Bảy của cô đều giống nhau, thức dậy lúc tám giờ, xong rồi thẳng tiến vào phòng tắm.

Nhưng sáng nay có phần khác, vì có Tất Duy Lâm nằm ngủ bên cạnh.

Chuyện này hẳn là kì cục, hai người đã ở với nhau đến chín năm, vậy mà cô chưa bao giờ trông thấy bộ dáng khi ngủ của anh. Bởi bọn họ chỉ quấn lấy nhau trong bóng đêm, chưa lúc nào bật đèn, mà khi sáng dậy thì hoặc cô tỉnh dậy một mình, hoặc là đã thấy anh quần áo chỉnh tề, chuẩn bị ra khỏi cửa rồi. Bởi vậy, lần đầu tiên nhìn thấy anh ngủ bên cạnh với cô quả thực có phần lạ lẫm.

Cô trộm ngắm khuôn mặt đang say ngủ của anh. Cằm thả lỏng, lông mày không nhăn nhú, nét mặt thư giãn, trông thực như một người bình thường.

Nhưng đây chính là người đàn ông có khả năng thao túng hạnh phúc cuộc đời cô a.....

Cô khẽ lùi lại, không dám tiếp cận anh gần như vậy, nhưng trong lúc ngủ mơ Tất Duy Lâm vẫn không buông tha cô, chân tay anh vẫn đang níu giữ người cô. Mà mới cử động một chút, cô lại cảm thấy đau, tối hôm qua cô uống rượu hơi say, thành thử ra anh tha hồ tác quái tác quái, làm cho giờ phút này toàn thân cô suy kiệt.

Trong lúc ngủ mơ Tất Duy Lâm xoay người, thế là cả thân hình cao lớn đè lên cô, Vũ Dung hít một hơi, muốn đẩy anh ra nhưng không cách nào làm được.

“Nặng quá đi..... Làm ơn tránh ra.....” Cô thở gấp. Anh tựa hồ không nghe thấy, lại trở mình, lần này vùi mặt hẳn vào mái tóc của cô, toàn bộ trọng lượng đè lên người cô.

“Anh đứng lên đi!” tay cô đâm lên lưng anh. Tất Duy Lâm cuối cùng có phản ứng, mắt hé ra đáng điệu còn buồn ngủ, nhưng mà nhìn cô một cái, không nói không rằng lại nhắm mắt ngủ tiếp. Ông trời! Anh cố ý trừng phạt cô sao? Anh dựa vào cái gì chứ? Anh nghĩ anh là ai vậy a, Vũ Dung bắt đầu tức giận, không ngừng tìm cách vùng ra.

Tất Duy Lâm mở mắt, thản nhiên đe dọa: “Đừng lộn xộn, em muốn thêm lần nữa hả?”

Cô nhất thời không hiểu ý tứ của anh, mà rồi chợt nhận ra vẻ hưng phấn của anh, cô ngượng ngùng dừng lại ngay, cảnh giác nhìn.

“Anh..... Sao anh còn ở đây?” Cô rớt cục hỏi.

“Đây là nhà tôi.” Về mặt của anh như đang hỏi ngược lại cô.

“Nhưng trước kia anh luôn rời đi”

“Từ giờ sẽ không vậy nữa!” Anh quả quyết nói.

Trong mắt cô hiện lên vẻ hoang mang cùng lo sợ, không hiểu lí do gì anh lại thay đổi.

Anh cũng không buồn giải thích thêm, cứ thế đứng dậy, tránh cho cô chịu nặng tiếp. Cô chỉ vừa nhẹ nhõm thở ra, lại giật cả mình, hai người đều đang trần trụi, trong nắng sớm quả thực ... nhìn thấy không sót điểm nào.

“Anh định làm cái trò gì nữa?” Vũ Dung vội vã kéo gối che người lại.

“Là lâu rồi không được ngắm em.” Rồi cứ thế tự nhiên, anh giật cái gối khỏi tay cô.

“Không cần!” Cô có lẽ có thể trần trụi cùng anh trong bóng tối, nhưng bây giờ sáng trưng như vậy, cô không thể nào đơn giản mà thần phục anh nha. Đây chính là sự chấp nhất cố hữu của mỗi người, vì tận đáy lòng cô vẫn giữ một phần ngạo khí.

Tất Duy Lâm không tốn bao nhiêu sức lực liền kéo hai tay cô lên cao quá đầu, sau đó với tay lấy dây lưng trói tay cô lại.

“Anh.....” Cô hoảng sợ nhìn chằm chằm vào cử động của anh.

“Là em không nghe lời, mới phải làm vậy.” Anh nói không một chút áy náy.

“Anh là kẻ ác độc!” Cô nhắm chặt mắt lại, không muốn nhìn thấy ánh mắt đang sẫm soi thân thể mình.

Anh lùi ra xa một tí, chăm chú ngắm nhìn cô, qua một hồi lâu mới nói: “Em cũng chẳng khác gì chín năm trước cho lắm. Lạ thật.”

Vũ Dung không hiểu ý tứ của anh, mà cô cũng không muốn hiểu nữa. Anh thở dài một hơi, đôi môi cùng hai tay thong thả thăm dò những đường cong trên thân thể cô, như là muốn tận tình nhấm nháp cô, hưởng dụng cô.

Vũ Dung không thể khắc chế sự run rẩy của cơ thể, cô cố gắng thoát khỏi sợi dây lưng đang buộc trên tay, nhưng lại là lãng phí khí lực, hiện tại cô toàn thân đều suy yếu, so với trẻ con mới sinh chẳng khác gì nhau.

“Không cần như vậy.....” Cô vẫn tiếp tục kháng cự.

“Không cần loại nào, như vậy là như thế nào?” Môi anh chuyển tiếp sang ngực trái của cô, nhẹ nhàng hôn hôn liếm liếm khiến núm vú cô dựng lên, anh chính là dùng môi, đầu lưỡi cùng răng, nhưng mỗi một động tác nhỏ đều khiến cô run rẩy. Cô cảm giác được toàn thân nóng lên, như muốn ngắt đi, cảm giác hoàn toàn bất lực.

“Da em chuyển sang hồng rồi kia.”

Anh rất có hứng thú quan sát cô, nắng sớm trải lên làn da trắng tuyết của cô, nay vì bị kích tình lại chuyển sang màu phấn hồng, trừ bỏ hai gò má cô, môi cô, lỗ tai, gáy, ngực trước, còn những chỗ khác anh đều đã hôn qua nay chuyển sang màu hồng gợi cảm mê người.

“Đừng có nhìn tôi.....” Tuy rằng hai người đã thân cận nhiều lần, nhưng mà bị nhìn trắng trợn như vậy hỏi sao cô không thẹn.

“Vì sao không? Tôi muốn nhìn em thật kĩ, muốn thấy rõ lúc hai chúng ta hòa nhập làm một...” Anh nói là làm, cúi đầu hôn lần thân thể của cô, khiến cô thở gấp liên tục.

Lúc này, cô mới nhớ ra chuyện cực kì quan trọng, vội mở mắt nói: “Tháng này tôi chưa uống thuốc tránh thai.....” Bởi vì từ hôm thứ Sáu ác mộng, cô đã dùng uống thuốc, đâu ngờ lại còn hôm nay...

Anh dừng động tác, nhìn thẳng vào ánh mắt bối rối của cô, “Chuyện này có dùng cũng vậy, lẽ ra em nên nói với anh tối qua.”

“Không phải do anh cả sao, khiến cho tôi say bất tỉnh nhân sự!”

“Nếu đã vậy thì còn lo gì nữa?” Nói rồi anh tách hai chân thon dài của cô, nhẹ nhàng ấn thử.

Nhận ra ý định của anh, toàn thân cô đông cứng.

“Anh còn nói vậy được hả, thật sự có thể..... Lại còn có thể.....”

“Có khi nào em thụ thai rồi không?” Anh lại nói tiếp, “Nếu vậy thì sao nhỉ? Con của chúng ta nhất định sẽ hơn người.”

“Sẽ không có đứa nhỏ nào hết. Tôi không cần!” Cô ai oán lên tiếng.

Ánh mắt của anh trầm xuống, cả người bưng bưng, “Em không cần con của tôi sao? Em dám?”

“Tôi không muốn con mình trở thành con hoang như anh!” Cô nhin không được thốt ra.

Lời này thật sự chọc giận anh, bàn tay anh nắm lấy cổ của cô, “Từ nay về sau cấm cô nói mấy chữ đó, tôi tuyệt đối không để cho con mình không có lấy một danh phận!”

“Có thể sao... Anh đã kết hôn với Mang tiểu thư rồi.....”

“Cô ấy phải nhận đứa nhỏ này, còn không thì đừng nghĩ đến chuyện kết hôn với tôi.”

“Tôi càng không cần, đừng nghĩ đến chuyện đem con tôi cho người khác.....”

Lời cô chưa nói xong đã bị môi anh chặn lại, miễn cho cô việc kháng nghị. Tiến sâu vào cơ thể cô, lửa giận nay chuyển thành dục vọng, hết lần này đến lần khác phát tiết trong cơ thể cô, như muốn trừng phạt cô, muốn cô phải cầu xin anh tha thứ. Càng lúc anh càng tiến sâu, càng mạnh bạo.

“Không cho phép cô nói nhiều nữa. Nếu không, tôi sẽ tiếp tục trừng phạt cô.” Anh lại tiếp tục dùng lực...

Vũ Dung không nói tiếp được nữa, cô căn bản không thể suy nghĩ gì, mà hoàn toàn bị cuốn theo dục vọng của hai người. Đến khi cả hai cùng đạt đỉnh, mồ hôi anh nhỏ giọt trên người cô, còn tinh lực của anh đã nằm sâu trong cơ thể cô. Người anh trùm lên cô, hơi thở gấp gáp...

“Cô phải sớm sinh con cho tôi. Cả đời này cô chỉ có thể ở cạnh một người đàn ông duy nhất là tôi thôi, nghe rõ chưa?” Anh ôm chặt cô, không cho phép cô lùi lại, một phần của anh vẫn chôn sâu trong cơ thể cô.

Vũ Dung vô lực trả lời, dựa vào đầu vai anh thở dốc. Đây..... Cái này có phải là tư vị của việc làm tình vào buổi sớm không? Cô chưa bao giờ biết, thật sự đáng sợ, rất đáng sợ..... Bởi vì dưới ánh sáng mặt trời, cô thấy rõ mình hòa hợp với anh thế nào, bị anh thuần phục thế nào, làm sao còn có thể tự lừa gạt bản thân cô đây? Cơ thể cô phản bội ước muốn của cô rồi... Sau cùng Tất Duy Lâm cũng rút ra khỏi cơ thể cô, gỡ trôi cho cô.

Cô nghe rõ tiếng nước trong phòng tắm, tiếng anh bận áo quần, rồi bước chân dần xa, nhưng cô tuyệt không nhìn anh lấy một lần. Thẳng đến khi mặt trời đã chuyển hướng, cô mới lại sức để bước xuống giường, vệ sinh cơ thể, tẩy đi thứ mùi vị ân ái đang bám lấy cô, có điều, cảm giác nóng rực của chuyện đó trong đầu mình cô vẫn không thể xóa được.

Cô thay lại bộ đồ tối qua, cầm lấy túi xách, chuẩn bị rời đi. Nhưng mở cửa ra, phát hiện có hai người đàn ông mặc đồng phục vệ sĩ đứng đó. Vừa thấy cô, một trong hai người cất giọng hỏi: “Triệu tiểu thư có việc gì cần sao?”

“Tôi muốn về nhà.” Cô cố gắng giữ mình không run rẩy.

“Tất tiên sinh đã dặn, mời Triệu tiểu thư ở lại trong phòng, một lát nữa sẽ có đồ gửi đến, nhờ tiểu thư kiểm nhận.” Người đàn ông đó tiếp tục trả lời, giọng không có chút kiêu ngạo, cũng không có ý nịnh bợ.

“Tôi không thể làm gì khác sao?”

“Thật có lỗi, chúng tôi được dặn phải bảo vệ tiểu thư. Có gì xin đợi Tất tiên sinh về rồi bàn lại.”

Vũ Dung nhìn chằm chằm hai người vệ sĩ cao lớn, rốt cục quay đầu đóng cửa lại, trở lại phòng, thả mình xuống ghế sofa. Làm sao bây giờ? Cô giờ trốn đi đâu được đây? Có thể cầu cứu ai đây? Suy nghĩ hồi lâu, mà vẫn không nghĩ ra được cách nào.

Lúc này, cửa chính lại mở, một gã vệ sĩ đi vào nói: “Triệu tiểu thư, đây là đồ gửi cho cô.”

Vũ Dung đứng lên vừa thấy, mấy người khiêng đồ nhanh chóng đem một loạt các hộp giấy dần chất cao trong phòng khách. Chỉ một lát sau đã chất thành một cái núi nhỏ.

“Này..... Này mấy thứ này là gì vậy?” Vũ Dung khó hiểu hỏi.

“Là Tất tiên sinh gửi đến.” Mấy người khuôn vác đó cho cô biết như vậy.

Cuối cùng, nhóm khuôn vác chuyển vào một lồng sắt nhỏ, bên trong là con mèo con mà cô đang nuôi, cô cao hứng gọi: “Meo meo à!”

Vũ Dung tiếp nhận lồng sắt, rốt cục hiểu được bọn họ đã chuyển toàn bộ đồ đạc của cô vào đây, không cần hỏi cũng biết đây chính là chủ ý của Tất Duy Lâm.

“Chúng tôi mất một lúc lâu mới bắt được nó đó!” Một gã công nhân mỉm cười nói, rồi lập tức cùng những người khác rời đi.

Người vệ sĩ đóng cửa lại, trong phòng chỉ còn mình cô.

“Meo meo! Meo meo!” Con mèo nhỏ bắt đầu kêu, vừa tò mò vừa sợ hãi với cảnh trí xung quanh.

Phòng này rất lớn, nhưng trống rỗng. Đây là nhà giam của cô sao? Vũ Dung nhìn bốn phía tự hỏi.

Không, cô không cô đơn. Vũ Dung mở ra lồng sắt làm cho con mèo nhỏ tự do, nghĩ rằng ít nhất cô còn có mèo con làm bạn, bằng không chắc cô nổi điên. Bận rộn đến trưa, cô đã sắp đặt xong đồ đạc của mình, bắt đầu nghĩ xem tương lai sau này thế nào. Có lẽ cô sẽ phải ở đây một thời gian, mà nếu như vậy, cô phải tìm hình phương thức để sống tiếp thôi, bất kể Tất Duy Lâm có phản ứng gì. Đến lúc chiều tối, cô gom hết mấy hộp giấy lại, mở cửa nói với hai gã vệ sĩ.

“Hai anh không cho tôi ra ngoài, vậy thì đem vứt hộ tôi mấy hộp giấy này vậy.”

Hai gã vệ sĩ ngậy ra một lúc, không nghĩ tới cô đưa ra yêu cầu đó, rốt cục, một trong hai gã ho khan, ngần ngại trả lời: “Được thôi.”

“Còn nữa, tôi muốn mua mấy thứ này.” Cô đưa ra một cái danh sách cho người vệ sĩ kia.

“Mua đồ nữa sao?” Người vệ sĩ nghi hoặc hỏi lại.

“Tôi đói rồi, muốn nấu bữa tối, còn cần một ít vật dụng hàng ngày nữa. Tiền thì hai anh hỏi Tất tiên sinh.” Cô nói không một chút hổ thẹn, dù sao chính là Tất Duy Lâm ép cô.

“Chúng tôi sẽ hỏi ý của Tất tiên sinh.” Người vệ sĩ lập tức đáp ứng.

“Cám ơn.”

Khoảng một giờ sau, người vệ sĩ nhấn chuông cửa, rồi đem những thứ cô cần đưa vào. “Đây có phải những thứ cô cần không?”

“Đúng vậy, rất cảm ơn anh.” Vũ Dung khẽ cười với họ, dù rằng vẻ mặt họ hoàn toàn cứng ngắt. Mặc kệ họ đi, tóm lại cô đã có định liệu của mình để tự lo cho cuộc sống sau này rồi.

Cô bật radio, chuyển tới kênh nhạc Đài Bắc mà cô yêu thích, nghe nhạc có thể làm cho cô tâm tình bình tĩnh trở lại, một bên là mèo nhỏ, bắt đầu làm bữa tối. Nói ra cũng lạ, với một chuyện đã kích như vậy, mà cô không oán trời oán đất, không khóc lóc thảm thương, lại có thể cứ thế bình thản tiếp tục sống à?

Có lẽ chín năm sống cuộc sống không giống một người bình thường cô đã học được bài học tự thích nghi, tự điều chỉnh, học cách đối mặt sự thật. Nếu không, hỏi làm sao cô tồn tại đến bây giờ đây?

Đến lúc làm xong bữa tối, con mèo nhỏ đã cắn tờ giấy của cô, trốn vào dưới gầm bàn. Vũ Dung mỉm cười, nhóc mèo này rất thích chơi trò này, nó ưa cấp đồ vật này nọ, rồi giấu cho cô không tìm ra. Vì thế cô ngồi

xổm xuống nhỏ giọng gọi, “Meo meo à, đừng đùa nữa!” Con mèo nhỏ luồn qua luồn lại, cô cũng bò theo trên mặt đất, cùng nhóc mèo chơi trò trốn tìm của nó.

Lúc này, cửa phòng mở ra, nhưng mà Vũ Dung không biết, vẫn tiếp tục chơi cùng nhóc mèo búng bình.

“Meo meo, trả lại cho chị! Đừng nghịch nữa!” Cô vớ tay bắt, nhưng mèo con đã kịp chạy thoát rồi.

Đây chính là cảnh tượng mà Tất Duy Lâm trông thấy khi bước vào phòng. Trên bàn đầy các món ăn nóng hổi. Dưới bàn là con mèo trắng nhỏ, bò cạnh đó là một người con gái đang mặc tạp dề.

Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ thấy cảnh này trong đời. Trong ấn tượng của anh, nhà của anh luôn im lặng, lạnh lẽo, không bao giờ có tiếng mèo, càng không có âm nhạc. Trong ấn tượng của anh, Vũ Dung là người phụ nữ quật cường, mạnh mẽ, không biết nhẹ nhàng tươi cười, càng không có chuyện quì rạp trên mặt đất mà đùa giỡn. Mà nay, mọi điều anh nghĩ đều đã bị phá vỡ, anh trừng mắt nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết phải phản ứng thế nào.

“Meo meo! Meo meo!” Con mèo nhỏ nhận thấy có người lạ, cảnh giác kêu lên.

Vũ Dung nhìn lại liền thấy Tất Duy Lâm đứng phía sau! Anh cầm trong tay cặp tài liệu, trên người mặc bộ đồ tây màu xám tây trang, mắt đeo kính, thoạt nhìn chính là dáng vẻ của kẻ làm chủ. Nhưng cô thì sao đây? Đeo tạp dề Kitty, quỳ rạp trên mặt đất cùng con mèo nhỏ chơi đùa! Ông trời, xem ra trận chiến này cô chưa đấu đã thua!

Tất Duy Lâm chú ý đến dáng người đang bò của cô, cặp mông nhếch lên, đường cong lộ rõ, lập tức cơ thể anh có phản ứng a. Đáng chết! Anh cũng không biết là anh muốn cô mấy trăm, mấy ngàn lần nữa, cơ thể anh vẫn có thể dễ dàng phản ứng vì cô như vậy!

Vũ Dung trên mặt đỏ bừng, vội vàng nhồm dậy, không biết phải nói gì.

Xem dáng điệu cứng ngắc của anh có lẽ trong lòng đang rất kinh hãi. Mà cô tự nhiên chơi đùa như vậy trong phòng của anh hẳn không phải là dáng điệu của loại tình nhân mà anh mong muốn rồi.

“Meo meo! Meo meo!” Con mèo nhỏ đi đến cạnh Vũ Dung.

Cô ôm nó vào lòng, nhẹ giọng an ủi. Anh chết sống trừng mắt nhìn con mèo con đang làm nũng kia, ghen tị nó có thể ở trong lòng cô như vậy, lại còn được cô ngọt ngào trấn an. Trời đất! Anh đụng trúng cái gì rồi mới chuyển sang ghen tị với động vật nha.

Vũ Dung cũng không hiểu được cái trừng mắt của anh, tại sao lại khó chịu với một con mèo con chứ? Chẳng lẽ là không thích mèo sao?

Hai người trầm mặc có chút xấu hổ, chỉ có âm nhạc tiếp tục du dương, mà kia lại vô tình đang phát tác phẩm nhạc kịch “Miêu” của Lạc Y Vi.

Tất Duy Lâm đảo mắt quanh phòng, phát hiện có một số thay đổi, như là có thêm bức tranh trên tường, rồi lại có bình hoa sứ trên ngăn tủ, trong không khí lại thoảng mùi thơm nhẹ...

Vũ Dung nhìn cách anh đánh giá xung quanh, tin rằng anh sắp nổi giận, vội vàng mở miệng giải thích: “Là do anh cho đem hết đồ của tôi đến đây, cho nên...”

Anh nhún vai, không bình luận, ánh mắt chuyển đến thức ăn trên bàn. Vũ Dung chống hai tay xuống đất nhanh chóng đứng dậy, “Anh muốn ăn à? Dù sao cũng đều là tiền của anh...”

Làm ơn đi, cô nói cái gì vậy? Cô có phải hay không khản trương quá đó? Anh một câu cũng chưa nói, cô lại mở miệng mời anh cùng nhau ăn cơm? Cái này không phải chính là lời nói của một tình nhân sao? Nhưng mà trông thần sắc ghê gớm của anh, cô khó mà không bị rối loạn.

Tất Duy Lâm nhìn cô một hồi lâu, cô còn tưởng rằng anh đang định buông lời châm chọc, nhưng không nghĩ anh lại bỏ cặp tài liệu, ngồi luôn xuống bàn ăn, có điều chỉ ngồi nhìn, tự trên bàn vẫn chưa có bát đĩa gì.

Vũ Dung ngây ra một lúc, mới nhớ ra đi lấy thêm chén cơm. Cầm hai chén cơm, hai đôi đũa đặt xuống bàn, xong cô ngồi xuống phía đối diện với anh.

Tất Duy Lâm bắt đầu dùng cơm, anh ăn thật sự chậm, cắn từng miếng rất nhỏ theo kiểu ăn cơm cũng là chuyện rất nghiêm túc phải làm.

Vũ Dung cũng có phần cảm thấy khó nghĩ. Lúc trước cô học nấu ăn là vì chuẩn bị cho giấc mộng gia đình của riêng cô, hy vọng cô có thể tự tay nấu cho chồng, cho con cô ăn. Không ngờ kẻ đầu tiên thưởng thức tay nghề của cô, lại là người đàn ông độc ác này.

Cô ngẩng đầu nhìn lên anh vài lần, kỳ thật đây cũng là lần đầu tiên cô thấy bộ dáng ăn cơm của anh. Hai người quen biết đến chín năm, vậy mà đây là lần đầu tiên cùng nhau ăn cơm, không phải là ngớ ngẩn sao.

Trong lúc ăn cơm, hai người cũng không nói gì với nhau, không gian tràn ngập tiếng nhạc êm ái phát ra từ radio. Lúc này nhóc mèo lại nhảy lên bàn “Meo meo! Meo meo!” kêu vài tiếng, hướng Vũ Dung xin ăn.

Vũ Dung cẩn thận liếc nhìn Tất Duy Lâm một cái, thấy anh không tỏ thái độ gì, liền đưa cho nhóc mèo miếng thịt bò, rồi lại miếng cá. Mèo nhỏ thế là được ăn sung sướng rồi.

Nhưng mà nhóc mèo này ăn chưa đã, vụt cái sà sang chỗ Tất Duy Lâm ngoạm luôn con tôm trong chén của anh.

“Meo meo à!” Vũ Dung kinh ngạc gọi nhỏ, sợ rằng Tất Duy Lâm sẽ nổi sùng lên mất!

Nhưng chính anh cũng kinh ngạc nhìn con mèo nhỏ, thực ra là anh quá bất ngờ chứ không phải là tức giận. Đời này anh chưa từng nuôi thú cưng, chẳng biết phải cư xử thế nào nữa.

“Meo meo! Em không được leo lên bàn. Lại đây!” Vũ Dung nắm gáy nhóc mèo thả xuống đất.

Mèo con ngoạm được đồ ăn rồi, nên chẳng buồn quay đầu lại, chạy biến vào góc.

Vũ Dung lo lắng nhìn sang chỗ Tất Duy Lâm, phỏng đoán xem anh có ý gì, có điều mày của anh không hề nhú lên, miệng lại có nét cười. Hả, cười sao? Đây đâu phải là biểu tình thông thường của anh, hay là anh bị con mèo làm ất bình tĩnh luôn rồi?

Vũ Dung tiếp tục yên lặng ăn cơm, cũng không hiểu được rốt cuộc mình đang nhai cái gì.

Ăn cơm xong, Tất Duy Lâm cầm cặp tài liệu, không nói một lời bước thẳng sang phòng làm việc. Hiển nhiên là anh phải quay lại công việc. Anh là người nghiện công việc, lúc nào cũng chỉ nghĩ đến công việc. Trước đây thi thoảng cô ở lại đây vào tối thứ Sáu, nửa đêm tỉnh lại thấy có ánh đèn ở phòng làm việc, lại thấy anh đang gõ máy tính hoặc nói chuyện qua điện thoại. Cô nhìn theo bóng anh, khẽ lắc đầu, tự mình thu dọn chén đĩa trên bàn. Sau khi không còn gì để làm nữa, lấy hết dũng khí đi đến thư phòng, gõ cửa.

Anh ngẩng đầu, lông mi không chớp, tựa hồ muốn hỏi có việc gì?

“Tôi..... Tôi cần đi ra ngoài ngày mai, nếu anh muốn cho người đi theo cũng được. Tóm lại, tôi không muốn bị nhốt trong này.”

Anh gật gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. Xem ra anh vẫn còn một chút lý tính trong người, Vũ Dung cảm thấy yên tâm rồi, nên nói nốt yêu cầu của mình, “Còn nữa, thứ Hai tuần sau tôi phải đi làm, tôi không thể không đi làm.”

Anh cũng không có ý kiến, tiếp tục gật đầu. Yêu cầu đưa ra được thuận lợi chấp nhận, Vũ Dung không cần nói gì thêm, xoay người rời đi.

Lúc này, Tất Duy Lâm mới nói, “Chỉ có một điều kiện, không được đi tìm người đàn ông kia.”

Bóng lưng cô cứng lại, cả người trầm mặc, nhưng cô hiểu mình không có lựa chọn nào.

Nhà có năm phòng, cô tìm thấy phòng dành cho khách, liền đem đồ đạc, máy tính của cô vào, biến nó thành phòng làm việc của cô. Có điều cô không dám đổi phòng ngủ, sợ Tất Duy Lâm tức giận sẽ phá luôn cả gian phòng này của cô.

Vì thế, cô ở trong phòng làm việc của mình, vừa đọc sách vừa nghe nhạc. Nhóc mèo quây một nằm bên người cô ngủ ngon lành, phát ra tiếng thở khò khè.

Cảm giác này thật giống như lúc cô đang ở nhà, chỉ khác là cách một vách phòng là người đàn ông nguy hiểm đang tìm cách nhốt cô, là kẻ đã uy hiếp cô bao lâu nay. Mãi đến mười một giờ, cô mới buông sách, quay lại phòng ngủ để tắm, xả đầy nước ấm vào bồn.

Cái bồn tắm này thực tuyệt, có thể bơi lội hoặc lặn xuống nữa, chỉ là tắm một mình thì có phần cô đơn. May là cô cũng quen rồi, dù sao cô cũng độc thân hai mươi bảy năm rồi. Bây giờ dù rằng bị kẻ kia giữ chặt bên người, nhưng cuộc sống cô cũng chẳng mấy đổi khác.

Trong lúc Vũ Dung ngâm mình trong bồn nước ấm, Tất Duy Lâm lặng lẽ đi vào phòng ngủ. Nơi này anh đã ở đến mười năm, cũng phải nói là nơi thân thuộc rồi, nhưng nhìn thấy mấy đồ dùng của nữ giới trên bàn, trong phòng lại thoang thoảng hương hoa, tủ quần áo ngoài đồ của anh, giờ lại còn một loạt các kiểu nữ trang khác nhau. Tất Duy Lâm ngồi xuống giường, cảm thấy chưa kịp thích ứng với các thay đổi như vậy quanh mình.

Rốt cuộc vì sao anh lại bắt cô về đây ở cùng chứ? Là vì cô đòi chấm dứt sao? Là vì thấy cô cùng người đàn ông khác thân cận sao? Là vì cô ở trước mặt anh lần đầu tiên khóc sao? Hay đây chỉ là kết quả của một quan hệ đã trở thành thói quen dài chín năm? Đầu óc anh vốn rất nhạy, vậy mà giờ nghĩ không ra đáp án. Mà nghĩ mãi không ra, thôi thì đợi nói chuyện lại xem.

“Meo meo! Meo meo!” Con mèo nhỏ đi vào trong phòng, lượn qua lại quanh chân anh mấy vòng.

Anh cúi đầu nhìn con vật màu trắng nhỏ bé, vươn tay vuốt nó mấy cái. Trước nay anh chưa từng làm vậy với mèo, nhưng mà cảm giác vuốt ve này cũng không tệ lắm.

Từ phòng tắm truyền ra tiếng khóa nước, anh bất chợt thấy nhộn nhạo trong người, như là bị dẫn dụ đi thẳng đến cạnh cửa phòng tắm, lặng lẽ đẩy cửa ra, đập vào mắt một thân ảnh trắng nõn đang ngâm mình trong nước.

Bởi vì bề thật sự quá lớn, Vũ Dung cảm thấy rất thích thú, ngụp lặn trong nước, chơi trò chơi của chính mình. “Thích thật” Cô ngụp lặn một lúc, lâu lâu trồi đầu lên, thở phì phò.

Nhưng ngay khi cô đưa tay vén lại tóc, thì trông thấy Tất Duy Lâm đang đứng ở cạnh bồn tắm, tia sáng trong mắt thể hiện sự tò mò nghiên cứu, như là rất ngạc nhiên trước hành động của cô.

Hai má Vũ Dung lập tức đỏ lên “Anh làm sao vào đây được?” Mà lại còn nhìn lên cô nữa!

Anh ngồi xổm xuống cạnh bể bơi, ngón tay lướt nhẹ trên làn nước ấm, “Vì sao không thể? Phòng ngủ là của tôi, phòng tắm cũng của tôi,” rồi ngón tay anh lướt qua bờ vai ướt của cô, “Em cũng là của tôi.”

Nghe cách nói của anh, cô cảm thấy rất tức giận, nhưng mà không thể phản bác được.

Nhìn vẻ phụng phịu không đồng tình của cô, khóe môi anh hiện lên nét cười, “Ngâm mình ở đây có vẻ thoải mái.”

“Anh lúc nào cũng có thể mà.”

Anh lắc đầu, “Từ trước tới nay chưa từng, không có thời gian, mà cũng không có cảm hứng.”

À đúng rồi, cô nhớ lại mấy năm qua mỗi lần anh vào phòng tắm, cô đều nghe tiếng cửa vòi hoa sen, chưa từng thấy anh tắm trong bồn tắm. Nhìn anh giờ phút này vẻ mặt có chút cô đơn, không giống anh bình thường, cô cũng không hiểu được vì sao, nên đành mở miệng hỏi: “Anh định vào ngâm sao?”

“Em đang mời tôi đó hả?” Ánh mắt anh bắt đầu có tia ám muội.

Vũ Dung thật muốn tự cắn lưỡi mình, tại sao lúc nào cô cũng nói chuyện không suy nghĩ vậy trời? Bình thường đâu có vậy, mấy ngày nay bị cái gì rồi a? Từ lúc ở cùng anh dưới một mái nhà, có vẻ trí lực cô bị thui chột rồi.

“Tôi không hề có ý này!” Cô vội vàng lắc đầu, “Tôi tắm xong rồi, tôi sẽ lên ngay. Anh từ từ ngâm mình nha!”

“Nhưng là... ở một mình trong này có chút cô đơn...” Anh lại cố ý nói như vậy.

“Chuyện đó không có cách giải quyết a!” Cô vừa nói vừa nhún vai mình sâu xuống dưới nước.

“Thực ra là có biện pháp.” Anh đứng lên, bắt đầu cởi quần áo. Vũ Dung bối rối nhìn anh, lưng cô đã chạm vào cạnh kia của bồn tắm, cô muốn trốn, nhưng làm gì có chỗ mà trốn.

“Anh thực sự muốn tắm bồn sao? Kỳ thật..... tắm bồn cũng không hay lắm đâu, tôi nói thật đó... nếu anh ngủ quên trong này thì sẽ bị cảm lạnh...” Cô bắt đầu nói năng lộn xộn nữa thì phải.

“Thử mới biết được.” Rốt cục, anh đã bước xuống, hai tay khoát hai bên cạnh bồn tắm, tỏ vẻ rất hài lòng, “Quả thật rất thoải mái.”

“Ách.....” Cô cố gắng vươn mình bắt lấy khăn mặt, “Anh từ từ ngâm nha, tôi đi ra trước.”

Cô vừa đứng lên khỏi mặt nước, dùng khăn bao quanh mình, nhanh chóng đi ra khỏi bồn tắm, nhưng mà Tất Duy Lâm còn nhanh hơn, hai tai kéo sau lưng cô, lúi trố lại.

“Đừng như vậy!” Cô nhin không được kêu lên sợ hãi.

Anh từ phía sau ôm lấy eo cô, giữ cô ngồi trên đùi anh, dựa vào lưng cô nói khê bên tai: “Là em mời tôi mà, sao chưa lắm trợn lại bỏ chạy rồi?”

“Tôi..... Tôi.....” Vũ Dung nói không ra lời, xung quanh hơi nước bao phủ, anh bắt đầu vươn tay sờ soạng khắp người cô, đôi môi anh như có lửa nóng đánh dấu lên người cô. Nước trong bồn tắm hình như cũng muốn sôi lên, làm cô không khỏi hoảng hốt, suy nghĩ trong đầu bắt đầu hỗn loạn.

“Buông ra..... Làm ơn.....” Cô cũng sắp khắc chế không được chính mình rồi a.

Anh khê cắn vành tai của cô, không hề có ý định buông cô ra, “Nơi này quả thật là rất hay, về sau tôi sẽ thường đến hơn, mà hiển nhiên là cùng với em rồi.”

“Tôi..... Tôi không cần đâu!” Cô nhanh chóng cự tuyệt.

Anh lấy hành động đáp lại, ngón tay thô ráp khê mơn trớn làn da non mịn của cô, tạo cho cô loại cảm giác khó tả. Rồi dần bắt đầu hôn xuống phần lưng trắng trẻo của cô, hai tay lướt xuống vòng eo nhỏ, đẩy cô khê dựa vào thành bồn tắm. (hix, sắc máu mũi với 2 anh chị này. Cam à, sao em để cho ss edit cái chap khủng thế này hả???)

“Anh..... Anh còn muốn gì nữa?” Cô đã cảm nhận được của anh đang nóng rực dán vào lưng cô, khiến cô không nhin được run run đứng lên.

“Tôi cũng nghĩ giống em vậy!” Dứt lời, anh liền từ phía sau thật sâu tiến nhập cô, mỗi một lần động tác đều kịch liệt, bọt nước không ngừng văng tung tóe, như là còn cổ vũ cho giây phút thăng hoa của hai người. (Cammmmmmmmmmmmmmmmm, sau lần này ss phải kiểm duyệt file em đưa trước, ko nhận xằng nữa. Huhuhu >”””<>

<>“A.....” Cô nhin không khê kêu lên, nhưng rồi nhanh chóng cắn chặt môi, giữ mình im lặng.

<>Anh vẫn muốn tra tấn cô, làm cho cô không ngừng thở dốc. Cô tựa hồ càng lúc càng không thể khống chế chính mình, vì anh bên cạnh quá mãnh liệt, cô dần cũng hòa cùng nhịp điệu... (TT_____TT trời ơi bao giờ 2 anh chị này mới xong đây)

<>“Nữa không?” Anh cố ý hỏi.

<>“Không cần, không cần.....” Cô đương nhiên như vậy trả lời.

<>“Em không cần, tôi lại muốn?” Anh lại tăng cường nhịp độ cùng sức mạnh, không ngừng qua lại giữ lấy cô.

<>Cuối cùng, cô đầu hàng, đến một lúc anh cũng thỏa mãn, thân hình hai người chìm trong làn nước ấm áp. Vũ Dung cơ hồ không thở nổi, cô nhắm mắt lại thở gấp, toàn thân như thể muốn tan chảy.

<>“Em làm sao vậy? Không phải em rất thích tắm bồn sao?” Anh vừa hỏi vừa vén tóc của cô. Anh ta biết rõ mà còn cố hỏi (đồ dày mặt – lời của người edit), cô trừng mắt nhìn anh, rồi liếc thêm cái nữa, nhưng hành động của cô lại làm cho anh cười.(Thằng cha này biến thái quá thể, tắm với xxx khác nhau một trời một vực nha. Một cái là tận lực thư giãn, một cái là tận lực ... vận động, cho xin đi >”<>

<>“Thật là đứa trẻ đáng thương.” Nhìn bộ dạng vô lực của cô, hình như tâm tình anh càng tốt. Anh cúi xuống giữ lấy cô hôn thật sâu, làm cô hoa mắt váng đầu.

<>Rốt cục, anh ôm lấy cô đi ra khỏi phòng tắm, đặt cô lên giường, cẩn thận lau khô bọt nước trên người cô. Lúc này cô đã mệt đến cực điểm, vừa chạm gối là chìm vào giấc ngủ. (Về khoản này người edit có phần không hiểu được, tại sao kẻ vận động nhiều là nam giới mà cuối cùng nữ giới lại mệt mỏi đến vậy, còn kẻ kia vẫn cứ phây phây?!)

<>Mà khi cô vừa nhắm mắt, cảm giác anh còn hôn lên khắp gương mặt cô, lại còn nói một câu: “Cám ơn lời mời của em.”

<>Ai! Cô chọc phải cái gì đây?

7. Chương 7

Chương 7

Sáng sớm Chủ Nhật, Vũ Dung mệt mỏi tỉnh lại đã không thấy Tất Duy Lâm đâu. Đi rồi sao? Cô cảm thấy trong lòng nghi hoặc, mà ít nhiều cũng hụt hẫng. Rồi cô nghe thấy có tiếng động từ phòng làm việc, có tiếng gõ bàn phím, có tiếng máy in, còn có tiếng của máy fax, cứ như thể có cả đoàn người máy đang xoay vần trong đó.

Xem ra anh ta chính là loại người tham công tiếc việc! Ngoài ăn cơm, ngủ nghỉ, rồi đi tắm, còn thì anh ta chỉ cắm đầu vào công việc. Người khác hẳn thấy cuộc sống của anh ta quá bi thảm, nhưng bản thân anh ta thì chẳng cảm thấy chuyện đó.

Vũ Dung vươn vai, vận động cơ thể một chút, rồi xuống giường thay vào một bộ đầm mát chuẩn bị đi chơi. Cô không hề có ý định làm việc vào Chủ Nhật như kiểu của Tất Duy Lâm, cuộc sống như vậy quá nhàm chán. Mà anh ta là kẻ có địa vị cao, có gì phải cực khổ như vậy? Vũ Dung vừa nghĩ, vừa đi đến cửa chính để mang giày, đột nhiên, có ai đó kéo bả vai cô.

Cô sợ đến thất kinh, xoay lại gặp ngay vẻ mặt khó chịu của Tất Duy Lâm.

“Em định đi đâu?” Giọng hỏi của anh y như kiểu tra khảo phạm nhân vậy. Cô hít một hơi, cố gắng tỏ ra bình thường, “Hôm qua đã nói với anh rồi, em muốn đi ra ngoài... Đi không lâu, anh có thể cho người đi theo. Hôm qua anh đã đồng ý rồi mà.”

Về mặt anh có vẻ dịu lại, anh nhìn thẳng vào mắt cô một lát rồi nói: “Chờ em một chút.”

Rồi xoay người đi vào thư phòng, 2 phút sau thể nào đó lại đi ra, điểm khác biệt chính là chiếc áo khoác màu đen bên ngoài bộ âu phục.

Anh không nói tiếng nào, mở cổng chính đi ra, bên ngoài đã không còn tay vệ sĩ nào. Vũ Dung bắt đầu nghĩ có lẽ chỉ cần Tất Duy Lâm có ở cạnh cô thì nhóm vệ sĩ sẽ được cho nghỉ.

“Đi thôi!” Anh nhấn nút mở thang máy.

“Đi đâu? Hôm nay anh cũng đi làm sao?” Cô ngậy ngốc hỏi.

Hai người đi vào thang máy, anh bấm nút đi xuống tầng hầm, “Hôm nay không đi làm.”

“Vậy anh muốn đi đâu?” Cô không nghĩ ngợi gì hỏi tiếp, đột nhiên thấy mình đang hỏi như một bà vợ. Anh đi đâu thì liên quan gì đến cô? Hơn nữa cả hai cũng đâu có cùng đường.

Nhưng câu trả lời của Tất Duy Lâm làm cô vô cùng kinh ngạc: “Em định đi đâu, chúng ta sẽ đi chỗ nào?”

“A?” Cô ngậy dại, anh đang nói cái gì a?

Cửa thang máy mở ra, anh gần như lôi cô đến chỗ xe đang đậu.

“Em muốn đi đâu hả?”

“Em nghĩ..... Em có thể tự đi được.”

Anh lắc đầu, đẩy cô vào xe “Phải có người đi theo em mới được.”

“Không phải đã có vệ sĩ sao?”

“Anh cho họ nghỉ rồi.” Anh ngồi vào phía tay lái, thắt dây an toàn. Thấy cô vẫn còn ngơ ngác, liền quay sang thắt dây cho cô luôn. Tay anh còn mơn trớn bộ ngực của cô, tuyệt không để ý đến phản ứng của cô, anh hoàn toàn coi cô là vật sở hữu của riêng anh.

Lúc này cô mới tỉnh ra, “Em... Không cần anh đi cùng đâu!” Mà nói xong cô vội bịt miệng, cô chọc anh giận mất thôi!

Quả nhiên, ánh mắt của anh tối sầm lại, hai tay giữ chặt bả vai của cô, “Em vừa nói gì? Nói lại lần nữa xem!”

Vũ Dung cắn nhanh môi dưới, không dám hé răng, cô không thể không thừa nhận rằng cô sợ anh, luôn luôn rất sợ anh.

Nhưng cơn giận của anh tự nhiên biến mất, anh thở dài, buông vai cô ra, xoa ngón tay lên phiến môi của cô, không cho cô ngược đãi chính mình. “Nói anh nghe! Em muốn đi đâu?”

Nhìn anh bây giờ, cô hồ nghi anh thực sự muốn đi cùng cô sao? Chuyện này thực là... Khổ thân!

“Nói mau!” Tính nhẩn nại của anh quả là ít ỏi.

Cô bất mãn trả lời: “Em... em muốn đi công viên chơi.”

Anh đột nhiên bị kích động với câu trả lời của cô. Hai gò má trắng nõn của cô ửng hồng, giống như cô vừa làm chuyện gì ngu xuẩn lắm vậy. Kì quái, đi công viên thì có gì đâu mà cô phản ứng như vậy? Trong con mắt hoài nghi của anh, việc này hình như có gì đó gian trá.

Hai người im lặng một lát, rốt cục anh gật đầu, “Vây đi công viên.”

Nói xong khởi động xe, lái ra khỏi bãi đỗ. Vũ Dung trộm nhìn sang, gương mặt anh nhìn nghiêng vẫn giữ vẻ nghiêm trang khó gần lạnh lẽo. Nhưng vì sao anh muốn cùng cô đi công viên chứ?

Vũ Dung nghĩ mãi không ra lí do hợp lý, cô thấy chuyện này có gì đó không bình thường nhưng lại không thể nói rõ là không bình thường chỗ nào.....

Xe đến cổng lớn của công viên, đã có rất nhiều gia đình, các cặp tình nhân, và trẻ con đang chơi đùa, không khí tươi vui và hòa thuận. Chỉ có hai người bọn họ có vẻ lạc lõng, Tất Duy Lâm mặc cả bộ âu phục màu đen, tay dắt túi quần, vẻ mặt lạnh lùng, thật không có vẻ gì là đi chơi công viên.

Nhưng họ vẫn đi, ngắm nghía cây cối xung quanh trong yên lặng. Đi qua hết nhà kính, lại đến thác nước nhân tạo, rồi lại đi dọc bên thảm cỏ. Hồi đầu Tất Duy Lâm bước đi rất nhanh, Vũ Dung còn đang ở khu vực đầu tiên nấn ná nhìn ngắm những loài hoa lạ, thì anh đã đến tận đầu bên kia rồi. Cô ngẩng lên không thấy anh đâu, lập tức dáo dác nhìn kiếm xung quanh, trông như thể đứa trẻ con bị lạc.

Cái lúc Tất Duy Lâm quay lại tìm cô chính là nhìn thấy bộ dáng lạc lõng yếu đuối của cô, lòng anh đột nhiên chấn động.

“Anh ở đây.” Anh đi đến bên cạnh cô, kéo cánh tay bé nhỏ. Mà kì lạ hơn nữa, trong lòng anh lúc đó không ngừng vang lên tiếng nói Anh ở ngay đây thôi, sẽ không đi đâu xa, sẽ không bỏ rơi em, sẽ luôn ở cạnh em... Anh thực có ý này với cô sao?

Vũ Dung bừng tỉnh, ngơ ngẩn nói nhanh: “Ừm!”

Ánh mắt của anh vẫn gắn chặt trên gương mặt cô, như thể đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô, bị nhìn chăm chú như vậy cô thấy ngượng, đành phải quay lại với đám cây cỏ xung quanh.

Từ sau đó, anh đi chậm lại hẳn, cô dừng thì anh dừng, mà lúc cô mệt anh cũng sẵn lòng cùng ngồi xuống ghế cho cô nghỉ mệt.

“Có thể ngồi nghỉ chút không?” Cô ngần ngại hỏi anh, bởi hai chân của cô mỏi đi hết nỗi rồi.

Anh không trả lời, ngồi luôn xuống cái ghế sơn bầy sắc cầu vồng ngay cạnh.

Vũ Dung có điểm kinh ngạc, lại có điểm cảm kích, thôi kệ anh nghĩ gì, cho cô ngồi nghỉ là tốt rồi.

Gió nhẹ nhàng lùa qua tán lá, ánh mặt trời lấp lánh chiếu sáng mọi vật, đây là một trong những ngày hiếm hoi giữa mùa đông có được ánh nắng ấm áp.

Vũ Dung ngẩng đầu, nhìn bầu trời xanh thẳm, hít vào mùi thơm cây cỏ, cô thích nơi này, ở đây cô có thể thả lỏng mình, quên đi những nỗi bất an trong lòng. Nhưng vì bên người bây giờ là Tất Duy Lâm, cô lại thấy bồn chồn.

Từ lúc nói câu “Anh ở đây” xong, anh trở nên trầm mặc, không biết là do quá nhàm chán hay sao nữa. Thế nên cô thật cẩn thận liếc sang anh một cái, phát hiện ra anh nhắm mắt như đang ngủ. A, vậy là sao? Ngay lúc Vũ Dung đang kinh ngạc, thân hình anh đột nhiên nghiêng sang phía cô, rồi đầu anh tựa hẳn vào vai cô, mắt vẫn nhắm! Vũ Dung chấn động, vốn cô còn tưởng anh đang chán ngán đến chết, chẳng ngờ anh lại dựa vào cô mà ngủ! Khi anh nhắm mắt, vẻ kiêu ngạo trong đáy mắt chẳng còn, vẻ ủ dột nơi khóe mắt cũng biến mất, nhìn anh lúc này trẻ hơn đến năm tuổi, gương mặt chỉ có một vẻ an tường bình tĩnh mà thôi.

Vũ Dung chưa bao giờ nghĩ anh còn có loại vẻ mặt này, trong lòng cô đột nhiên thấy cảm động. Anh nhất định là quá mệt mỏi, làm việc nhiều như vậy mà, khó trách... Nhìn anh đang dựa vào mình mà ngủ, cô không nhẫn tâm đẩy ra, thôi ngồi nghỉ một lát nữa cũng được.

Chỉ là cô thật không dám tin giữa hai người bọn họ còn có thể có những giây phút bình thản, hòa hợp thế này! Vũ Dung nhắm hai mắt lại, cho phép chính mình tạm thời quên hết thấy.

Qua không biết bao nhiêu lâu, khi mà Vũ Dung tỉnh lại, cô phát hiện Tất Duy Lâm đang ngắm nhìn cô. Anh thức dậy lúc nào không biết, bây giờ chuyển thành cô dựa vào lòng anh.

“Anh.....” Cô hé mở đôi môi, mà không biết nói gì.

Anh vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, như thể chuyện hai người bọn họ dựa vào nhau như vậy là chuyện hết sức bình thường.

Tay anh vòng ôm bả vai cô, còn cô thì lại dựa hẳn vào ngực anh, trên cao là bầu trời mùa đông xanh biếc, cây cối rực sáng xung quanh. Mọi việc thực không cần lý do mà cứ đơn giản thế xảy ra.

“Tĩnh chưa?” Ngữ khí của anh cũng bình thản như vẻ mặt của anh vậy.

“Ách.....” Cô chỉ phát ra được một tiếng nhỏ như vậy.

“Em còn muốn đi chỗ nào nữa? Anh đi cùng em.”

Vũ Dung muốn nói cái gì lại phát không ra tiếng, bởi vì cô thật sự chưa thể quen được chuyện một kẻ đã luôn uy hiếp cô chín năm dài lại có thể nhẹ nhàng quan tâm cô như vậy!

“Có nghe không vậy?” Tay anh điểm nhẹ lên chóp mũi của cô.

Anh..... Anh có thể làm một chuyện như thế sao? Chuyện này càng không giống con người anh nha!

“Em.....” Cô muốn nói mà lại thành ra lắp bắp.

Khóe môi anh khẽ cười, vừa có ý châm chọc, vừa có vẻ ấm áp. Ông trời! Vũ Dung muốn cắn lưỡi mình, anh còn có thể ấm áp mỉm cười được ha? Kiểu cười đó căn bản không có khả năng xảy ra ở Tất Duy Lâm!

Xem bộ dáng kinh ngạc của cô, anh không cười nữa, trở lại vẻ tĩnh tại bình thường, “Nếu không nghĩ ra gì thì đến công ty anh làm việc cùng đi.”

Cô vội vàng lắc đầu, cô không muốn biến thành cái máy làm việc như anh đâu, “Em còn muốn đi mua đồ nữa!”

Anh gật gù đầu, đứng lên đi về hướng cổng. Đột nhiên mất đi vòng tay của anh, Vũ Dung chợt thấy có chút rét lạnh, cô đứng lên, miễn cưỡng đuổi theo anh, mà rồi anh lại đột ngột dừng lại, hại cô thiếu chút nữa đâm sầm vào lưng anh rồi. Anh xoay người, gương mặt có chút cứng ngắc; Vũ Dung ngẩng đầu, khó hiểu nhìn anh.

Anh không nói lời nào kéo tay cô khoác vào tay anh, sau đó không nhìn cô lấy một cái, bắt đầu đi tiếp, chỉ là tốc độ chậm lại một ít.

Vũ Dung quả thực không thể tin được, anh lại còn khoác tay cô? Chẳng lẽ cô ngủ chưa tỉnh sao? Nhưng dù có là trong mơ cô cũng không dám tưởng tượng Tất Duy Lâm sẽ có những hành động như thế này!

Nhưng..... Mọi thứ đều là thật, anh xác thực quả thật đã làm mấy chuyện đó, trông bọn họ lúc này chắc chắn là giống một cặp tình nhân âu yếm!

Vũ Dung nhận ra bước chân mình đã mềm nhũn, cô vẫn chưa thể tiếp nhận những gì vừa mới xảy ra đây. Có lúc cô muốn hỏi anh làm vậy là có ý gì, mà lại sợ chọc anh từ xấu hổ chuyển thành giận dữ. Còn mà cô dám tự bỏ tay anh ra xem, dám anh sẽ không kiềm chế được giết cô tại chỗ...

Nhưng mà đi một lúc cùng nhau như vậy, cô lại cảm thấy thoải mái. Cũng tốt lắm nha, có thể dựa vào cánh tay mạnh mẽ của anh, dựa vào bờ vai rộng vững chãi, ấm áp của anh, một cảm giác an toàn dễ chịu lan tỏa trong cô. Cô ngây ngốc mỉm cười, không kiềm chế được lại dựa vào anh nhiều hơn, ít nhiều cô đang chìm đắm trong giấc mơ cũ của chính mình. Chính là cảm giác hưởng thụ, có một chỗ để nương tựa như thế này.

Chẳng qua cô chưa bao giờ nghĩ đối tượng của mình sẽ là Tất Duy Lâm thôi.

“Cái cô này làm sao vậy? Chỉ là khoác tay thôi mà thích thú vậy sao? Tất Duy Lâm yên lặng đánh giá cô.

Chuyện là hồi nãy đột nhiên anh nhớ lại tối Noel đó, anh nhớ vẻ mặt dịu dàng hạnh phúc của cô khi khoác tay nam nhân kia, chính việc đó làm anh đột nhiên muốn thử làm lại với cô, không ngờ lần này cô cũng có cái bộ dáng đó. Rõ là ngốc, khoác tay như vậy chỉ làm chậm tốc độ di chuyển, làm phiền toái cho cả hai, con gái sao không có tí suy nghĩ nào như vậy nhỉ?

Nhưng là..... Nhìn cô ngọt ngào mỉm cười, thì thôi có ngốc một chút anh thấy cũng... đáng lắm!

Vì đang cúi đầu miên man suy nghĩ nên Vũ Dung đã không nhìn thấy thâm tình hiện ra trong mắt anh nhìn cô.....

Đến cửa hàng, bọn họ đi vào khu bán đồ gia dụng, Vũ Dung chọn mua một ít đồ dùng trong nhà mà cô nghĩ là cần có thêm. Nhưng không chắc chắn lắm, cô ngẩng đầu hỏi anh “Anh thấy cái này thế nào?”

Tất Duy Lâm tất nhiên là không có ý kiến, nếu mà cô do dự suy tính, anh cầm luôn món hàng đưa ra quầy tính tiền.

“Anh chờ một tí đi, em còn chưa quyết định mua mà!” Cô cuối cùng không nhận được phản đối.

Anh không nói lời nào, chỉ nhún vai. Mà xung quanh đông người, anh lại kéo cô sát lại anh hơn.

“Anh có ý gì đây ? Nào giờ em chọn đồ rất kĩ!” Cô nghĩ anh là muốn lấy tiền mua chuộc cô.

Anh vẫn không nói lời nào, nhìn vào cái gáy trắng ngần của cô, anh chỉ muốn cắn vào đó một cái... (máu biến thái của tên này lại lên, chỉ nhìn thấy cái gáy thôi mà máu lên dữ vậy đó hả @.@)

Thật là, lúc này mà anh lại muốn cô, thiệt không hiểu nổi đi. Anh không hiểu nổi làm sao cả lúc tức giận mà cô vẫn có thể xinh đẹp như thế.

“Sao!” Cô thiếu kiên nhẫn hơi gắt, “Anh đang tính toán cái gì?”

Nếu cô biết cái anh muốn bây giờ chắc sẽ hét toáng rồi bỏ chạy thôi. Tất Duy Lâm vừa nghĩ vừa mỉm cười đứng lên.

Lúc này, người bán hàng đưa đến biên lai tính tiền, anh ký tên xong người bán hàng liền cười nói: “Tất tiên sinh, Tất phu nhân, chúng tôi sẽ chuyển hàng đến nhà hai vị sớm, cảm ơn đã mua hàng.”

“Tôi với anh ta.....” đâu phải vợ chồng! Vũ Dung định chỉnh lại, Tất Duy Lâm đã cướp lời cô, trả lời người bán hàng: “Nếu vợ tôi hài lòng, lần sau chúng tôi sẽ mua nữa.”

Vũ Dung trừng mắt nhìn sang anh, cô có nghe lầm không, anh nói điên loạn gì vậy?

Tất Duy Lâm vòng ôm eo cô, đẩy cô đi xuống tầng trệt, khoe miệng tràn đầy đắc ý cười.

Anh vừa cười! Kỳ quái, hôm nay cười hơi nhiều đó, còn nhiều hơn số lần cô nhìn thấy được trong chín năm qua!

Vũ Dung hồ nghi nhìn anh, không biết cái gì khiến hay thay đổi, anh như đã biến thành một người khác! Điều này làm cho cô bất an lại thấy mơ màng, cô tất nhiên cũng có một ít mong đợi điều gì đó.

Từ lúc mua đồ, trừ một ít đồ đặc nhỏ ra, còn lại đều do Tất Duy Lân xách.

Vũ Dung muốn xách phụ, anh kiên quyết không chịu, làm cô thấy mình quá vô dụng đi.

“Tay em không phải dùng để làm việc này.” Anh nói rất cương quyết không cho cô đường để tranh cãi.

Hừ! Lại là chủ nghĩa ta là kẻ mạnh của nam nhân! Bộ anh nghĩ nữ nhân không làm được gì sao? Mà thôi, mặc kệ anh, xách đi rồi ai mết cho biết.

Về tới khu nhà, đi thang máy lên tầng 13, Vũ Dung chờ anh mở cửa, không nghĩ anh lại nói: “Chìa khóa trong túi tiền của anh.” Hai tay anh đều đang xách đồ, ý anh là muốn cô tự lực lấy sao?

Vũ Dung do dự một lát, bị ánh mắt thiếu kiên nhẫn của anh áp bức, đành phải vươn tay lục túi quần anh nhưng tìm không thấy, thế là quay sang cởi áo khoác của anh, lục sang túi áo, cũng không thấy.

“Anh để chỗ nào?” Mặt cô không kiếm được lại đỏ ửng.

“Trong túi quần mà!” Giọng của anh có gì đó cố nén.

Cô cắn cắn môi, “Anh tự lấy đi.”

“Em đâu phải chưa chạm qua chỗ đó, làm gì phải ngượng?” Anh cố ý chọc cô.

Thì nói là nói vậy, nhưng cô chưa bao giờ chủ động đụng chạm anh, giờ lại không phải trong bóng tối, kêu cô làm vậy sao mà không ngượng được? Anh vẫn nhìn cô với ý ra lệnh cô tự tìm đi, cô đành phải lục túi quần anh lần nữa, cố gắng kiếm cho được cái chìa khóa chết tiệt đó! Bên phải, không có, bên trái..... Có? Cô đụng đến cái gì đó cứng cứng, nhưng mà, nó lại còn... nóng!

Hô hấp của anh trở nên dồn dập, thế là cô đỏ mặt, cuống quýt rút tay về, “Thực xin lỗi!”

“Em đang sờ soạng anh?” Anh lập tức thả hết đồ đang xách trong tay, một tay áp cô đến bên cạnh tường, nóng rực kề sát cô hỏi, “Em muốn chết hả?”

“Là do anh bảo em!” Cô vội vàng giải thích.

“Là em làm quá rồi!” Anh kéo cao váy của cô, kề sát giữa hai chân cô.

“Em không có! Anh đừng làm vậy. Đừng, làm ơn, đừng làm vậy trong này. ”

“Anh không thể chờ, là em khiêu khích anh!” Anh đẩy cô dựa vào bờ tường, phía sau lạnh lẽo, phía trước lại là cơ thể nóng rực của nắng, hai bàn tay vô độ sờ soạng, khiến cô hoa cả mắt.

“Em không có..... Anh vu khống!” Cô thấy mình quá oan đi.

“Có! Em cố ý! Cả ngày nay em đều dụ dỗ anh, từng động tác nhỏ đều muốn anh chạm vào em, không được thì lại dùng ánh mắt câu dẫn!” Anh hung hăng kết tội, rồi bắt đầu hôn lên phần gáy trắng nõn của cô. (Thằng cha này quá mức biến thái, muốn trước mà lại dám đổ cho người ta >“<>

<>“Anh là muốn kiếm chuyện!” Cô thua rồi. (Em cũng thua chị, ở với « thằng chả » những chín năm mà còn không biết cái mức biến thái của chả...) “Do em thôi, em quyến rũ anh trước!” Anh rũ sạch trách nhiệm.

<>“Lỡ có người vào.....” Cô thấy không có cách nào nói được rồi, đành tìm cách này nhắc nhở anh, đồng thời đưa tay đẩy vai anh ra, chẳng ngờ tay cô quá mềm mại, lại giống như đang âu yếm anh.

<>“Tầng này chỉ có mỗi chúng ta ở.” Anh hôn thẳng đến ngực cô, vừa cắn vừa liếm, để lại một vệt hồng trên ngực cô.

<>“Nhưng mà, thang máy có máy quay...” Hơi thở cô bắt đầu hỗn loạn, cả người cũng đã nóng lên, đều là do anh. Ông trời! Anh lại còn có thể kích thích người ta ngay trong thang máy nữa!

<>“Anh cho gỡ cái đó từ chín năm trước rồi!” Anh đã cởi được quần lót ren của cô, quăng luôn về phía sau.

<>Hả! Anh thật muốn ngay tại đây sao..... Không thể nào! Vũ Dung trừng lớn mắt, hai chân bắt đầu nhũn xuống.

<>Anh mở rộng hai chân cô, khiến cô vòng vào eo anh, bắt đầu tìm đường vào.

<>Cô kinh hoảng vùng ra, “Không được! Xin anh, ít nhất là để vào phòng...”

<>Anh chặn lời cô bằng cái hôn mạnh, mạnh bạo hơn trong cử động, hai người lúc đó không còn nói được gì, chỉ còn tiếng thở dốc.

<>Vũ Dung khẽ cắn bờ vai của anh, cố giữ tiếng rên trong họng, nhưng anh không buông tha cho cô, ghé vào tai cô nói: “Anh muốn nghe tiếng rên của em...”

<>Anh càng tiến sâu, càng nhanh, càng mạnh, mỗi cú thúc như muốn đùa chơi, lại như muốn tra tấn cô.

<>Vũ Dung rốt cuộc không nhịn được bật ra tiếng than, “Không cần, anh là kẻ độc ác..... Em..... Trời ạ.....”

<>“Không cần? Thật sự không cần sao?” Anh cẩn thận quan sát biểu hiện trên gương mặt cô, anh biết cần phải mạnh hơn.

<>“Anh thật đáng giận... Em không cần... Thật sự.....” Nhưng bàn tay của cô bấu chặt lên vai của anh, cùng với gương mặt đỏ ửng và hơi thở dồn dập lại tiết lộ hết cảm xúc chân thật của cô.

<>“Cái loại người này... Em thực biết cách làm anh nổi điên!”

<>Tiếng cầu xin của cô càng làm anh kích thích, anh cởi luôn nút áo, bắt đầu xoa lên bộ ngực trần của cô, cái nóng càng thiêu đốt hai người. Lửa cháy càng lâu càng mạnh, tựa hồ không thể nào dập tắt được...

<>Không biết qua bao lâu, hai người đã đạt tới cao trào, ôm nhau điều chỉnh hơi thở. Khi này thang máy phía sau vừa qua lầu 13, dừng ở lầu 14, trên lầu mơ hồ truyền đến tiếng của một nam một nữ, còn có cả tiếng trẻ con đùa giỡn.

<>Nghĩ đến vừa rồi có cả một gia đình cách họ chỉ một vài mét, Vũ Dung thấy kinh hãi, thẹn thùng, nếu ai đó trong gia đình đó ấn sai nút thì... chính là không biết sẽ có bao nhiêu tiếng hét chói tai nữa!

<>Đợi cho trên lầu truyền đến tiếng đóng cửa, Vũ Dung mới thở dài nhẹ nhõm. Hai chân của cô không thể đứng được nữa, cô từ từ trượt theo cạnh tường, ngồi sụp xuống. Trời ơi, hai người họ vừa rồi rất... kịch liệt, cô không chết vì kiệt sức thì quả là kì tích.

<>Tất Duy Lân cũng nhìn ra tâm trạng của cô, ghé vào tai cô nói nhỏ: “Thực kích thích nhỉ?” Rồi anh đứng lên mặc quần, bộ dáng như không hề có chuyện gì cả.

<>Hai má Vũ Dung đỏ ửng, cô trừng mắt với anh, rồi thấy anh nhẹ nhàng rút chìa khóa từ túi sau ra. Thật quá đáng! Ngay từ đầu anh đã biết cái chìa khóa để chỗ nào, là anh muốn chọc cô!

<>“Đứng lên đi! Hay em muốn thêm lần nữa?” Anh vươn tay mở cửa.

<>Không có một tí xấu hổ nào trên mặt.

<>“Em.....” Cô thực không muốn thừa nhận.” Rằng cô quá mệt rồi.” Anh nhướn lông mày, khoe miệng đầy vẻ cao ngạo, vòng tay qua eo cô bế lên, “Để anh đưa em vào nhà.”

<>“Còn không phải do anh làm hại.....” Cô lẩm bẩm trả lời, hai tay vòng sau gáy anh.

<>Anh đối với vẻ oán giận của cô chưa phản ứng gì, mà khoe miệng anh vẫn còn hơi nhếch cao, Vũ Dung nhìn thấy thực kì quái.

<>Anh bế cô đi vào trong phòng, nhẹ nhàng đặt lên giường, rồi quay ra cửa xách đồ vào. Vũ Dung nghe được tiếng đóng cửa, cũng nghe tiếng anh bỏ đồ xuống, tiếng mở tủ lạnh, rồi tiếng chân tiến đến bên giường, nhưng cô thật sự quá mệt mỏi đến nỗi không mở nổi mắt nữa. Lúc này, con mèo nhỏ đi đến trên giường, nhảy lên người Vũ Dung, cả ngày chỉ có một mình thực rất không vui đi.

<>Nhưng mà Tất Duy Lân một tay xách nhóc mèo thả xuống dưới giường. "Meo meo meo meo!" Con mèo nhỏ cố gắng phát biểu ý kiến, liền bị anh xách thả ra xa hơn. Vũ Dung mở mắt, nhìn anh, "Nó chỉ muốn chơi với em một chút."

<>"Nó muốn thế nào cũng được, nhưng lên giường thì không, không phải bênh nó." Tất Duy Lân nhíu mày trừng mắt với con mèo, này, không có ai được lên giường của anh trừ cô.

<>Cô thở dài, bắt lực với sự hung hăng của anh. Con mèo nhỏ vô tội kêu vài tiếng, Tất Duy Lân dẫn nó xuống bếp, đổ cho nó ít thức ăn của mèo. Vũ Dung vẫn nằm trên giường, cả ngày phải đi lại, hết công viên đến cửa hàng, lại còn bị kẻ kia khủng bố... cô mệt không thể đứng dậy nổi.

<>"Anh muốn tắm, em tắm luôn không?" Anh đứng ở cạnh giường hỏi.

<>Anh lại còn nhiều năng lượng thế sao? Vũ Dung không thể hiểu nổi, nhưng cô chỉ buông được một câu, "Em không có sức."

<>"Xem ra em làm em mệt đến chết rồi." Anh lắc đầu, đi vào phòng tắm bật nước ấm, lại quay về giường bế cô.

<>"Anh định làm gì?" Cô mơ mơ màng màng hỏi.

<>"Phục vụ em." Anh cởi hết quần áo nhàu nhĩ trên người cô, bế cô vào bồn tắm rộng.

<>"Không cần..." Cô biết ý đồ của anh rồi, ra sức giãy dụa. Nhưng Tất Duy Lân đã rất nhanh cởi quần áo, bước vào bồn tắm. Anh ôm cô từ phía sau, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên người cô, "Đừng lộn xộn, ngồi yên là được."

<>Vũ Dung chẳng còn sức mà tranh cãi, cứ thế ngoan ngoãn dựa vào ngực anh, mặc kệ anh làm gì. Mà sự dịu dàng của anh làm cô cảm động, không hiểu vì sao anh thay đổi, nào là dọn về ở với cô, lại còn có nhiều thay đổi trong cách cư xử, cô không hiểu được sự phức tạp bên dưới. Mà thôi cô cũng không cần nghĩ nhiều, chỉ cần hưởng thụ giờ khắc này.

<>"Nhẹ một chút, vừa rồi anh cắn chỗ đó rất đau..." Bất ngờ bị đau cô la nhỏ.

<>"Thật không? Là anh sai rồi." Anh mỉm cười, lực trên tay càng giảm nhẹ, từ tốn lau cho cô.

<>Cô thở dài thỏa mãn, duỗi thẳng người dựa hẳn vào lòng anh, bàn tay nhỏ bé vô thức ôm gáy anh.

<>"Bé ngoan." Nhìn vẻ dịu dàng ngoan ngoãn như một đứa trẻ của cô, lại thấy nét thỏa mãn hiển hiện trên gương mặt cô, anh cảm thấy một cảm xúc lạ lùng trong lòng.

<>Sương mù tràn ngập trong phòng tắm, Vũ Dung nhắm hai mắt, lẳng lặng cảm nhận cơ thể anh và hai bàn tay của anh, nhưng cô đã không nhìn thấy tình cảm thâm sâu trong đôi mắt anh dành cho cô...

8. Chương 8

Chương 8

Sáng thứ Hai, Tất Duy Lân lái xe đưa Vũ Dung đi làm, đến trước chỗ làm anh thản nhiên nói: "Hết giờ làm lập tức về nhà, không được phép đi đâu."

Vũ Dung liếc sang, khó nghĩ rằng kẻ mang gương mặt lạnh lùng này là kẻ đã cùng cô nhiệt tình tới qua, nhưng đây đúng là cùng một người, thật là ngoài sức tưởng tượng.

"Đã biết." Cô bất đắc dĩ trả lời, chuẩn bị xuống xe.

"Đợi chút." Anh giữ chặt cánh tay của cô.

"Sao?" Cô vừa nói đến đó, tiếng nói của cô đã bị chặn lại bởi nụ hôn của anh.

Anh hôn cô say mê như ngọn núi đã ngủ yên năm trăm năm nay đột nhiên bùng nổ, không có chút gì giống với vẻ lạnh lùng vừa nãy. Vũ Dung ngây ra một lúc, không để mình đắm chìm trong nụ hôn nồng nhiệt.

Thật lâu sau, anh buông cô ra, quay về vẻ mặt khó hiểu trước đó, nhìn nét đỏ ửng trên mặt cô, anh đơn giản nói: “Đi đi!”

Vũ Dung gần như chạy trốn khỏi xe, thấy mặt mình nóng như muốn bốc hỏa, chỉ sợ người cùng công ty nhận thấy vẻ kì lạ của mình.. May mà dư vị của lễ Giáng Sinh vẫn còn ảnh hưởng mọi người, nên chẳng ai nhận thấy đôi mắt long lanh và hai gò má đỏ bừng của cô.

Vũ Dung vừa vào tới phòng làm việc thì điện thoại reo, là Lâm Sĩ Kiêu.

“Vũ Dung, anh gọi cho em mãi mà không có ai bắt máy, em đi đâu vậy?” Giọng nói của Lâm Sĩ Kiêu có vẻ rất lo lắng.

Tiếng nói của Vũ Dung như tắc lại trong cổ, ba ngày qua cô gần như quên mất anh ấy, điều này làm cho cô thấy vô cùng áy náy. “Xin lỗi, em về nhà thăm mẹ.” Cô đành phải nói dối .

“Thì ra là thế, anh lo em xảy ra chuyện gì!” Lâm Sĩ Kiêu như trút được gánh nặng nói.

“Là em không tốt, em không cho anh biết.”

“Anh không nghĩ gì đâu. Tối nay em rảnh không? Đi ăn tối nhé.” Anh ôn nhu nói.

“Tối nay sợ là không rảnh.” Vũ Dung ngập ngừng trả lời.

“Còn tối mai?”

“Cũng không rảnh.” Cô không thể không nói như vậy.

“Tuần này em rảnh được hôm nào?”

“Em... hiện tại công việc rất nhiều, hơn nữa em sợ là... không thể gặp lại anh.” Cô nói nhỏ, chính vì cảm giác mình phụ lòng người tột cùng mà cảm thấy rất khó nói ra.

“Cái gì?” Giọng của Lâm Sĩ Kiêu bất giác nâng cao, “Thật ra là chuyện gì?”

“Xin lỗi, thực xin lỗi anh.” Giọng nói của cô hàm chứa vô vàn tiếc nuối, nhưng cô không thể không tàn nhẫn, cô không muốn anh ấy lãng phí thời gian và tình cảm cho cô nữa.

“Anh không hiểu, hôm Giáng Sinh vẫn còn tốt lắm mà, sao đột nhiên lại không thể gặp nữa?” Lâm Sĩ Kiêu nóng vội hỏi, khó chấp nhận sự thay đổi đột ngột này.

“Em có nguyên nhân, nhưng không thể nói cho anh, anh đừng kiếm em nữa, thực xin lỗi.” Vũ Dung bối rối cúp điện thoại, cô sợ nếu nói thêm nữa, cô sẽ nói ra tất cả mọi chuyện mất. Lâm Sĩ Kiêu sau đó thật sự không gọi cho cô nữa, nhưng mỗi lần có tiếng điện thoại kêu, cô lại vô cùng hoảng sợ.

Mãi đến lúc hết giờ làm, cô mới bớt thấy bất an, đồng hồ vừa điểm, cô cầm túi xách, vội vã nói lời chào đồng nghiệp, rồi đi thẳng đến cửa công ty. Nhưng ra tới cửa cô đã thấy Lâm Sĩ Kiêu đứng đợi cô.

“Vũ Dung, anh nói chuyện với em được không?” Lâm Sĩ Kiêu vẻ mặt chờ đợi nói.

Cô cắn môi lắc đầu.

“Vì sao? Anh làm sai cái gì? Em không cho anh một cơ hội sao?”

Cô nhìn đi chỗ khác, không dám đối diện ánh mắt của anh, “Anh không làm sai điều gì, nguyên nhân đều là do em, nhưng tha thứ cho em không thể nói được.”

“Anh đưa em về nhà được không? Chúng ta có thể nói chuyện trên đường đi!” Anh nói.

Vũ Dung nhìn xung quanh thấy mấy người đồng nghiệp đang đi ra, một số người đã trông thấy họ, nơi này không phải là nơi tốt để nói chuyện, nên cô đành phải đồng ý: “Phiền anh vậy.”

Lâm Sĩ Kiêu gạt gạt đầu, mở cửa xe cho cô, rồi sau đó ngồi vào ghế lái xe.

“Chở em đến Thiên Mẫu.” Cô khó khăn nói.

“Thiên Mẫu?” Lâm Sĩ Kiêu khởi động xe, “Nơi đó ngược hướng nhà em mà?”

“Đúng vậy, em muốn đi Thiên Mẫu.”

“Này... chuyện này có phải có liên quan đến việc em không thể gặp lại anh không?” Lâm Sĩ Kiêu cũng đoán ra được một phần nguyên nhân.

Vũ Dung áy náy không thôi, “Đúng vậy, thực xin lỗi.”

“Chẳng lẽ trong lòng em có người khác?” Anh không thể không nghĩ đến lí do này.

“Anh ấy... Anh ấy đã ở bên cạnh em chín năm rồi.” Vũ Dung chân thực nói, cũng là tự thắng tanh thừa nhận với chính mình. Chín năm nay, Tất Duy Lâm quả thật là người đàn ông duy nhất của cô, không chỉ là chiếm hữu cơ thể cô, mà còn chiếm hữu cả tinh thần cô, mặc dù cô có ý hận anh, nhưng những ngày qua đã có sự thay đổi rất lớn...

Sắc mặt Lâm Sĩ Kiêu thoáng chốc ảm đạm, nhưng lại hiểu lầm ý của cô, “Thì ra là thế, hai người tình cảm lâu năm như vậy, anh khó mà có thể so được.”

“Sĩ Kiêu, thực sự thời gian ở cùng anh, em đã muốn quên người kia, bởi vì...” “Anh là người rất tốt... Không, phải nói là người tốt nhất!” Vũ Dung chân thành nói.

Lâm Sĩ Kiêu thở dài, “Cám ơn em đã nói vậy.”

Hai người sau đó trở lại trầm mặc, xe đến Thiên Mẫu. Vũ Dung nói địa chỉ, Lâm Sĩ Kiêu mau chóng tìm được đến tòa nhà lớn ấy.

“Thật hy vọng thời gian kéo dài được nữa.” Anh có ý nói là thời gian đi xe, mà cũng là thời gian đã qua.

“Sĩ Kiêu, thực xin lỗi, em tin anh sẽ gặp được người thích hợp, em... là em không có may mắn đó.” Nhìn gương mặt anh sa sút tinh thần, tính thiện lương khiến Vũ Dung thấy đau quá.

Anh quay đầu nhìn cô, “Đừng nói như vậy, anh chúc em mỗi tình chín năm kia sẽ sớm có một cái kết mỹ mãn.”

“Cám ơn anh.” Cô nói, dù biết rõ chuyện đó là không có khả năng.

“Em đi trước đi! Anh muốn nhìn rõ dáng em, anh có thể ghi nhớ...” Anh miễn cưỡng mỉm cười.

“Hẹn gặp lại.” Vũ Dung gật gật đầu, bước xuống xe.

Cô quay lưng đi, nhẫn nại không quay lại, thoáng thấy Lâm Sĩ Kiêu cũng ra khỏi xe, đứng ở đó ngóng theo cô, điều này làm cho cô cảm động. Lâm Sĩ Kiêu chính là giống mộng đẹp mà cô chờ đợi rất lâu, nhưng nay chính cô lại rời bỏ giấc mơ ấy...

Cô quay lại nhìn anh phát phát tay, cố nén nước mắt trên mi quay đầu đi tiếp.

Lâm Sĩ Kiêu nhìn theo bóng cô. Bờ vai kiên cường thoáng chốc suy sụp, tầm mắt cũng dần dần trở nên mơ hồ.....

※ ※ ※

Vũ Dung vào đến phòng đã thấy Tất Duy Lâm ngồi ở trên sô pha. Trong phòng tối đen, chỉ có ánh đèn mỏng manh từ ngoài cửa sổ hắt vào, khiến cho phòng khách càng u tối.

Nhóc mèo kêu nhỏ “meo meo” hai tiếng, chạy về phía cô; Vũ Dung ôm nó đi vào bếp, ột ít thức ăn ề vào bát, mèo con liền ngoan ngoãn cúi đầu ăn. Sau đó, Vũ Dung lại đi đến phòng khách, trực giác cho cô biết Tất Duy Lâm đang đợi cô.

Cô chọn chỗ cách xa anh một chút, không nhìn ra được biểu tình trên mặt anh, nhưng xem ra anh đang rất giận, lửa nóng dường như đã đốt đến chỗ cô.

“Lại đây!” Anh gầm nhẹ.

Toàn thân cô run lên, chậm chạp bước lên vài bước, rồi dừng lại trước mặt anh.

“Cởi quần áo.” Mệnh lệnh bật ra không có một chút biểu tình nào.

“Vì..... Vì sao?” Cô không thể tin được điều mình nghe thấy.

“Tôi muốn kiểm tra.”

“Anh đã thấy..... Tôi cùng anh ấy.....”

“Tôi nói rồi không cho phép gặp hẳn!” Tiếng nói của anh đột nhiên bùng lên, cơ hồ muốn chọc thủng óc nhà.

“Là anh ấy tự tới tìm tôi”

“Vậy vì sao còn lên xe của hắn?”

“Tôi chỉ muốn nói lời từ biệt, chúng tôi không có làm cái gì cả.”

“Cởi quần áo, tôi sẽ biết cô nói thật hay không.” Anh cố ý nói.

Trong lòng Vũ Dung không phục, nhưng dưới khí thế áp bức của anh, rốt cuộc vẫn phải tuân theo. Cô chậm rãi cởi áo khoác, áo, váy, toàn thân chỉ còn lại có nội y cùng tất chân. Anh bật đèn bàn, ánh mắt nóng giận nhìn thẳng trừng trừng vào cô, “Tiếp tục.”

“Không cần như vậy.....” Hai gò má của cô đỏ ửng.

“Tiếp tục!” Anh không chấp nhận thỏa hiệp.

Cô nhịn xuống ghen ngào, đem những thứ còn lại trên người cởi tiếp, quần áo không tiếng động rơi xuống dưới chân cô, như cánh hóa tàn rơi rụng.

Anh nhìn cô thật lâu, thật lâu, tận đến lúc toàn thân cô thấm lạnh anh mới vươn tay kéo cô ngồi xuống trên đùi anh. Vũ Dung nhắm mắt lại, không muốn phải đối mặt với ánh mắt của anh.

Tay anh di từ trán của cô, hai má, dọc theo cổ, trước ngực, thẳng đến hai chân, ngón chân, họa ra một đường cong nóng bỏng, thiêu đốt.

“Dấu hôn này ở đâu ra?” Anh đột nhiên thấy vết hôn nhỏ ngay eo cô, giọng nói chuyển sang lạnh lẽo.

“Chẳng phải là người hôm qua làm ra sao.” Cô ủy khuất giải thích.

“Thật à?” Anh không tin cúi đầu mút khê lên người cô, tạo ra một dấu vết ngay cạnh vết đang có, sau đó cẩn thận quan sát rất cục miến cưỡng gặt đầu.

“Quên đi. Chỗ này sao thế?” Anh lại phát hiện ra dấu tay trên mông cô.

“Tay anh cầm lấy tôi dùng sức , cho nên.....” Vũ Dung nhớ tới hồi kịch tính tối qua, mặt cô bắt đầu nóng lên.

“Thật không?” Anh vươn bàn tay to đối chiếu, nhưng không có làm đau cô, ngược lại ôn nhu làm cho cô phát run .

“Anh nhìn đủ chưa?” Cô đẩy anh ra.

“Chưa đủ, anh chưa thấy hài lòng, anh muốn xem xét cẩn thận toàn bộ.” (Thằng cha này có bệnh thần kinh hoang tưởng) Anh một bên chạm đến cơ thể của cô, một bên nỉ non bên tai cô: “Nơi này là của anh..... Nơi này cũng là của anh..... Tất cả đều là của anh.” Nghe những từ ngữ khí phách của anh, trong lòng Vũ Dung nảy sinh cảm xúc rất phức tạp, vừa có run sợ vừa có nóng bỏng.

Cuối cùng, anh cũng “kiểm tra” xong, gục mặt lên vai cô, thở dài thâm trầm, “Không được phép cho người khác chạm vào em, biết không?”

“Vâng.....” Cô cảm thấy toàn thân hư nhược vô lực, bất tri bất giác tự thuận theo yêu cầu của anh.

Hai người đắm chìm trong tĩnh lặng, qua một hồi lâu, anh nắm bàn tay cô xoa lên ngực anh, khàn khàn yêu cầu: Chạm vào anh đi.” Vũ Dung mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt tối tăm của anh, đây là lần đầu tiên anh yêu cầu cô như vậy, ngữ khí chờ mong, biểu tình cầu khẩn, cơ hồ làm cho cô tâm thần rung động.

“Vì..... Vì sao?” Cô không hiểu.

“Bởi vì anh muốn.” Trong mắt anh có ánh mê hoặc, cầm bàn tay nhỏ bé của cô đưa vào cổ áo của anh, làm cho cô nhẹ nhàng mơn trớn bờ vai của anh. Vũ Dung đỏ bừng mặt, đây tất nhiên không phải lần đầu bọn họ vuốt ve nhau, nhưng vẫn làm cho cô cảm thấy vô cùng khẩn trương.

Anh tự cởi áo sơ mi, làm cho tay cô tiếp tục ve vuốt lên ngực anh; Vũ Dung bắt đầu thấy run rẩy, cảm giác được da thịt nóng bỏng của anh, nhịp tim cũng mạnh mẽ đáng sợ.

Hô hấp của anh trở nên dồn dập, thúc giục bàn tay cô cởi bỏ hết phần đồ còn lại, kéo hạ khóa quần, tất cả những động tác này đối cô mà nói đều là xa lạ mà lại phiến tình, làm cho cô quả thực hoảng không biết nên như thế nào tiếp tục.

“Đủ!” Anh cầm tay cô, trong thanh âm dục vọng khàn khàn. Anh tuy rằng nói vậy, cũng không cho bàn tay cô rời đi, ngược lại cúi đầu hôn lên đôi môi thơm đang hé mở của cô, hai tay cũng bắt đầu không có kiểm soát.

“Thích anh chạm vào em không?” Anh cắn lên lỗ tai cô hỏi. Anh ve vuốt tham lam như vậy, hỏi cô trả lời thế nào đây? Chỉ có thể thấy gương mặt đỏ ửng của cô làm câu trả lời.

“Em chỉ được phép để một người chạm vào, em chỉ được phép thích cách anh chạm vào, em chỉ được phép vì anh mà run rẩy!” Anh một mặt vuốt ve cơ thể của cô, một mặt thấp giọng tuyên cáo. Cuối cùng, anh để cô ngồi đối diện anh, đẩy hai chân cô ra, trực tiếp tiến nhập. Loại tư thế này làm cô vô cùng xấu hổ, bởi vì mỗi một lần anh tiến vào, cô đều nhìn được ánh mắt của anh, chính là anh nhìn xem phản ứng của cô.

Cô khó xử cúi đầu, cắn chặt môi dưới.

“Không cho phép trốn tránh anh!” Anh nâng mặt cô lên, đòi hỏi nhìn thẳng vào mắt của cô.

“Kêu tên của anh đi!”

“Tôi không muốn.....” Cô cố tách xa khỏi anh. Nhưng anh lại càng thêm ôm chặt cô, cơ thể trần trụi cả hai kề sát với nhau, cô còn cảm nhận được cái nóng lẫn mồ hôi trên cơ thể anh, như là một lò lửa vây quanh cô.

“Mau, anh muốn nghe!” Anh tiếp tục bắt buộc cô.

Xem biểu hiện cuồng loạn của anh, cô hiểu được là anh sẽ còn tiếp tục nếu chưa đạt được mục đích, nhưng cô vẫn kiên trì cùng quật cường, lắc đầu cự tuyệt.

Anh cúi đầu cắn lên vành tai cô, làm cho cô không kiềm chế rên nhỏ, tiếp theo, anh nắm chặt vòng eo của cô, mạnh mẽ cử động, rất nhanh, rất mạnh, làm cho cô lại không thể không phát ra rên rỉ.

“Mau kêu tên của anh.....”

“Anh..... Không cần như vậy..... Tôi chịu không nổi.....”

“Anh chỉ là muốn nghe cái miệng nhỏ của em kêu tên anh thôi! Anh muốn em biết rõ..... Hiện tại người đang ôm em là ai, anh không cho phép em mơ tưởng tới người khác.....” cho dù chỉ có một chút cũng không cho phép.....” Ngữ khí của anh mãnh liệt đến cực điểm, không cho phép bất cứ sự tranh cãi nào.

“Anh..... Biết rõ..... Tôi chưa từng có người khác.....” Cô hai mươi sáu năm qua chỉ có một người đàn ông duy nhất là anh! Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?

“Không chỉ thân thể, anh còn muốn cả tâm của em ... Anh muốn toàn bộ”

“Vì sao?” Cô trợn to mắt, chưa từng nghĩ anh muốn nhiều như vậy.

Anh không trả lời, chính là lấy thân thể kịch liệt đáp lại, cô đã bị kích thích quá độ, cổ họng nhẹn không được dật ra cầu xin tha thứ rên rỉ, “Làm ơn..... Đừng như vậy..... Tôi không cần.....”

“Nhanh chút! Mau kêu tên của anh? ” Anh thúc giục.

“Anh..... Quá đáng..... Duy lần..... Cầu anh..... Tôi không được.....” Cô ghé vào lỗ tai anh nhẹ giọng nỉ non, cũng không dám nhìn thẳng anh, đem mặt vui vào bờ vai của anh.

“em rốt cục cũng hô tên anh..... Vũ Dung..... em là của anh! Vĩnh viễn là của anh!” Anh ở bên tai cô nhỏ giọng thì thầm, hai người ở cuối cùng bùng nổ trung, cùng nhau lên tới đỉnh điểm.

Ở thời điểm kích tình này, Vũ Dung hoảng hốt nhận ra cô không chỉ đã không còn quyền kiểm soát thân thể, mà chính tâm hồn cô cũng không.

Những ngày tháng tiếp sau, Tất Duy Lâm cùng Vũ Dung trải qua cuộc sống chung rất êm đẹp. Vũ Dung vẫn mỗi ngày đi làm, tối về thì mua đồ ăn tối, chỉ là bây giờ cô mua cho 2 người.

Tất Duy Lâm làm việc rất trễ, thường quá mười hai tiếng, khi anh tan tầm trở về thường đã quá giờ cơm tối, anh chỉ im lặng cùng cô ăn tối. Thi thoảng anh về trễ sau mười giờ, thì tủ lạnh cũng có sẵn đồ ăn cho anh, dùng lò viba hâm qua là có thể dùng được. Bọn họ tới lúc này cũng chưa nói với nhau thêm cái gì, nhưng vẫn rất ăn ý, không cần nói dài dòng, không cần phải chỉ vẽ nhau.

Ban đêm, Tất Duy Lâm trong bóng đêm ôm cô, tính sở hữu mãnh liệt lúc này mới có thể lộ rõ. Sáng sớm, có khi anh rời giường trước, đi thẳng đến công ty, có khi anh lại làm hại cô đi làm muộn, đơn giản vì anh đột nhiên tới hưng phấn. Cuộc sống cứ như vậy không có nhiều tranh chấp, đơn giản như dòng nước chậm rãi chảy.

Lại một ngày thứ Sáu nữa, Vũ Dung mua đồ ăn cùng báo chiều trở về, bắt đầu làm bữa tối.

Bảy giờ, Tất Duy Lâm vẫn chưa về, Vũ Dung ăn cơm một mình, đem một phần lớn để dành riêng để vào tủ lạnh. Nhóc mèo leo đèo theo sau cô vào thư phòng, vừa nghe nhạc, vừa đọc sách. Đến mười giờ anh vẫn không trở về, Vũ Dung lại lôi báo chiều ra đọc.

Rồi cô nhìn thấy một dòng tin khiến toàn thân phát run tin tức, tuy rằng chỉ ngắn ngủn vài dòng lại làm cho cô cảm thấy vô cùng rung động.

Là đám hỏi của hai đại gia tộc, Tất Duy Lâm cùng Mang Tiểu Lị đêm nay đính hôn..... Tờ báo rớt xuống đất, Vũ Dung chỉ nhìn thấy tiêu đề liền hiểu được anh vì sao về trễ.

Cô tất nhiên không cảm thấy kinh ngạc về chuyện này, nhưng cái cô không ngờ là cô lại có cảm giác đau lòng!

Điều này sao có thể? Anh là một kẻ vô sỉ đã dùng thủ đoạn uy hiếp, khống chế cô nhiều năm qua, vậy thì việc anh kết hôn cùng người khác kết hợp làm sao có thể ảnh hưởng tâm tình của cô?

Nhưng lúc này cái cảm giác nặng nề trong ngực, chua xót trong lòng là do đâu chứ?

Giờ phút này, Vũ Dung thực sự cảm nhận mình quá yếu ớt bất lực, trước kia cho dù bị Tất Duy Lâm áp bức, cô cũng chưa từng cảm thấy khó chịu như thế này, rốt cục cô hiểu ra, cô đã đem lòng yêu con người ấy...

Có lẽ ngay ở lần gặp đầu tiên năm đó, cô đã có tình cảm với anh rồi, cho dù khởi đầu là chán ghét lẫn khinh thường, nhưng cô đã từng đối với ai có phản ứng mạnh mẽ vậy đâu? Không có, cô không quá hận ai, cô chỉ hận có Tất Duy Lâm thôi, nhưng cũng nghĩa là cô có yêu anh.....

Đã 1 giờ khuya, Tất Duy Lâm đi vào phòng. Vũ Dung co người trên giường, ý thức thập phần thanh tỉnh, bởi vì cô căn bản là ngủ không được. Anh chậm rãi đến gần phòng ngủ, trên đường đi đã đụng ngã một số thứ, đến khi anh ngồi xuống cạnh giường, cô nghe được mùi rượu nồng nặc. Xem ra anh uống rượu, cũng khó trách, hôm nay là ngày trọng đại của cuộc đời anh mà! Vũ Dung chua xót nghĩ.

“Em ngủ rồi à?” Anh sờ sờ bả vai cô.

Cô không đáp lại, đêm nay cô không muốn đối mặt anh, càng không thể nói được lời chúc mừng.

Anh thấy cô không ra tiếng, bả vai lay động một chút, cả người áp đến trên người cô.

“Tránh ra! Anh là đồ sâu rượu!” Hương rượu bao quanh người anh trong lòng cô dâng lên cảm giác mỉa mai hoặc nhưng là; cô không muốn bị anh dụ dỗ, hơn nữa hôm nay là ngày anh đính hôn!” Em còn chưa ngủ? Đang đợi anh à?” Anh nghe được, tỉnh táo đáp lời, cúi đầu nở nụ cười.

“Tôi không có!” Cô lập tức phủ nhận.

Khó có lúc nào thấy anh cười ra tiếng như vậy, là vì cùng Mang tiểu thư đính hôn nên anh rất cao hứng sao? Dù sao với chuyện này thì địa vị thừa kế của anh sẽ càng củng cố! Vũ Dung nghĩ, không khỏi cảm thấy một trận khổ sở.

“Em không đợi anh thì đợi ai? Em chỉ có thể chờ một mình anh mà thôi, nghe rõ không?” Anh giữ chặt hai tay cô, không cho cô tiếp tục giãy dụa.

“Buông!” Vũ Dung thật sự vô tâm cùng anh triền miên.

Anh đương nhiên không nghe, môi cứ thế hôn dọc từ gáy xuống, hít thật sâu hương thơm của cô, “Em thật thơm a..... Vì sao em luôn thơm như vậy.....”

“Không cần.” Lời của cô bị hòa tan bởi nụ hôn của anh, nụ hôn mang theo nồng đậm rượu vị, mãnh liệt mà trực tiếp, làm cho cô choáng váng hoa mắt đứng lên. Anh một phen xé rách áo ngủ làm ngực cô bị phơi bày, bàn tay to xoa lên thân thể mềm mại của cô, bắt đầu mạn vô chừng mực ngọt ngào tra tấn.

“Anh say rồi!” Cô không muốn bị anh coi làm thành người đàn bà khác!

“Anh say, nhưng không phải uống rượu say, mà là bởi vì hương thơm của em” Anh mê muội hôn lần da thịt cô.

Cơ thể của cả hai dường như cũng tự nguyện, một bên say rượu, một bên kháng cự, mà vẫn là càng lúc càng dán sát với nhau, dục vọng tăng cao, bọn họ chỉ có thể leo lên đối phương, không ngừng ở trong đó đình trệ.

“Anh muốn, anh muốn em” Anh vừa tiến sâu vào trong cô, vừa thì thầm bên tai.

Cơ thể Vũ Dung sớm phản bội cô, trước sự xâm nhập của anh dần hàng phục.

Kích tình qua đi, Vũ Dung cố gắng xoay người sang chỗ khác, tức giận với sự nhạy cảm của chính cơ thể mình.

Tất Duy Lâm vẫn không buông tha cô, hai tay ôm vòng sau lưng cô, cúi mặt vào mái tóc của cô rồi mới chịu ngủ.

“Đừng chạm vào tôi, đừng để bàn tay bẩn thỉu của anh chạm vào tôi!” Vũ Dung rút cục nhìn không được kháng nghị.

Anh ngẩn ra nửa giây, sau đó tức giận giơ tay lên, “Bẩn? Vì sao nói anh bẩn? Anh làm sao mà không đủ tư cách chạm vào em?”

“Anh anh đi tìm vị hôn thê của anh đi..... Tôi không muốn anh chạm qua cô ta xong lại về đây chạm vào tôi!”

“Vị hôn thê?” Giọng nói của anh có phần ngơ ngác, nghĩ nghĩ một chút, “A! Cái cô kia.....”

“Anh đã đính hôn rồi, sao vẫn không buông tha tôi?” Giọng nói của Vũ Dung bắt đầu nghẹn ngào, đêm nay cô đã chịu ủy khuất, chua xót, nên bắt đầu bộc phát tất cả.

“Anh..... em.....” Anh nghe được tiếng khóc của cô, im lặng không nói lời nào, tựa hồ anh không biết phải làm sao.

Vũ Dung thật sự không hiểu vì sao nước mắt cô tuôn chảy không ngừng như vậy, cô vốn đâu phải người hay khóc, sao cả 2 lần đều là khóc trước mặt anh?

“Em..... em khóc cái gì?” Giọng nói của anh pha lẫn bối rối.

“Không liên quan đến anh ! Tôi thích khóc thì tôi khóc!” Cô vùi mặt vào vai anh, cố ngăn tiếng thút thít.

Anh giống hiểu ra được cái gì, vươn tay vuốt ve bả vai cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng, vỗ về như kiểu dỗ dành cô tình nhân nhỏ đang ghen, “Nếu em khóc vì cô ấy, thì chỉ một cho em..... Ai! Làm sao mà khóc không ngừng vậy ? Ngốc nghếch, đừng khóc nữa. Ngay cả tay cô ấy anh còn chưa chạm qua.....”

“Anh gạt tôi.....” Cô làm sao mà tin được!

“Trên thực tế, chín năm qua anh căn bản không chạm qua người khác, chỉ có mình em.....” Nói ra những lời này anh cũng có phần ngượng ngùng.

Vũ Dung kinh ngạc ngừng khóc, “Làm sao có thể?” Anh nói vậy để dỗ cô nín sao? Nhưng anh cần gì phải dỗ cô? Cô bắt quá chỉ là tình nhân thôi!

Anh cười tự giễu, “Tôi cũng thường tự hỏi tại sao, có lẽ..... Anh là một kẻ sống theo thói quen, anh không quen ôm người phụ nữ khác, kể cả vị hôn thê kia, anh chỉ cần em.....”

Vũ Dung không biết nên phản ứng thế nào, anh có nói thật không? Vì lí do gì chứ? Chuyện này nghĩa là gì?

“Cho nên em đừng khóc Em mà khóc..... Anh sẽ không biết làm thế nào.” Anh thở dài một tiếng, lấy đôi môi hôn lên nước mắt của cô. Đây có thể là lời của tên ác ma như anh sao? Vũ Dung quả thực không thể tin được lỗ tai của mình.

“Anh say thật rồi.....” Nhất định là như vậy, nếu không người như anh sao có thể nói ra những lời nói đáng sợ như vậy.

Anh cười cười, phảng phất vẻ say say mông lung, “Anh say..... Nhưng anh rất rõ ràng..... Anh không cần người phụ nữ khác.....” anh muốn về nhà ôm em, ôm em anh ngủ được.....” Khi nói những lời này, điệu bộ của anh như một đứa trẻ. Vũ Dung không nói nên lời, cô thật sự không tiếp nhận được tình cảnh đó.

Anh hôn lên mái tóc của cô, chậm rãi nhắm mắt lại, “Anh cưới người kia, chẳng qua là vì công ty... Nhưng anh rất rõ anh chỉ muốn có em.....”

“Nhưng Nhưng” Vũ Dung ngây ngốc không biết phải nói thế nào.

Tất Duy Lâm không nói gì nữa, anh hôn xong đã rơi vào giấc ngủ, chất cồn đã khiến anh phá vỡ trấn tĩnh bình thường, có điều anh không biết là người khác đã bị ảnh hưởng như thế nào...

9. Chương 9

Chương 9

Trong nắng sớm, Vũ Dung tỉnh lại, nhưng không xuống giường vội, ngược lại cô nhìn người đàn ông bên người. Đời này, anh là đàn ông đầu tiên của cô cũng chính là người đàn ông cuối cùng. Sau một đêm suy nghĩ, cô rốt cục hiểu được cô đã yêu anh, trong tình huống đối địch lẫn nhau, cô chưa bao giờ đối mặt tình cảm của chính mình.

Cô vươn tay sờ qua khuôn mặt anh, khuôn mặt đã sớm quen thuộc, không biết vì sao cô lại có chút sầu não.

Vì công ty, vì địa vị người thừa kế, anh nhất định sẽ kết hôn với người anh muốn, nhìn lúc bình thường anh luôn ra sức làm việc, toàn bộ thời gian đều ở công ty làm việc, cô có thể hiểu đối với anh công ty có tầm quan trọng như thế nào. Đó không chỉ là tài phú quyền lực, mà nó còn chứng minh anh ” Không chỉ là công tử bột” tượng trưng. Nhưng ...từ lúc cô hiểu được tâm ý của mình, cô càng không thể chấp nhận tương lai như vậy.

Làm tình nhân của anh, tuyệt đối anh không bạc đãi cô, cũng làm cho đứa nhỏ của cô có cái danh phận, nhưng cô không thể trở mắt nhìn anh trở thành chồng người khác, cô thà rời đi, để cảm tình chấm dứt. Vì vậy nên giờ cô vuốt ve mặt của anh một lưu luyến cách không rời.

Tuy thế, cô cũng nói với chính mình, càng lún sâu vào tình cảm này sẽ chỉ làm mình càng khó rời đi thôi, có lẽ sau này sẽ không gặp lại, nên trước khi hai người cách xa, phải thật trân trọng những ngày quý báu này! Nó thật kì diệu, đối với người hay uy hiếp cô, cô lại có cảm giác yêu thương.

Tất Duy Lâm mơ hồ mở hai mắt cầm tay cô đặt ở trên mặt anh.

“Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Cho dù là lời đối thoại ngắn gọn, nhưng nó đã có thể làm cho cô cảm động muốn khóc.

“Em vừa khóc ?” Anh lập tức phát hiện nước mắt cô vẫn còn trên khóe mắt.

“Không..... Không có.” Cô ra sức lau hết nước mắt.

Anh lấy ngón tay lau nước mắt cô, “Anh cũng không biết em thích khóc như vậy.”

Vũ Dung có chút đỏ mặt, “Người ta nói không có là không có mà!”

Về mặt cô then thùng yếu đuối làm cho anh nhất thời choáng váng, đáy mắt hiện lên một chút mê hoặc, “Em..... có rất ít bộ dáng đáng yêu như vậy.”

Lời này của anh làm cho cô càng không biết phải làm sao, giấy dựa muốn thoát khỏi vòng ôm của anh, “Hừ! Dù sao.....Em cũng là người không đáng yêu chút nào mà!”

Anh nở nụ cười, âm thấp, rất nhẹ, nhưng quả thật là tiếng cười kia làm cho cô kinh ngạc dừng giấy dựa.

“Đúng vậy em rất không đáng yêu, nhưng chính như vậy lại rất dễ thương.”

“Rốt cuộc anh đang nói gì vậy?” Cô bất mãn chu môi hỏi.

Anh cúi đầu hôn hai gò má của cô, “Anh cũng không biết tanh đang nói gì, nhưng anh nghĩ là em biết.”

Vũ Dung không thể nói chuyện với anh như vậy, chỉ đẩy đẩy bờ vai của anh, “Buông, trên người anh toàn mùi rượu!”

“Trên người em cũng có hương vị của anh.....” Anh bắt đầu liếm vành tai của cô.

“Còn không phải đều do anh làm hại!”

“Một khi đã vậy, thì để anh giúp em tắm rửa thật tốt nào!” Anh ôm lấy cô, bước đi phòng tắm.

Vũ Dung không cự tuyệt làm cho anh có chút kinh ngạc, hơn nữa cô còn chủ động giúp anh gội đầu, kì lưng, làm cho người say rượu như anh cảm thấy thoải mái: “Sao tốt với anh vậy?” Anh bắt lấy tay cô hỏi.

“Không nói cho anh!” Cô múc nước nóng trong bồn tắm đổ thẳng lên đầu anh.

Hai người bắt đầu nghịch nước tiếng cười liên tiếp vang lên, cuối cùng, ban ngày, bọn họ đắm chìm trong bồn nước ấm áp, ngồi sát trong lòng nhau. Vũ Dung nói với mình, cô sẽ vĩnh viễn nhớ rõ khoảnh khắc tuyệt đẹp này.

Cuối tuần này Tất Duy Lâm căn bản không thể xử lý bất kỳ công việc gì bởi Vũ Dung không ngừng “quấy rầy” anh.

“Ăn cơm !” Giữa trưa, cô cầm dao đứng ở cửa thư phòng gọi, anh đành phải ngoan ngoãn đi ăn cơm.

“Giúp em rửa nồi!” Cơm trưa qua đi, cô lại ôm lấy con mèo nhỏ, muốn anh cùng tham gia vệ sinh lao động.

Rốt cục không có việc gì còn phải làm nữa cô an vị trên đùi anh, không cho anh xem công văn trên bàn.

“Em... Làm cái gì vậy?” Tất Duy Lâm kinh ngạc nhìn cô gái ngồi trên đùi anh như là chưa bao giờ phát hiện cô cũng có bộ mặt nghịch ngợm.

“Em thấy chán, anh..... anh kể chuyện cho em nghe.” Cô đánh bạo yêu cầu.

Anh nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng bật cười, “Em muốn nghe chuyện à?”

Mặt của cô đỏ lên, cổ lấy dũng khí còn sót lại, “Đúng vậy! Không được sao?”

“Có lẽ anh có thể tìm một ít thư tình ngày xưa cho em xem.” Anh đối xử với cô như đối xử với một nhóc con.

“Không cần, em muốn nghe anh nói!” Cô cố ý nhắc lại, khuôn mặt nhỏ nhắn dán vào bờ vai của anh, hô hấp ngay tại giây anh.

Cổ họng của anh có một chút chần động, lo lắng một lát mới trả lời : “Được rồi! Anh kể chuyện cho em nghe.”

Vũ Dung đặt tay trước ngực anh, lắng lắng nghe, mới nghe câu đầu tiên, cô đã biết, anh đang kể chuyện của chính mình.

“Ngày xưa ngày xưa, có một cậu bé mẹ mất chỉ khi cậu mới được năm tuổi, cha đưa cậu đến một gia đình khác, cậu mới biết được mình là con riêng. Người cha đã có vợ và có ba cô con gái, cậu cứ nghĩ đến đây trời đã cho cậu một gia đình mới nhưng đó là sai lầm, đây là một gia đình xa lạ và lạnh lùng. Ngoại trừ tham gia các trận đấu đoạt được giải hoặc các cuộc thi dành được vị trí thứ nhất, người cha không còn gì để nói chuyện với cậu, bởi vậy cậu chỉ có thể đem toàn bộ tinh thần đặt ở sự nghiệp học hành, biểu hiện trở thành một người ưu tú. Nhưng mỗi lần cha chỉ nhẹ nhàng gật đầu đem phiếu điểm trả lại cho cậu, mà mẹ cả cùng các chị của anh chỉ có xa lánh châm chọc cùng nói xấu cậu. Vì thế, trong lòng cậu ta đã sớm quyết tâm, cậu phải trở thành người thừa kế của gia đình này, trở thành chủ nhân của gia đình này làm cho tất cả mọi người đều phải nghe lời cậu ta.”

“Đó..... Mục tiêu của anh ta?” Vũ Dung nhẹ giọng hỏi. Sau khi tốt nghiệp anh bắt đầu vào làm nhân viên ở công ty, trong vòng ba năm được thăng chức trưởng phòng, quản lí, tổng giám đốc, tháng trước lại trở thành phó chủ tịch, chỉ cần anh cùng một vị tiểu thư tài phiệt kết hôn, chờ cha anh sau này về hưu thì vị trí chủ tịch cùng tất cả mọi thứ đều nằm trong tay..... “Hắn là rất vui?”

“Đúng vậy, anh ta có một loại khoái cảm báo thù, bởi vì nắm giữ quyền lực không ai còn có thể khinh thường anh ta, cũng không có người dám nói anh ta là đứa con riêng. Anh ta muốn ọi người biết con riêng như anh ta cũng có thể có được như vậy, hơn nữa là vượt xa những người khác, vì một ngày này, anh ta đã phần đầu hơn hai mươi năm, đây là điều anh ta nên đạt được.”

“Chỗ cao thì rất lạnh, anh ta không cảm thấy cô đơn sao?”

Tất Duy Lâm trầm mặc vài phần, “Có lẽ có! Anh ta vẫn rất cô đơn. Nhưng vào năm hai mươi hai tuổi, anh ta gặp được một cô gái không giống những người khác, cô ấy là người đầu tiên làm cho anh ta muốn giữ lấy, anh ta dùng phương pháp rất tàn nhẫn để có được cô ấy, chỉ có ở ngày thứ Sáu là được gặp mặt cô, bởi vì anh ta không muốn làm mình trầm luân trong tình yêu, tình yêu là thứ mà anh ta không cần, tâm của anh ta phải hoàn toàn đặt vào sự nghiệp, anh ta ngay cả tư cách yêu một người cũng không có.”

“Thật không?” Vũ Dung giọng nói có chút nghi hoặc.

“Anh ta biết mình không thích hợp để yêu, nhưng cả đời này anh ta chỉ muốn cô ấy, nên anh ta phải đem cô ấy giữ ở bên người, để cô sinh đứa nhỏ cho anh ta, để cô ấy trở thành tình nhân của anh ta, đây là một quyết định thực ích kỷ, nhưng anh ta không có lựa chọn nào khác.”

Vũ Dung nghe đến đó, nước mắt đã chảy xuống, lặng lẽ thấm ướt áo sơ mi của anh.

Anh nâng mặt cô lên hỏi, “Sao em lại khóc?”

“Em..... Em không biết.....” Cô không chịu nhìn anh, nước mắt rơi xuống vai anh.

“Em hận anh sao?” anh ôm chặt cô.

Cô lắc đầu, “Em hẳn là rất muốn hận anh.....”

Thanh âm của anh trở nên chua xót, “Anh biết, em có nhiều lý do có thể hận anh.”

Cô ngẩng đầu, nhắm mắt lại chủ động dâng môi anh đào, hôn lên đôi môi anh. Tất Duy Lâm cứng ngắc một lát cảm nhận nụ hôn ôn nhu của cô, rồi cục chậm rãi hòa tan bắt đầu đáp lại. Hai tay ôm chặt lấy thân thể của cô, làm cho cô gần sát trong ngực anh. Nụ hôn này Vũ Dung cảm thấy vừa ngọt ngào vừa chua xót, ngọt là cô phát giác tình cảm của chính mình, chua là cô hiểu được tình cảm này không có kết quả.

@#\$\$%^&^&&

Mười bốn tháng hai nhanh đến. Tất Duy Lâm cùng Vũ Dung ở chung cũng đã hơn hai tháng, Tất Duy Lâm phòng bị hơi lơ lỏng một ít, không phải bảo vệ đứng cửa nữa. Nhưng thời gian đi làm, Vũ Dung hiểu được vẫn có người giám thị cô, mỗi lần cô vừa ra sảnh của văn phòng, đã thấy hai bóng người, bởi vậy, cô biết mình phải từ từ làm giảm phòng bị của anh.

“Đêm nay anh có về không?” Sáng sớm rời giường, cô hỏi anh.

“Đương nhiên.” Anh lộ ra nụ cười mỉm, gần đây anh càng lúc càng hay cười.

“Em biết mà, sao còn hỏi như vậy?”

Tay cô quàng lên cổ của anh, “Người ta muốn anh về sớm một chút.”

Về mặt làm nũng của cô làm cho anh có chút kinh ngạc, “Có thể nói cho anh biết nguyên nhân không?”

Hai má của cô đỏ lên, “Hôm nay là lễ tình nhân!” Cả đời này đây là lần đầu tiên cô nói ra lời như vậy!

“Lễ tình nhân?” Trong đầu anh dường như không có từ đó bởi vậy anh suy tư một thời gian mới hồi phục tinh thần lại, “Cho nên?”

Ông trời, cô thật sự đang gặp một cái tên đầu gỗ! Vũ Dung bắt đầu đau đầu.

“Cho nên, anh về sớm một chút!”

Bộ dáng anh vẫn không có thể lý giải, “Sớm một chút để làm cái gì?”

Vũ Dung quả thực muốn hét to, không khỏi đề cao âm lượng nói: “Anh đừng hỏi!” Cô ngậm miệng lại, bởi vì cô phát hiện cô dám ra mệnh lệnh với anh! Không biết anh có tức giận không?

Tất Duy Lâm ngậy ra một lúc, nhưng không tức giận, ngược lại cúi đầu hôn môi cô, “Được rồi, anh không hỏi, cái gì cũng nghe em.”

Thanh âm khàn khàn của anh làm cho cô ngây dại, không nghĩ tới anh sẽ nói ra lời này? Đây chẳng lẽ là ma lực lễ tình nhân sao? Có lẽ một người không biết lễ tình nhân là gì, cũng có thể là yêu thương hoàn mỹ, cô thật sự tin tưởng. Hai người ôm lẫn nhau, thời khắc ấm áp đắm chìm khó có ai được như vậy.

“Hôm nay em không đi làm.” Cô đột nhiên còn nói.

“Vì sao?”

“Em muốn chuẩn bị một vài thứ, khi anh trở về sẽ biết.” Trên thực tế, mấy ngày hôm trước cô cũng đã nộp đơn xin nghỉ việc.

Anh tiếp nhận lý do này không chút hoài nghi, giờ phút này, anh tin tưởng cô sẽ không rời khỏi anh.

“Anh nên rời giường đi đã trễ rồi.” Vũ Dung nhìn đồng hồ báo thức đã bảy giờ rưỡi, Tất Duy Lâm bình thường đã đi làm.

“Nghe lời em đây.” Tâm tình của anh hiển nhiên rất tốt, ngoan ngoãn xuống giường đi vào phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Chờ anh bắt đầu mặc quần áo, Vũ Dung đi đến trước mặt anh, giúp anh gài nút ở tay áo, sửa sang caravat, hành động này làm cho anh lại im lặng nhìn cô.

“Em làm sao vậy?”

“Em muốn giúp anh thôi!” Cô cố ý làm ra biểu hiện không có gì. Anh mặc áo ngủ lụa trắng cho cô rồi ôm cô vào lòng, “Em hôm nay là lạ.”

“Nào có? Đối với anh không thể tốt được à?” Cô hừ một tiếng. Anh không có trả lời, cúi đầu lại hôn sâu cô, cảm thấy lưu luyến không thôi, thẳng đến khi cô nhẹ nhàng đẩy ra, “Bị muộn rồi.”

“Không muốn đi.” Đây là anh lần đầu tiên có ý tưởng cự tuyệt đi làm.

“Đứa ngốc, đừng nói ngốc vậy.” Cô thầm mắng mình, không biết ai mới là đứa ngốc.

Anh cầm lấy cặp tài liệu, “Anh đi.”

“Hẹn gặp lại, sớm về nhé.” Cô nói chuyện miệng tựa như một người vợ đường đường chính chính.

Sau cửa, cô vừa tiễn Tất Duy Lâm, Vũ Dung mở to mắt cổ không khóc. Hãy để hôm nay trở thành một lễ tình nhân hoàn mỹ! Đây chính là lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng.....

Bảy giờ tối, Tất Duy Lâm mở cửa phòng. Trong phòng tối om, nhưng khi anh vừa mở cửa ra liền thấy có ba ngọn nến đang cháy ở trên bàn ăn, bên cạnh là Vũ Dung đang đứng. Cô mặc lễ phục màu đen trên người,

lộ ra đường cong duyên dáng, bả vai cùng lưng, gáy mang theo ánh sáng màu mượt mà trên châu, khuôn mặt trang nhã động lòng người ra tươi cười ngọt ngào, nhẹ giọng nói: “Anh đã trở lại.”

“Anh đã về.” Anh ngây ngốc trả lời, tựa hồ không rõ mình nói cái gì.

Anh đến gần từng bước một, thấy trên bàn hoa tươi, mỹ thực, sâm banh, “Em đang đợi anh à?”

“Người em chờ tất nhiên là anh.” Vẫn là anh.

Hai người ngồi xuống, Vũ Dung rót hai chén rượu, “Lễ tình nhân vui vẻ.”

Bọn họ giờ ly thủy tinh có chất lỏng màu hổ phách, cụng ly, sau đó Tất Duy Lâm uống một hơi cạn sạch, nhưng Vũ Dung lại chỉ nhẹ nhàng uống một ngụm. Dưới thứ ánh sáng ấm áp hạnh phúc, hai người lặng lẽ dùng bữa tối, âm nhạc nhẹ nhàng vờn quanh bọn họ, đó là một bản hòa tấu nổi tiếng.

“Còn có tráng miệng, anh chờ một chút.” Vũ Dung đứng lên, đến phòng bếp mang sang một đĩa bánh ngọt chocolate.

“Em làm ?” trên mặt của anh có thoáng vui mừng.

“Ừm! Lễ tình nhân sao có thể thiếu chocolate được chứ?” Cô cắt hai khối bánh ngọt.

Tất Duy Lâm ăn một miếng, “Ăn ngon.”

Cô cười cười, vươn tay mơn trớn khóe môi của anh, “Nơi này dính này.”

Anh thoát nhìn tựa như một cậu nhóc, cô nhện không được cúi đầu, lấy đầu lưỡi liếm chút chocolate này, lập tức cảm giác được toàn thân anh rung rung.

“Em.....” trong cổ họng anh có loại áp lực không nói nên lời.

“Ngọt quá.” Cô cố ý ám muội nói.

“Em đang làm gì thế?” Anh chưa bao giờ nhìn thấy bộ mặt yêu mị như thế của cô.

Cô cúi đầu lộ ra làn da trắng nõn dưới cổ áo, làm cho anh nhìn không sót cảnh xuân trong đó, “Anh còn chưa hiểu phải không? Người ta..... đang khiêu khích anh đấy!” Xong rồi! Tất Duy Lâm hoàn toàn hỏng hết lý trí! hô hấp của anh ngừng một giây, lập tức trở nên dồn dập, một tay đẩy ngã cô xuống thảm, che lại đôi môi đỏ hồng, hai người bắt đầu môi cùng môi dây dưa, truy đuổi.

Vũ Dung hoàn toàn đem mình dâng hiến cho anh, thở dốc, khinh ngâm cùng nghênh đón, cô đáp lại cùng cảm thụ.

“Em..... Chưa từng nhiệt tình quá như vậy.....” Điều này làm cho anh vừa mừng vừa sợ.

“Duy Lâm, hôm nay là lễ tình nhân..... Anh nhất định phải nhớ rõ ngày này.....” Tay cô xoa khuôn ngực cường tráng của anh, cảm giác được tim của anh đập giống như nổi trống, đây là..... Bởi vì cô mà tim đập nhanh hơn sao

“Anh rất hy vọng ngày nào cũng là ngày lễ tình nhân!” Anh cúi đầu lại hôn cô. Hai người chờ không kịp đi đến phòng ngủ, trút bỏ quần áo ngay trên tấm thảm, thân thể Vũ Dung trở nên trần trụi, anh để áo khoác lót ở dưới, cô nằm trên áo khoác, anh nhìn thân thể mềm mại mê người của cô.

“Em thật đẹp.....” Anh thở dài nói.

Vũ Dung có chút thẹn thùng, nhưng không che giấu mình. Cô muốn anh nhớ rõ giờ phút này. Mà cô, cũng muốn nhớ kỹ anh, tay nhỏ bé của cô mơn trớn bờ vai của anh, dọc theo đường cong của anh chậm rãi vuốt ve, muốn cảm thụ mỗi một chỗ của anh .

“Đừng như vậy.” thanh âm anh khàn khàn cùng cặp mắt nhắm chặt “Sao thế?” Cô lại như cố ý muốn khiêu chiến tự chủ của anh, thân thiết hơn cảm thụ được anh.

Hành động lớn mật làm bậy của cô làm cho anh thở dốc một hơi, rốt cục, anh xoay người ngăn chặn cô, “Đây là em tự tìm lấy?”

“Anh muốn xử phạt em sao?” Cô nghênh đón dự vọng hiển hiện trong hai mắt anh.

“Đúng vậy!” Anh cúi đầu hôn một đường lên da thịt cô, hai tay ấn nhẹ chọc cô thở gấp liên tục, cuối cùng khi cả hai lẫn nhau đều không chịu nổi, làm cho hai người nhiệt tình kết hợp cùng một chỗ.

“Ông trời! Em luôn làm cho anh điên cuồng!” Anh phát giác chính mình vĩnh viễn cũng muốn không đủ cô.

Trên mặt anh có áp lực, cũng có hưởng thụ biểu tình, Vũ Dung một giây cũng không nguyện bỏ qua nhìn anh, cô muốn nhớ rõ sở hữu anh, làm cho cô nếu nhắm mắt lại có thể nhớ tới anh.

“Duy lân..... Duy lân.....” Lúc này đây, cô tự nhiên kêu gọi ra tên của anh.

“Em đang kêu tên của anh sao? Em..... Em muốn anh sao?” Anh quả thực thụ sủng nhược kinh.

Cô vươn đầu lưỡi, nghịch ngợm liếm lỗ tai của anh, “Người ta muốn..... Muốn rất nhiều rất nhiều.....”

Giọng của cô, sắc đẹp của cô, ngọt ngào của làm áu anh sôi trào, “Anh sẽ đưa cho em! Hơn nữa cho nhiều đến khi em chịu không nổi!” Đã bị cô như thế ủng hộ, theo tốc độ anh nhanh hơn, hai người kích tình lũy thừa cũng dần dần kéo lên, rốt cục ở vong ngã tiếng gọi âm ỉ trung đạt tới cao trào.

※ ※ ※

Sáng sớm Lễ tình nhân trôi qua, Tất Duy Lân tỉnh lại khi, bên ngoài mưa nhỏ, cửa sổ nhìn mênh mông sương trắng. Miệng của anh bất giác mang theo một tia mỉm cười, nhớ lại tối hôm qua nóng bỏng trường hợp, nhưng anh vừa quay đầu, lại phát hiện trên giường chỉ có chính mình một người. Chín năm nay đây là lần đầu tiên Vũ Đồng rời giường trước, dĩ vãng anh luôn đi trước một bước .

“Vũ Dung?” Anh nhíu mày.

Tủ đầu giường hé ra tờ giấy, mặt trên là bút tích run run xinh đẹp.

Duy Lân, Em đi rồi. em không có khả năng tiếp tục làm tình nhân của anh, con của chúng ta cũng không khả năng nhận người khác làm mẹ, vì khả năng này, em không thể không rời khỏi anh. Hy vọng anh tìm được người mà anh muốn em chúc phúc anh. Thay em chăm sóc con mèo nhỏ được không? Có lẽ khi anh thấy cô đơn, nó có thể cho anh một ít an ủi.

Tất Duy Lân mở to hai mắt nhìn, ngón tay bắt đầu run run, thẳng đến kia tờ giấy rơi xuống trên mặt đất.” Vũ Dung!°

Anh rốt cục lên tiếng hô to, nhưng, tại đây trong phòng rộng lớn, cũng không có tiếng nhẹ nhàng hồi âm ...

10. Chương 10

Chương 10

Một năm sau, sắp đến lễ tình nhân .

Trước một ngày cách đây hai tuần cũng là thứ Sáu, giữa trưa trước ngõ nhỏ ở Dương Mai, một chiếc taxi dừng lại, người phụ nữ thon thả xuống xe, trên tay ôm một đứa trẻ con còn đang mặc tã lót. Đây là một hình ảnh bình thường không khiến cho ánh mắt người qua đường có chút kỳ dị.

Người phụ nữ đi đến trước cánh cửa màu đỏ và bấm chuông, người mở cửa là một phụ nữ tầm năm mươi tuổi.

“Mẹ.”

“Vũ Dung, con đã đến rồi.” Phan Lệ Ảnh nở nụ cười nói.

“Đã lâu không thăm mẹ, con mang Niệm Duy đến chơi.”

“Vào đi!” Phan Lệ Ảnh dẫn con gái và cháu trai đi vào trong, trên bàn đã sớm chuẩn bị sẵn đồ ăn.

Vũ Dung ôm con ngồi xuống, nhưng Phan Lệ Ảnh lại bế lấy Niệm Duy.

“Con ăn một chút gì đi! Mẹ bế Niệm Duy cho; Nhìn con càng lúc càng gầy, như vậy khỏe sao được?”

Vũ Dung chỉ mỉm cười cầm lấy đĩa, ăn từng chút một.

“Gần đây công việc thế nào?” Phan Lệ Ảnh hỏi.

“Tốt ạ, tuy mới vào làm một tháng, nhưng con cảm thấy công việc rất thích hợp với con. Đây là Sở nghiên cứu nghiên cứu phương pháp về giáo dục, quản lý mọi người trong sở đối với con cũng tốt lắm, hôm nay con nói muốn xin nghỉ nửa ngày, chủ nhiệm lập tức đáp ứng.”

“Ba tháng sau khi sinh Niệm Duy Vũ Dung liền xin làm ở một Quỹ giáo dục làm công việc nghiên cứu, đối với công việc này mà nói là như cá gặp nước.

“Nơi đó có tìm được đối tượng thích hợp không con?”

“Mẹ!” Vũ Dung thiếu chút nữa rống lên.

Phan Lệ Ảnh thản nhiên, “Chẳng lẽ cả đời con không muốn lập gia đình à?”

“Giờ con chỉ muốn nuôi Niệm Duy cho thật tốt, con không nghĩ về chuyện kết hôn.”

“Con đi năm năm đột nhiên nói ẹ biết là con mang thai, bảo mẹ đừng ép hỏi con cái gì cả, con cũng không chịu nói ra ba Niệm Duy là ai, đây là còn chưa tính, nhưng, giờ con nhất định phải nghe mẹ, cố gắng tìm một đối tượng tốt mà lập gia đình!”

Vũ Dung thở dài, cô làm sao không nghĩ tới chứ?

“Chờ Niệm Duy lớn một chút rồi nói sau!” Cô đành phải tìm cái lý có.

“Chẳng lẽ con còn chưa quên được người đàn ông đó à?”

“Đương nhiên không phải!” Vũ Dung trả lời quá nhanh, ngược lại có điểm giấu đầu hở đuôi.

Cả hai mẹ con kỳ thật cũng đều nghĩ đến điểm này, nhưng không nói toạc ra, trầm mặc một lát, Vũ Dung mới mở miệng hỏi lại: “Chú Đình có khỏe không ạ?” Chú Đình Vũ Dung vừa nhắc tới kỳ thật chính là cha dượng của cô cũng chính là người chồng thứ ba của bà Phan Lệ Ảnh. Từ sau khi bố của Vũ Dung mất, cuộc sống tình cảm của bà Lệ Ảnh mười năm này có thể nói sóng gió gì đều trải qua, cuối cùng gặp Đình Vĩ Phong ở công ty, mới xem như là thực sự yên ổn. Một năm nay Đình Vĩ Phong đều tận tâm với công việc quản gia, mà Phan Lệ Ảnh cũng rất cẩn thận chăm sóc hai đứa con riêng của ông, cho nên, người một nhà coi như hoà thuận vui vẻ hạnh phúc. Chính là, Vũ Dung còn chưa đồng ý kêu Đình Vĩ Phong một tiếng ba ba, bởi vì trong lòng cô, ba chỉ có một.

Đình Vĩ Phong cùng Phan Lệ Ảnh đều hiểu biết tâm tình của cô, bởi vậy, cũng không cố ép buộc.

“Tháng sáu năm nay ông ấy về hưu đến lúc đó là có thể chăm sóc thân thể tốt rồi.” Phan Lệ Ảnh nói.

“Dạ.” Như vậy cô cũng có thể yên tâm, mẹ cô sẽ hạnh phúc.

Lúc này, Niệm Duy đột nhiên khóc lên, Phan Lệ Ảnh vội vàng dỗ cháu, mẹ con hai người nói đến các chuyện của Niệm Duy không khí lúc này mới từ từ thân thiện. Năm giờ Triệu Vũ Dung ôm lấy Niệm Duy chuẩn bị rời đi, cô cũng không muốn gặp Đình Vĩ Phong, có lẽ là còn chưa thể quen, có lẽ là sợ nhìn thấy cảnh gia đình người khác đoàn tụ.

“Đây là lá trà bình lâm, mẹ để cho chú uống đi!”

“Được, mẹ sẽ nói cho của ông ấy.”

“Con đi trước đây, con sẽ lại liên lạc với mẹ sau.”

“Mẹ biết.”

Phan Lệ Ảnh đưa con gái đi tới cửa, vẫn không quên dặn dò nói: “Có cơ hội hãy nắm chắc nhé!”

Vũ Dung chỉ cười khổ.

Sau khi Vũ Dung ôm Niệm Duy đi ra ngẩng đầu phát hiện ra mưa nhỏ. Mưa bụi làm con ngõ nhỏ mờ lung mà mê ly, như một tầng khói trong suốt, mọi vật đều mờ ảo. Cô nâng tay vẫy một chiếc tắc xi, nhưng, một chiếc xe hơi màu đen dừng lại ở trước mặt cô, cửa kính xe hạ xuống, là một người đáng lẽ không có khả năng lại xuất hiện !

“Lên xe!”

Nghe thanh âm quen thuộc mà xa lạ, Vũ Dung hoảng hốt tựa như thời gian quay ngược lại. Đây là ảo giác vì cơn mưa nhỏ sao? Hay là cô quá nhớ đến anh ta nên mới vậy ?

“Không..... Không có khả năng.....” Vũ Dung đối chính mình lắc lắc đầu, nhưng là trước mắt cảnh tượng bởi vậy mà vẫn chưa biến mất.

Trong xe, đôi mắt Tất Duy Lâm nhìn chăm chăm cô, mưa nhỏ từng giọt từng giọt dừng ở trên mặt cô, mang đến cảm giác lạnh như băng mà thanh tĩnh, đúng vậy, này hết thấy cũng không phải mộng. Anh đi xuống xe, mở chiếc ô đen, chậm rãi đi thông thả đến trước mặt cô, mỗi một bước đối cô mà nói đều là vô cùng rung động. Rốt cục, bọn họ hai người ở dưới ô gặp lại , mà anh mở miệng câu đầu tiên nói chính là: “Theo anh đi.”

Anh thoát vẫn không thay đổi chút nào, chỉ có sắc mặt hơi tiêu tụy, như là đã lâu không ngủ đủ giấc, trong mắt đầy lấy màu đỏ tơ máu. Vũ Dung nhìn người đàn ông dẫu mười năm với mình, giọng nói của cô như là bị người ta cướp đi, chỉ có thể bất lực lắc đầu.

“Nếu em không nghe lời anh nói, anh sẽ bấm chuông tìm mẹ em ra, nói cho bà ấy anh chính là ba đứa nhỏ!”

“Anh...anh làm sao mà biết?” Cô ôm Niệm Duy lui từng bước.

“Anh tin là em không có can đảm giúp tên khác sinh đứa nhỏ, đời này người đàn ông duy nhất của em chỉ có thể là anh!”

Anh nói đúng tình hợp lý, cô đã có chút bất mãn quát lên, “anh đừng tự cho là đúng!”

“Theo anh đi, hay là muốn anh bấm chuông? Cho mẹ em ra cùng anh gặp mặt.” Anh đi đến trước cửa, ngón tay chạm vào chuông cửa, vẫn là bộ dạng quen thói uy hiếp người khác.

Hóa ra, anh đã biết hết tất cả! Anh dự mưu đã lâu, có chuẩn bị mà đến! Vũ Dung đột nhiên lĩnh ngộ được điểm này, cô vĩnh viễn dấu không lại Tất Duy Lâm. Vũ Dung hiểu được, nếu để ẹ thấy anh, nhất định sẽ cứng rắn buộc bọn họ kết hôn, để Niệm Duy có một danh phận, mà đó lại là tình huống cô không mong muốn gặp phải. Bởi vì, Tất Duy Lâm không muốn kết hôn với cô, một năm trước cô đã biết.

“Em..... Em đi theo anh.” Cô lo lắng vài giây rồi đành đầu hàng. Anh giúp cô mở cửa xe, khi anh thấy Niệm Duy, khuôn mặt nhảnh nhanh một chút.

Vũ Dung thấy thế không khỏi nghĩ, anh là quả thực là không mong muốn có đứa nhỏ này? Dù sao, chuyện này đối với sự nghiệp và gia tộc của anh cũng không quan trọng lắm. Cô thở dài một hơi, ôm Niệm Duy ngồi vào trong xe.

Tất Duy Lâm cũng ngồi lên xe, tay lái vừa chuyển, lái ngay về hướng Đài Bắc. Dọc theo đường đi, hai người đều im lặng không nói chuyện, như có một sợi dây vô hình cuốn lấy lẫn nhau, cảm giác muốn hít thở cũng không thông, rất khó chịu.

Niệm Duy đang ngủ, khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần, cái gì cũng không tác động được đến bé. Đến Đài Bắc, Tất Duy Lâm lái xe theo hướng tới Thiên Mẫu, Vũ Dung cũng không muốn xem, chỉ biết đây là phương hướng nào, đúng vậy, sau một năm lại đem cô về lại căn nhà kia.

Xe chạy đến tầng hầm, bọn họ vẫn trầm mặc, thang máy tới lầu 13, tất cả đều giống như trước kia, chẳng qua thời gian đã trôi qua ba trăm sáu mươi lăm ngày mà thôi.

Vừa vào cửa, “Meo meo meo meo!” Con mèo nhỏ lập tức hưng phấn mà chào đón, chạy vòng quanh chân Tất Duy Lâm. Vũ Dung mở to hai mắt, không nghĩ tới Tất Duy Lâm còn giữ con mèo này, hơn nữa còn có cảm tình tốt với nó.

Con mèo nhỏ tò mò quan sát Vũ Dung, ngửi ngửi một hồi lâu. Mới nhận ra là chủ nhân cũ, cũng bắt đầu cọ cọ và kêu. Loại cảm giác quen thuộc thật tốt, Vũ Dung có chút cảm động. Nhìn khắp bốn phía, phòng khách dường như vẫn không đổi, vẫn là bình hoa cô thích. Trang trí viên, một năm nay, Tất Duy Lâm hiển nhiên chưa thay đổi chút.

Vũ Dung cảm thấy mê hoặc, Tất Duy Lâm quàng bả vai cô, mang cô đến căn phòng mà trước đây chính cô sắp xếp, cửa phòng mở bên trong vẫn y nguyên, sách vở của cô, máy tính, bài trí, đều giống như trước đây, hơn nữa còn duy trì trạng thái rất sạch sẽ. Vũ Dung nhìn anh, không biết nên phản ứng như thế nào mới tốt.

Anh lại mang theo cô đến phòng ngủ, trên bàn vẫn còn đồ dùng của cô, bên trái tủ quần áo cũng là quần áo của cô, cứ như cô chưa bao giờ rời đi.

“Vì sao?” Cô ngẩng đầu, xem thâm tình trong hai mắt anh.

“Những lời này hẳn là anh hỏi em mới đúng.” Anh mặt không chút thay đổi, ngữ khí lại lạnh lùng dọa người.

Cô ôm chặt Niệm Duy, cảm thấy có chút lạnh lùng trong anh, “Em đi..... Đối với hai chúng ta là điều tốt.....”

“Đối với em có lẽ là như thế, nhưng em biết anh làm thế nào để vượt qua một năm này không? Khi anh vừa tỉnh lại đây, phát hiện em không ở bên người, chỉ để lại tờ giấy chết tiệt, em nghĩ rằng nếu em là anh, em sẽ có phản ứng gì?”

“Em nghĩ..... Anh hẳn là thoải mái hơn!” lòng cô chưa xót nói.

“Cô bé đáng giận này, sao em có thể nghĩ như vậy? Em cũng biết anh mười năm vẫn chỉ có một mình em, em đi rồi anh còn có thể chạm vào ai? anh căn bản không thể quên dễ thế được!”

Thói quen..... Thói quen..... Đối với anh, cô chỉ có ý nghĩa như thế mà thôi? Cô cắn chặt môi dưới, không muốn nói thêm gì nữa.

Hai người giằng co hết sức, Niệm Duy tỉnh dậy khóc rống lên. Vũ Dung ngồi xuống ở bên giường, cúi đầu dỗ, “Đừng khóc, đừng khóc, mẹ ở đây.”

Niệm Duy vẫn khóc lớn không thôi, lúc này đã qua bữa tối của bé, Vũ Dung tự nhiên muốn cởi áo, để Niệm Duy bú sữa, nhưng lại ý thức được Tất Duy Lâm hiện đang ở đây, làm cho cô không khỏi khó xử.

“Anh làm ơn..... tránh một chút được không?” Cô có chút ngượng ngùng thỉnh cầu.

“Vì sao?” Anh không vui trả lời, đối với đứa nhỏ của anh Vũ Dung lại có thể nói vậy, anh ngược lại cảm thấy đứa nhỏ này có thể là cố ý.

“Em muốn..... cho con bú sữa.”

Nhìn mặt cô đỏ ửng, anh mới ý thức được cô muốn cho con bú, vì thế, anh mỉm cười đầy tà khí, “Nó là con anh, thân thể của em anh cũng đã sớm xem qua, vì sao anh không thể ở đây?”

“anh.....” Cô thật sự nói không nên lời thẹn thùng xấu hổ.

Niệm Duy khóc to hơn, Vũ Dung vì trấn an bé, đành phải cắn cắn môi dưới, cởi nút áo trước ngực ra, không ngờ tay cô lại run run cơ hồ không thể cởi được.

Tất Duy Lâm thấy thế chủ động vươn tay hỗ trợ, cố ý chậm rãi cởi bỏ nút thắt, hại ặt cô đỏ bừng. Mở nút áo của cô anh còn thuận thực đẩy áo lót của cô, lộ ra cặp vú trắng nõn, tình cảnh này làm cho anh nhìn xem huyết mạch lại sôi sục.

“Cám ơn.”

“Vinh hạnh của anh.” Anh nói nhưng miệng lưỡi khô khốc.

Thật vất vả, cô rốt cục làm cho Niệm Duy ngậm đầu vú, bắt đầu bú sữa, từ từ ăn xong Niệm Duy còn lăn quay thỏa mãn. Trong cả quá trình ánh mắt Tất Duy Lâm chưa bao giờ rời khỏi cô, anh phát giác cô đẹp hơn, có chút thánh khiết, có chút quang huy, lại làm cho anh càng khó kháng cự loại dụ hoặc này.

Vũ Dung đặt Niệm Duy ở trên giường, để cho bé nằm gối đầu, điều chỉnh vị trí thoải mái cho bé, Niệm Duy cười cười, lại nặng nề chìm vào giấc ngủ.

“Bọn trẻ con hình như chỉ biết ăn xong là ngủ?” Anh phát hiện con của anh hình như chỉ biết làm hai việc này.

“Nó còn nhỏ.” Cô giúp Niệm Duy đắp chăn, sửa sang lại quần áo mình.

“Không cần!” Anh cầm hai tay của cô chặn lại.

“Hả? Cô nhất thời còn không biết dụng ý của anh.

“Em nợ anh nhiều lắm, một năm qua hại anh cảm dục, để xem em đền anh thế nào nào!” Anh nheo mắt lại, bắt đầu cởi áo khoác. Một màn vừa rồi, làm dục vọng đã lâu của anh bị khiêu khích hoàn toàn.

“Anh muốn làm cái gì? Con của chúng ta còn ở đây đấy” Vũ Dung bắt khả tư nghị trừng mắt anh.

Đừng hô to như thế, nó ngủ rất say, em muốn đánh thức nó sao?” Anh từng bước một đến gần cô, cô bước lui ra phía sau, lưng chạm đến vách tường, “Đừng tới đây, em không muốn làm việc này trước mặt đứa nhỏ?”

“Anh thật ra không để ý lắm, nhưng nếu em kiên trì vậy, thì đổi phòng khác cũng được.” Anh đi ra phía trước, ôm lấy cô, ra khỏi phòng ngủ, đi vào thư phòng bên cạnh. Vũ Dung trong lúc nhất thời còn không biết đang xảy ra chuyện gì, đã bị mang tới nằm trên bàn làm việc lớn. Anh đứng cách một bước, bằng tốc độ nhanh nhất bỏ quần áo trên thân, trên mặt lộ ý cười.

“Đừng, em không muốn lại có quan hệ gì với anh.” Sợ anh, cũng sợ chính mình.....

“Chỉ sợ điều này không phải thứ em có thể lựa chọn, em chỉ có thể có anh, vĩnh viễn đều chỉ có thể có anh!” Anh biểu thị khí phách công khai, một bên cởi quần áo trên người cô.

“Không? Buông!” Vũ Dung giãy dụa càng làm anh có lực ôm, hai người ở giường co, đem mọi thứ trên bàn đẩy rơi xuống đất, phát ra từng tiếng va chạm lớn.

“Em muốn đánh thức đứa nhỏ sao? Thằng bé sẽ bị dọa khóc đấy!” Anh uy hiếp bên tai cô.

Vũ Dung dừng động tác; Toàn thân cứng ngắc.

“Thế mới ngoan.” thanh âm của anh trở nên khàn khàn, từng thứ từng thứ trên người cô bị cởi rơi xuống.

Dưới ánh đèn vàng, thân thể cô trần trụi hiển hiện, làm cho anh phát ra tiếng thở dài, “Em làm cho anh chờ lâu vậy, đau khổ nhẫn nại, chỉ vì muốn gặp lại bộ dáng này của em.....”

Vũ Dung ngượng ngùng cúi đầu, không dám nghênh thị ánh mắt nóng bỏng của anh. Anh cúi đầu xuống, theo cái trán của cô bắt đầu hôn, mỗi nụ hôn làm cho cô run run, chỗ nào cũng như là ngọn lửa nhỏ, mắt thấy sẽ đẩy lên hỏa diễm hừng hực.

Tay cô tìm lòng không được nắm chặt bờ vai của anh, không hiểu được nên phản kháng lại phản ứng này như thế nào cho phải.

“Em có vẻ càng miễn cảm” Anh cố ý khiêu khích nói, hai tay mơn trớn từng đường cong mềm mại.

Vũ Dung mặt sẫm đỏ bừng, xa cách một năm, cô vẫn là không thể che giấu cảm giác đối với anh, chỉ có thể ngượng ngùng nói: “Em không có!”

Anh ngậm lấy đầu ngực, bắt đầu liếm láp, “Nơi này, trừ bỏ anh và con, ai cũng không thể đụng vào, biết không?”

“Anh quả không được em.....” Cô hít một hơi, bởi vì ngón tay thon dài của anh càng dờn xuống.

“Anh đương nhiên muốn xen vào em, thân mình này mười năm nay đều là của anh, về sau cũng vậy, chỉ có anh mới có thể!”

“Em hận anh..... em hận anh.....” Cô hận anh, nhưng càng hận chính mình.

“Hận anh là sao? Anh không sao cả, anh chỉ muốn em..... Vĩnh viễn, vĩnh viễn là của anh.....” Anh đem thân thể của cô đẩy ngã ở trên bàn, hai người gần sát làm cho cô lập tức cảm nhận được sự phản kích của anh.

Ngực của anh đè nặng ma sát ngực cô, cứng rắn cùng mềm mại đụng chạm, là một loại kỳ lạ mà phiến tình kích thích, hai người tim đập đều tùy theo nhanh hơn .

Mà anh kể tiếp cố ý thi triển ma pháp, lại làm cho hai người cũng không cảm than nhẹ ra tiếng, mỗi một chỗ da thịt đều lâm vào nóng lên, nóng lên. Rốt cục, anh đẩy cao hai chân của cô, bắt đầu dò hỏi tiến vào. Một năm cô không mây mưa, lập tức cảm giác chặt khít và không khoẻ, “Đừng như vậy, đau quá.....”

“Sao lại nói vậy, anh sẽ không buông tha em đâu, đây là em phản bội anh!”

“Ngừng một chút, cầu xin anh.....” bàn tay nhỏ bé của cô đẩy vào bờ vai của anh nhưng không thể lay động anh.

“Anh muốn xử phạt em, đây là do em hứng chịu !” Anh cất lời lãnh khốc, bên hông động tác lại phóng nhẹ xuống dưới, đợi cho cô chậm rãi có thể thích ứng, mới một lần lại một lần chậm rãi xâm nhập.

Anh cúi đầu hôn lên đôi mi thanh tú đang nhắm lại, “Em cảm thấy thế nào? Còn đau không?” Đây câu hỏi vẫn là tiết lộ sự quan tâm của anh .

Mặt đỏ của cô lên, không muốn nói dối, cũng không muốn nói thật, đành phải nhắm mắt lại, không muốn nhìn chính mình bị hòa tan vì mị lực của anh. Tất Duy Lâm rút ra, đem cô lật úp lại, làm cho cô ghé vào bàn, theo sau lưng cô tiến vào, hai tay còn từ phía sau nắm chặt hai vú cô, môi ghé vào bên tai thấp giọng nói: “Nói em muốn anh..... Nói mau, không phải chỉ có anh là người có loại cảm giác này..... Em cũng bốc cháy lên , không phải sao?”

“Không, em không có.....” Giọng nói cô thoát ra, bởi vì anh càng thêm lực đánh sâu vào.

“Nói dối!” Anh cắn cắn vành tai trắng nõn cô của cô, “Anh muốn em thừa nhận, em là muốn anh !”

“Em không nói..... Em tuyệt đối không nói.....” Cô quật cường phủ nhận.

Tức giận của anh hóa thành dục hỏa càng mạnh, gần như điên cuồng mà muốn cô, “Vì sao? Vì sao luôn như vậy? Anh muốn em, anh muốn em cũng muốn anh!”

Vũ Dung rốt cuộc không thể nói j cả, chỉ có thể phát ra mơ hồ rên rỉ, trong đầu đã muốn trống rỗng.

Anh ngồi xuống trên ghế, đem cô xoay người lại, trực tiếp hướng anh vào cô, anh nắm chặt mông của cô, làm cho vật tượng trưng nam tính của anh tiến vào, cao thấp kịch liệt chấn động.

“Duy Lâm, cầu anh.....”

“Cầu anh cái gì?” Anh mờ mờ trên trán chảy rơi xuống trước ngực cô.

Cô cũng không biết chính mình muốn là cái gì, chỉ là không thể thừa nhận tra tấn ngọt ngào này, lại muốn muốn tiếp tục, lại muốn muốn cho nó dừng lại, cô thật sự không biết nên nói như thế nào..... Cô phát ra thanh âm nức nở, “Em chịu không nổi.....”

“Nói cho anh biết..... Em là muốn anh” cúi đầu liếm trước ngực cô.

“Em.....em muốn..... em muốn anh.....”

“Vũ Dung..... Em thật quật cường đáng yêu..... anh không trừng phạt em không được.” Dưới sự dẫn dắt của anh, cô rốt cục đưa anh lên đỉnh..... Đợi cho hai người chậm rãi bình tĩnh trở lại, anh vẫn ôm cô vào trong ngực, có thể lắng nghe đến tiếng tim đập lẫn nhau. Vũ Dung đem mặt dán trước ngực ẩm ướt của anh, chỉ cảm thấy thật ấm áp, như về tới nhà.

“Làm sao vậy? Một thành như vậy?” Anh vuốt mặt của cô hỏi.

“Anh thật sự là điên rồi.....” Vừa rồi hoan ái tới đòi mạng, làm cho cô toàn thân đều hư thoát .

“Ai bảo em dám can đảm đối với anh như vậy? Không cho phép rời đi , nếu không anh tuyệt đối sẽ không tha thứ!” hai tay anh ôm chặt lấy cô chứng tỏ lửa giận chưa tiêu.

Vũ Dung từ từ thở dài, không thể đáp lại những lời này, đành phải chuyển đề tài hỏi: “Sao anh tìm được em?”

“Vì tìm em, anh không biết tìm bao nhiêu thời gian cùng tận lực, anh tìm văn phòng thám tử, thay phiên ở Đài Bắc, giám thị ở Dương Mai cho đến buổi chiều hôm nay, nhà mẹ em rốt cục mới phát hiện, nhìn thấy em đi vào nhà, cuối cùng còn nhớ rõ gọi điện thoại cho anh biết! Anh vừa nghe, liền lập tức lái xe đi tìm em, lúc này đây anh nhất định sẽ không để cho em đào tẩu!”

Nghe được anh nói như vậy, lập tức làm cho cô ngẩng đầu lên, “Vì sao? Chỉ vì em là người của anh, mà anh hoảng hốt tìm em?”

“Em là của anh, chúng ta trong lúc đó không có chấm dứt, anh đã nói rồi!” Anh mạnh mẽ trả lời.

Vũ Dung nản lòng, đây không phải đáp án cô muốn nghe.

“Dù sao anh cùng Mang tiểu thư hẳn là đã kết hôn, anh cần gì phải kiên trì như vậy.....?”

“Em đề cập tới cô ta làm gì? Anh với cô ta chẳng liên quan gì cả!”

“Nhưng là..... Nhưng là.....” một năm nay, cô rất ít xem tạp chí, chỉ là không muốn thấy tin tức anh kết hôn, chẳng lẽ bọn họ đến bây giờ còn chưa có thành hôn sao?

Anh nói như chém sắt, “Không có gì tốt nhưng, anh không có khả năng cưới cô ta, anh ngay cả chạm vào cũng không muốn!”

“Anh không phải muốn kế thừa vị trí của cha anh sao.....” Cô thật sự không hiểu.

“Em lạnh không?”

“Em.....” Ở dưới ánh mắt của anh, cô chỉ cảm thấy trên mặt thiêu nóng vô cùng.

Anh ôm chặt cô, “Anh biết em hận anh, nhưng mà, anh sẽ không bỏ em đi! Em tuyệt đối sẽ không có cơ hội đào tẩu, em nghe rõ chưa?”

“Anh làm sao có thể..... Yêu em đây?” Cô vẫn là không thể tin được.

Anh thở dài, “Kỳ thật, mười năm trước lần đầu tiên nhìn em, anh đã có dự cảm này rồi. Nhưng, anh không thể yêu người nào cả, anh không cho phép mình làm ra loại tình cảm ngu ngốc này, cho nên, anh chỉ dùng thủ đoạn uy hiếp, mới có thể có được em, lại càng không để cho người khác có được em. Mỗi một lần trong bóng đêm ôm em, anh đều nói với chính mình, đây là tình dục, là nhu cầu, không có gì khác, nhưng mà, anh lại bởi vậy không thể lại ôm nữ nhân khác, cho nên, anh thuyết phục chính mình, đây chính là thói quen, tuyệt đối chính là thói quen.”

“Như vậy qua chín năm, em nói cùng với anh chia tay, anh mới đột nhiên tỉnh ngộ, anh không thể không có em, chính là anh không muốn thừa nhận, ngược lại đối chính mình nói, đây là lúc cắt đứt thói quen xấu này, dù sao anh cũng nên kết hôn, rõ ràng cưới một nữ nhân môn đăng hộ đối, cũng thuận tiện quên em đi. Nhưng là, anh nhận không được phái người theo dõi em, khi anh nhìn thấy bức ảnh tất cả đều là em cùng hẹn hò với tên kia, anh ghen tị quả thực muốn phát cuồng, lễ Giáng Sinh ngày đó, lại chính mắt thấy bọn em bộ dạng vui đùa, anh lại không thể nhận được nữa, vì thế, anh hạ quyết định quyết tâm muốn giữ lấy em, cho dù anh sẽ không cưới em, anh cũng không cho em cùng người khác kết hôn.” Tất Duy Lâm dừng trong chốc lát, nhìn vào đôi mắt của cô, cô xem ra đã bị dọa

“Cùng em ở chung, là thời gian anh vui vẻ nhất. Anh chưa từng có hẹn hò, không có cùng đi mua sắm với phụ nữ, là em lần đầu tiên làm cho anh có cảm giác về gia đình. Anh hiểu được rốt cuộc anh không thể che giấu chính mình, nhưng em quá quật cường, anh nghĩ mình có thể cưới người khác, có thể đem em làm như tình nhân, sự thật chứng minh anh sai lầm rồi. Lúc em rời đi, anh cái gì cũng không muốn, ngay cả sự nghiệp cũng không hấp dẫn anh như vậy, anh muốn chỉ có em. Khi anh không hề tỏ vẻ muốn kế thừa gia nghiệp, người nhà của anh ngược lại thân thiện hơn, thực đáng châm chọc phải không? Gần đây bọn anh thậm chí còn có thể ở chung một cách hòa bình, cho dù cha anh đem vị trí truyền cho anh, kể mẫu cùng các chị em gái cư nhiên cũng không có kịch liệt đấu tranh, còn nói tiếng chúc mừng, hiện tại anh đạt thành nguyện vọng từ nhỏ, nhưng anh cũng không vui vẻ, bởi vì anh muốn em, anh yêu em, anh phải tìm được em!”

Vũ Dung nghe đến đó, nước mắt bất tri bất giác chảy xuống hai má.

“Đừng khóc, anh biết em hận anh, nhưng, anh sẽ làm cho em từ từ yêu thương anh.” Anh đau lòng hôn lên nước mắt của cô.

“Em.....” Cô ghen ngào nói không nên lời .

“Anh nói những lời này, thật sự làm em khó nghe sao?” Tay anh vuốt nhẹ ở trên lưng cô nhẹ nhàng an ủi, “Nhưng anh mỗi ngày đều phải nói với em anh yêu em, thực đã yêu suốt mười năm.”

Vũ Dung hai tay ôm chặt lấy cổ của anh, đem mặt chôn ở đầu vai anh, chưa xót khóc lên. Lệ của cô có ủy khuất, có vui sướng, có kinh ngạc, có cảm động, sở hữu cảm giác rắc rối phức tạp, làm cho cô cũng không biết nên đối xử với mình thế nào mới tốt. Tất Duy Lâm đem cô ôm vào ngực, để cho cô khóc đủ, mặc kệ nguyên nhân gì, tóm lại, anh vẫn ôm lấy cô, vĩnh viễn sánh cùng thiên địa cũng không buông tay.

Chờ cô ngừng khóc nức nở, ngẩng đầu muốn mở miệng nói cái gì đó, anh lập tức liền quả quyết nói: “Mặc kệ em muốn nói gì, anh sẽ không cho em rời đi!”

Cô nín khóc mỉm cười, “Anh lại biết em muốn nói cái gì ?”

“Anh biết em hận anh, em có nhiều lý do có thể hận anh, anh làm nhiều chuyện thương tổn đến em, nhưng anh cam đoan, anh sẽ dùng thời gian cả đời đến bồi thường em.” Anh trịnh trọng hứa hẹn nói.

“Vì sao anh muốn em tin tưởng anh?” Cô ra vẻ khó xử trợn.

“Chúng ta lập tức kết hôn; Anh có thể định ra kế ước, nếu anh cô phụ đối với lời hứa của em, anh sở hữu tài sản đều thuộc sở hữu của em, nhưng lại muốn cả đời là người của em?”

“Anh nói vậy có ý gì?” Cô chỉ cảm thấy buồn cười.

“Anh nói là thật tình, vì cho em yêu anh, muốn anh làm cái gì cũng được.”

Vũ Dung cảm động nhìn anh, nhìn ra trong mắt anh rõ ràng tình ý, không khỏi ôn nhu sờ sờ của anh mặt, “Đứa ngốc.”

Anh cầm bàn tay nhỏ bé của cô, “Em rất cuộc có nguyện ý gả cho anh không hả đứa ngốc?”

“Em có thể cự tuyệt sao?”

“Không thể!” Anh nói vừa nhanh vừa vội, “Em chỉ có thể nói đồng ý.”

“Một khi đã như vậy..... đáp án của em là đồng ý.” Mặt cô đỏ bừng.

“Cái gì?” Anh như là ăn một tá đinh sắt, yết hầu đột nhiên nghẹn lại .

Nhìn anh bộ dáng không dám tin, cô có chút thẹn thùng đứng lên, “Em cũng chưa nói gì hết.”

“Không, anh nghe được!” Anh giật mình phục hồi tinh thần lại, “Anh nghe được rành mạch, em nói đồng ý! Em phải gả cho anh, em phải làm vợ của anh!” Anh đem cô ôm thật nhanh, như là muốn bẻ gãy lưng cô vậy, cơ hồ làm cho Vũ Dung không thể hô hấp .

“Duy Lâm, em không thở được” Cô nhịn không được kháng nghị nói,

Anh hơi buông cô ra, cuồng loạn hôn trên mặt cô mỗi một chỗ, giống như muốn đem cô nuốt vào bụng. Cô bị hôn choáng váng vui sướng , vô lực ngã vào trước ngực của anh, chỉ có thể cầm cánh tay anh, mới có thể có một chút chống đỡ.” Chúng ta nhất định phải mau chóng kết hôn, anh muốn em cùng con đều biến thành người của anh.” Anh hưng phấn cực kỳ.

Cô miễn cưỡng tìm về một chút thần trí, mở miệng hỏi nói: “Đợi chút, trước nói cho em biết một sự kiện, ảnh chụp năm đó anh để đâu?”

Cô muốn biết chỗ để ảnh, dù sao anh đã dùng nó để uy hiếp cô thật nhiều năm.

Nói đến điểm này, trên mặt anh hiện lên vẻ hổ thẹn, “Anh đã sớm đốt”

“Cái gì?” Cô tròn tròn đôi mắt.

Anh ho khan một tiếng mới làm ra giải thích.” Bởi vì..... Anh không muốn để bất kì kẻ nào nhìn thấy bộ dạng mê người như vậy của em, cho dù khóa ở tù sắt anh cũng không thể yên tâm, cho nên sau ngày anh uy hiếp em, anh đã thiêu hủy toàn bộ .”

“Anh thiêu đồng ảnh chụp..... rồi mà..... Còn lừa em lâu như vậy.” Hại cô còn ngây ngốc làm tình nhân của anh trong chín năm, tuyệt không dám phản kháng, tựa như cô dâu nhỏ đáng thương hề hề.

Anh có vẻ có chút ngượng ngùng, “Anh sợ em rời xa anh, đành phải không ngừng dùng ảnh chụp uy hiếp em, thực xin lỗi, anh thật sự rất cần em , để cho anh có cơ hội bồi thường em được không?”

Trên thế giới sao lại có chuyện tiện nghi như vậy? Chuyện này cũng không phải là vài câu xin lỗi là có thể chấm dứt .

Cô chỉ vào anh lập tức mắng, “Anh, anh, anh..... làm em quá chén, chụp ảnh khóa thân, lại uy hiếp em, lừa gạt em, chính mình lúc trước nói muốn cưới cô gái khác, lại không cho em đi gả cho người khác, để mười năm thanh xuân của em như vậy, anh..... anh người này thật sự là đáng giận!”

Trán chảy của anh chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh, xem ra cô bé của anh đang ghi hận, giờ anh chỉ có thể nhận sai nói: “Đều là anh sai, là anh không đúng, là anh ti bỉ, em có thể phán anh hết thấy tội lỗi, nhưng là, đừng rời khỏi anh !”

Vũ Dung cố ý hừ một tiếng, “Cái này khó nói lắm, giờ nhược điểm của em để anh uy hiếp đều không có, nhìn xem anh làm như thế nào lưu em lại đây?” Mười năm phong thủy thay phiên chuyển, dĩ vãng cô nghe anh, hiện tại sẽ không phải thế.

Quả nhiên, anh lộ ra vẻ mặt lo lắng vạn phần, thành khẩn thề nói: “Vũ Dung, em tin tưởng anh, anh sẽ thật sự thật sự yêu em. Anh sẽ yêu đến cho em không muốn rời khỏi anh.....”

“Nhìn biểu hiện của anh xem! Có lẽ em sẽ cho anh lấy công chuộc tội.....” Cô cố ý chần chờ nói.

Anh lập tức hôn như mưa xuống mặt cô, cô mỉm cười thừa nhận nùng tình mật ý này, nghĩ rằng, vẫn là đem tình cảm chính mình muốn thổ lộ nói sau, ai bảo anh “Ép buộc” mười năm của cô vậy chứ?

Như vậy, tối nay cô cho anh biết tâm ý của mình, tối nay đem tên con giải thích cho anh nghe, có lẽ cũng nên làm một cái trừng phạt nhỏ nhỏ nhỉ?

Lại là đêm thứ Sáu, lại là một đêm thiêu đốt.....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/muoi-gio-toi-ngay-thu-sau>